TANYA MAGUIRE

Atmosferă încordată

Traducerea si adaptarea în limba română
de CECILIAIONESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Honey Caldwell opri maşina la umbra îngustă a unui palmier si deschise portiera. Un aer fierbinte năvăli în interior.

- Unde te duci?

- Să aştept într-un loc răcoros, răspunse Honey pasagerei care, după toate aparenţele, nu dorea să părăsească adăpostul Land Roverului.

Fără vreo explicaţie în plus, tânăra femeie se îndreptă spre porţiunea acoperită cu gazon care mărginea clădirea poştei.

Situat în mijlocul deşertului, orăşelul Pahrump nu oferea niciun loc răcoros la sfârşitul dimineţii. Dar Honey prefera să-şi pândească invitatul afară. Acolo, cel puţin, va fi ferită de flecăreala Teresei.

Se aşeză pe iarba uscată, cu spatele rezemat de zidul de cărămidă. Expus spre nord-vest, acesta nu era atins de soarele necruţător.

Poşta nu va deschide înainte de zece minute. în interior, angajaţii triau scrisorile; alţii îşi ofereau o pauză de cafea.

Cu un deget, Honey îşi ridică ochelarii de soare care aveau tendinţa supărătoare de a-i aluneca pe nasul mic.

- Bună ziua, doamnă Caldwell. Vă aşteptaţi corespondenţa? Honey înălţă capul şi-i zâmbi interlocutorului: un chelner al unicei braserii din orăşel. Acesta ieşea din birouri, purtând o tavă cu ceşti goale.

întrebarea necerând niciun răspuns, bărbatul îşi continuă drumul.

Honey oftă. Nu se sinchisea de corespondenţă! Cutia poştală pe care o împărţea cu soacra ei, nu va conţine decât prospecte şi scrisori fără importanţă, ca de obicei. După moartea lui Daryl, cu nouăsprezece luni mai înainte, Honey încetase să scrie cuiva. Suferinţa fusese atât de cruntă, încât voise s-o rupă cu martorii fericirii sale pierdute.

Nu se afla acolo decât pentru că Turner Jameson îi dăduse întâlnire în acel loc.

îşi privi ceasul. Câteva minute încă, şi va afla cum este vechiul prieten al soţului său.

Honey nu era îmbrăcată decât cu un şort şi un tricou alb, totuşi transpiraţia îi apăruse pe sub materialul de bumbac. Tânăra femeie ştia că nu transpira de căldură, ci de teamă. De obicei, se înarma uşor cu răbdare, dar visase de atâta timp la această întâlnire, încât se temea ca ceva să nu-l fi împiedicat în ultimul minut pe Turner.

încercă să şi-l imagineze. Turner Jameson era cu siguranţă ca toţi bărbaţii din localitate. Era născut la Pahrump şi-şi petrecuse acolo adolescenţa, înainte de a pleca să studieze în capitală. îl vedea purtând haine de "fermier", cu inevitabila pălărie de cowboy, pentru a se proteja de soare. Chiar cei care locuiau în marile oraşe se

îmbrăcau astfel pentru a reveni în ţinuturile lor natale.

în secolul trecut, Pahrump fusese prosper datorită numeroaselor mine de argint. Filoanele secaseră, cei ce prospectau îl părăsiseră şi devenise o cetate fantomă în care nu se mai practica decât creşterea animalelor.

Un proiect guvernamental voia să facă din această parte a Nevadei un parc naţional. Desigur, un centru turistic ar aduce un sânge nou orăşelului. Dar locuitorii considerau proiectul aberant. Colinele erau găurite ca şvaiţerul de minele abandonate, ale căror planuri dispăruseră. Una dintre ele îl omorâse pe Deryl Caldwell. Atragerea de vizitatori ar înmulţi accidentele. Autorităţilor le fuseseră adresate petiţii în acest sens. Nimeni nu răspunsese şi lucrările vor începe curând.

Atunci, Honey Caldwell îşi amintise de vechiul prieten al soţului său. Turner ocupa o funcţie importantă în Serviciile de Amenajare Teritorială. Si acestui funcţionar important avusese curajul să-i scrie, pentru a cere un ajutor. Avea reputaţia de a fi un tânăr simpatic.

Acceptase să vină şi chiar să întârzie începutul lucrărilor. Honey şi-l imagina sosind la volanul unui Jeep...

înălţă capul auzind huruitul unui motor. Un Mercedes luxos, gri-argintiu, intră în parcajul rezervat maşinilor poştale. Honey crezu că era vorba de încă un străin, venit să arunce o privire în împrejurimi.

De la anunţul de amenajare a parcului naţional, regiunea îi provoca pe cei care doreau s-o aibă. Oamenii de afaceri părură să descopere că aceste coline aride nu erau decât la o oră de drum de Las Vegas. în realitate, se

interesau de viitorul complex de agrement doar din spirit de speculare. Preţul terenurilor urca vertiginos.

Şoferul care ieşi din Mercedesul puternic afişa aerul arogant şi uşor dezamăgit al speculanţilor care defilau prin orăşel. înalt şi subţire, cu capul descoperit şi părul brun-roşcat pieptănat cu grijă, purta un elegant costum alb.

Cu o curiozitate amuzată, Honey îl văzu îndreptându-se în pas alert spre veranda clădirii. Eforturile îi rămaseră zadarnice, înjură şi se întoarse spre tânăra femeie aşezată încă turceşte pe iarbă.

- Iertaţi-mă. Ştiţi cât este ceasul exact?

- Unsprezece fără cinci. Poşta nu deschide decât la ora unsprezece.

Străinul îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea udă. Avea trăsături colţuroase, bine conturate. Vocea îi răsuna aspru.

- Ora unsprezece? Ei bine! Aici nu trebuie să fii grăbit. Trebuie să verific dacă a sosit corespondenţa pe numele meu la post-restant. Honey se ridică şi dădu din umeri.

- Atunci, faceţi ca mine: aşteptaţi, spuse din vârful buzelor. Locuiesc în acest oraş de trei ani şi n-am văzut vreodată poşta deschizându-se înainte cu un minut de ora stabilită.

- Astăzi, n-am timp să aştept, replică străinul pe un ton tăios.

Apoi trăsăturile i se îmblânziră şi o examină pe tânăra femeie.

Ochii negri de sub sprâncenele groase îi cercetară pe rând faţa, se opriră asupra celor două proeminenţe ale sânilor, înainte de a coborî cu îndrăzneală de-a lungul siluetei fine,

la picioarele goale.

- Dacă nu aveam o întâlnire urgentă, adăugă el, v-aş fi ţinut cu plăcere companie în altă parte decât aici: într-un loc cu aer condiţionat, în faţa unui pahar cu băutură rece.

Obrajii lui Honey luară foc. Dar nu avu răgazul să-l pună la locul său pe impertinentul personaj.

Clinchetul unui zăvor în spatele ei îi distrase atenţia. Străinul înaintă spre mica uşă care permitea accesul la domiciliul privat al funcţionarei de poştă.

Honey îşi reţinu un zâmbet. Acest bărbat arogant, foarte sigur de el, putea rula în Mercedes şi să aibă destui bani pentru a cumpăra toate terenurile din împrejurimi. Nici seducţia, nici averea sa nu vor reuşi să facă o breşă în impenetrabila citadelă care era Cora Mae, diriginta poştei. Cora nu numai că nu încălca regulamentele, dar în plus, trecea drept posesoarea unui caracter detestabil.

- în locul dumneavoastră, n-aş avea încredere, îl preveni Honey pe un ton ironic. Publicului nu-i este permis să treacă pe acolo.

- Publicului, poate. Dar eu nu sunt "public" şi puţin îmi pasă de consemne. Am trăit aici mult timp şi o cunosc bine pe Cora Mae. Când va afla că trebuie să mă întâlnesc cu o personalitate a oraşului, mă va lăsa....

- Oh, nu! exclamă Honey.

I se alătură străinului şi-şi puse mâna pe mâneca sa.

- .... Este imposibil, murmură ea, nu sunteţi domnul Turner Jameson?

Bărbatul ridică sprâncenele.

- Ba da, desigur. Ce este de necrezut în asta?

Honey îl privea cu un aer năucit.

- Ceva nu este în ordine? se miră străinul.

- Nu.... semănaţi.... cu bărbatul pe care mi l-am imaginat, bâigui tânăra femeie. Sunt Honey Caldwell.

Un zâmbet scurt lumină faţa domnului Jameson. Avea nişte dinţi foarte albi. "Dinţi de carnivor", gândi Honey.

Cora Mae reuşi în sfârşit să-i vină de hac zăvorului şi stătea în uşă.

- Turner! Ce surpriză plăcută!

Te-am zărit pe fereastră. Intră!

Bărbatul se strecură în interior. înainte de a dispărea din ochii lui Honey, exclamă cu dezinvoltură.

- Dumneavoastră, doamnă Caldwell, sunteţi exact cea pe care mă aşteptam s-o întâlnesc.

Uluită, Honey se întrebă dacă era vorba de un compliment sau de o nouă impertinenţă.

Revenindu-şi, alergă s-o găsească pe prietena sa Teresa. îi arătă Mercedesul.

- Ai văzut? De ce nu m-ai anunţat? îl cunoşteai pe Turner Jameson, nu-i aşa?

Teresa ridică neglijent din umeri.

- L-am cunoscut acum de mult timp! A plecat din Pahrump de

Se gândi şi socoti pe degete.

- .... De vreo cincisprezece ani, preciză ea. în acea perioadă aveam zece ani şi Turner dublu. Deryl şi cu el erau de aceeaşi vârstă. Ieşeau împreună, călăreau....

Se întrerupse, cu ochii aţintiţi în oglinda retrovizoare.

- Dacă bărbatul cu Mercedesul este Turner Jameson, s-

a schimbat mult.... Atenţie, Honey, vine spre noi. Dumnezeule! Dar este superb. Ce diferenţă faţă de "fermierii" din această regiune prăpădită. îmi voi desfăşura toate farmecele pentru a-l împiedica să plece. Poate îi plac brunetele cu o constituţie robustă.

Honey tuşi semnificativ. Spera ca Teresa să înceteze sporovăiala înaintea sosirii lui Turner. Dar Teresa nu era receptivă la acest gen de avertisment.

Coborî din Land Rover şi-i întinse fără ceremonie mâna lui Jameson.

- Salut, dragule! încântată să te revăd! exclamă ea.

Dar te-ai schimbat!

- Şi tu, replică Turner şi, din fericire, în bine. Nu erai fetiţa cu ochelari şi coadă de cal care mă urmărea peste tot?

Teresa izbucni în râs.

- Eu eram, spuse, flatată că rămăsese în memoria unui tânăr atât de frumos. Vei rămâne destul timp pentru a ne putea evoca amintirile?

- Nu ştiu, dar propunerea este seducătoare. Vom mai vorbi după reuniunea la care trebuie să asistăm.

Honey îi adresă o pivire recunoscătoare. Se instală la volan, întrebându-se dacă, mai târziu, va reuşi să scape de Teresa.

- Unde are loc şedinţa de lucru? întrebă Turner, aplecându-se spre şoferiţă.

- în afara oraşului, răspunse Honey. La Gerald Wade. îl cunoaşteţi?

- Nu. Cine este acest domn?

- Şeful unei echipe de ajutorare a accidentaţilor, conduce campania împotriva instalării unui parc turistic în regiune.

Turner încruntă uşor sprâncenele, dar se abţinu să comenteze.

- Atunci, plecaţi înainte, spuse. Vă urmez.

Land Roverul părăsi centrul micii cetăţi, trecu prin faţa prăvăliilor, a construcţiilor din lemn dezafectate ale vechiului oraş minier. Aerul uscat conservase aceste ruine care aminteau de decorurile de western.

Teresa se întoarse deseori pentru a privi Mercedesul.

- Turner va rămâne mult timp? întrebă.

- Nu ştiu, replică Honey, gânditoare. Presupun că are intenţia să străbată împrejurimile. Ori, o vizită superficială nu-l va învăţa nimic. Grohotişul a blocat intrarea mai multor mine.

Acesta este pericolul.

- Ce aştepţi de la el?

- Să convingă guvernul să renunţe la proiectul său. A obţinut deja o întârziere a începutului lucrărilor. Acest gest dovedeşte că este de partea noastră.

- Cu atât mai bine, spuse Teresa. Pare să ştie ce vrea. Prefer să lucreze cu noi, decât împotriva noastră.

Râse uşor, senzual, şi concluzionă:

- îl găsesc întru totul pe gustul meu.

Honey tăcu. Supraveghea drumul pustiu. Deseori îl traversau mici animale sălbatice. Covorul asfaltic era acum atât de prost, încât pentru a fi la adăpost de norul de praf pe care-l ridica Land Roverul, domnul Jameson trebui să ia

puţină distanţă.

- Cred că sunt geloasă, exclamă Teresa.

Honey făcu un salt. Roţile aruncară un jet de nisip peste cactuşii de pe margine.

- De ce geloasă?

- Turner nu va locui cu tine în timpul sejurului?

- Nu numai cu mine, o corectă Honey. O uiţi pe soacra mea. Domeniul este vast. Unicul hotel din Pahrump este lipsit de confort şi am considerat normal să-i propun casa mea domnului Jameson.

- Pauline Caldwell n-a apreciat cu siguranţă invitaţia ta. Vrea să facă din nora sa o văduvă romantică, la adăpost de tentaţii.

O clipă, se lăsă tăcerea.

- Nu pot s-o condamn, spuse în sfârşit Honey, cu o voce înăbuşită.

Şi adăugă cu un fel de violenţă:

- Pentru Dumnezeu, Teresa, încetează să divaghezi. Vizitatorul nostru nu se stabileşte aici pentru tot restul vieţii.

Probabil este căsătorit sau ataşat de o femeie.

- Nu, o întrerupse Teresa. Nicio femeie sănătoasă la minte n-ar accepta să se despartă de un soţ atât de seducător, nici măcar pentru o noapte. Dacă aş trăi cu acest Făt-Frumos, l-aş urma pretutindeni.

Exasperată, Honey ridică din umeri.

- Nu te ambala. Nu este prinţ şi consider farmecul său discutabil.

Respinse amintirea ochilor negri, insolenţi, care o

tulburaseră.

Maşinile rulau acum pe o alee cu pietriş. Honey se opri în faţa a trei cabane din lemn. Una dintre ele adăpostea postul de comandă al Organizaţiei Wade: "Căutări şi salvări". Cealaltă era locuinţa personală a lui Gerard Wade. A treia, folosea reuniunilor.

în jur, până la munţii care întrerupeau orizontul, se întindeau coline aride, acoperite cu cactuşi uriaşi.

- Aici este? întrebă Turner părăsindu-şi maşina.

- Da, spuse Honey. Vă voi prezenta prietenilor noştri.

Tânăra femeie schiţă un zâmbet ironic când Teresa îl luă cu
autoritate de braţ pe Turner. Devansându-i, împinse uşa cabanei unde aproximativ cincizeci de persoane aşteptau sosirea lor.

Gerard Wade veni repede.

- Salut, domnule Jameson. Sunt fericit să vă întâmpin. Spuneţi-mi Gerry.

Tonul său era călduros. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

- Nu sunt aici decât de şase ani, continuă Gerry. Aşa că n-am avut plăcerea să vă cunosc. Din spusele lui Honey, sunteţi salvatorul nostru.

O expresie de surpriză se zugrăvi pe trăsăturile lui Turner. Honey explică imediat:

- I-am vorbit lui Gerry despre ancheta pe care vă pregătiţi s-o faceţi. Dar vă las sarcina să prezentaţi singur noul dumneavoastră proiect.

- Prietenii noştri sunt grăbiţi să vă audă, accentuă

Gerry.

îl făcură să intre în sala de reuniuni. Atmosfera era îmbâcsită de fumul gros al ţigărilor. Cea mai mare parte a scaunelor erau ocupate.

Gerry şi Turner se instalară pe o estradă, în faţa unei mese. Honey şi Teresa se aşezară pe scaunele care le erau rezervate în primul rând al auditoriului.

Când zgomotul vocilor se domoli, preşedintele organizaţiei luă cuvântul.

- Mai întâi, prieteni, bine aţi venit cu toţii.

Privirea sa făcu înconjurul încăperii, înregistrând câteva feţe noi. Honey le reperase intrând.

"Oameni din vale, se gândise ea. Aceia sunt pentru înfiinţarea unui parc de agrement".

Gerry continuă cu vocea sa gravă:

- Noi cei din Pahrump, cunoaştem bine problema colinelor. Poate face parte din minunile regiunii, dar actualmente ar fi criminal să-i lăsăm pe turişti să se plimbe pe acolo liber.

Toţi ochii se aţintiră asupra domnului Jameson. Oamenii din orăşel sperau de la el o mişcare afirmativă din cap. Dar Turner asculta, impasibil. Chipul său frumos nu avea mai multă viaţă decât cel al unei statui.

Gerry deschise un dosar, scoase de acolo nişte hârtii şi spuse pe un ton convingător:

- Organizaţia pe care am fondat-o nu se compune decât din voluntari. Venim în ajutorul celor care ne solicită, "naufragiaţii deşertului". Cheltuielile noastre sunt acoperite din balurile şi serbările pe care le dăm la Pahrump. Dar nu

suntem nici bogaţi, nici numeroşi. Ori, de când presa a vorbit despre sit, curioşii sosesc în număr mare. Rezultatul: ne confruntăm cu mai multe accidente decât odinioară. Şi dacă parcul de agrement se întinde până aici, vom asista la o adevărată catastrofă.

- De ce? strigă o voce din sală.

Gerry respiră adânc, pentru a-şi păstra calmul.

- Vechile mine reprezintă un adevărat pericol. Unele sunt deschise, dar structura lor putredă face explorarea primejdioasă. Altele sunt irezistibile şi nimeni nu le cunoaşte amplasarea. Galeriile şi tunelurile prost susţinute sunt tot atâtea capcane.....

Se întrerupse şi o privi pe Honey ca pentru a se scuza că abordează această problemă.

Când se vorbea despre mine în faţa ei, tânăra femeie simţea întotdeauna aceeaşi înţepătură dureroasă trecându-i prin inimă. Avea un nod în gât. înghiţi în sec, gândindu-se că, datorită lui Turner, o nenorocire ca cea căreia i-a fost victimă soţul său, nu se va mai repeta.

- .... Guvernul a rămas surd la petiţiile noastre, continuă Gerry. Dar astăzi, avem şansa de a-l primi pe unul din cei mai eminenţi delegaţi ai săi. Trăind odinioară în Pahrump, domnul Jameson cunoaşte bine problema care ne preocupă. Aşa că, vă cer să-i mulţumiţi pentru ajutorul pe care-l va aduce cauzei noastre.

Răsunară aplauze la adresa bărbatului îmbrăcat impecabil care se ridică în faţa auditoriului.

Ochii negri îi învăluiră pe ai lui Honey. Tânăra femeie crezu că citeşte în ei un resentiment care o răni.

Oare ce reproş avea împotriva ei?

- Domnul Wade are dreptate, spuse Turner cu o voce ponderată. în calitate de inspector general la Amenajarea Teritoriului, sunt reprezentant al guvernului. Cred că înţeleg că cea mai mare parte dintre dumneavoastră ar vrea să se amâne definitiv înfiinţarea unui parc naţional.

Câteva fluierături se pierdură în murmurul de aprobare care se ridica din mulţime.

Turner ridică bărbia.

- Sunt aici pentru a încerca să ameliorez, anunţă el, accentuând asupra cuvântului, proiectul existent. Nu v-a trecut prin minte că amenajând anumite mine şi interzicând accesul în cele mai primejdioase, situl ar putea fi accesibil turiştilor?

O furtună de proteste se ridică în sală. Ce raţionament ciudat din partea unui om care pretindea că înţelege situaţia!

Honey îşi îndreptă bustul. începea să se îndoiască de bunele intenţii ale lui Turner.

El îi adresă o privire de gheaţă şi continuă:

- .... O scurtă anchetă mi-a arătat că cea mai mare parte a accidentelor survenite de doi ani, au fost provocate de imprudenţă sau prostie.

- Prostie? strigă Honey.

Sărise în picioare.

- Protestez, continuă ea cu vehemenţă. Niciun accident n-a fost cauzat de prostie şi toate au fost mortale. Pot să citez victimele...

Le enumeră pe degete.

- A fost un copil care s-a îndepărtat de cortul părinţilor, bătrânul în căutare de flori de câmp, doi îndrăgostiţi a căror singură vină a fost să-şi parcheze maşina deasupra unei galerii prost susţinute

Ezită, îşi muşcă buza inferioară pentru a o împiedica să tremure şi adăugă cu o voce mai răguşită.

- ... Şi Daryl Caldwell, acest salvator voluntar, membru al echipei lui Wade, care a murit încercând să aducă la suprafaţă, dintr-un puţ, un plimbăreţ rătăcit. Nu credeţi că sunt deja prea mulţi?

Respiră profund şi lacrimi îi apărură în ochi, ca de fiecare dată când evoca accidentul soţului său.

Turner ridică mâna în semn de calm.

- Sunt aici pentru a stabili un raport precis. Părerea mea nu contează în faţa realităţii faptelor. Trebuie să adunăm cu toată obiectivitatea cât mai multe probe posibile.

- Probe? Mai aveţi încă nevoie? se revoltă Honey. Noi avem experienţa pericolului

- Iar eu, doresc o listă a vechilor mine, o întrerupse tăios Turner. Vreau să cunosc numărul, starea galeriilor şi amplasarea lor. Vreau să consult arhiva oraşului, să studiez registrul de concensionări acordate odinioară celor care prospectau....

îşi continuă expunerea, indiferent la ostilitatea majorităţii auditoriului.

Honey era albă ca varul de furie.

Orice urmă dispăruse de mult timp. Oare ce spera să descopere?

- .... Şi dacă registrele nu-mi arată nimic, spuse Turner ca răspuns parcă la întrebarea mută a tinerei femei, voi aduna o echipă care va examina terenul metru cu metru. Nu ştiu ce speranţe v-aţi pus în mine. Dar nu sunt aici nici pentru a astupa gropile din subsol, nici pentru a face să eşueze proiectul iniţial. Sunt însărcinat să lămuresc situaţia.

Tăcerea urmă cuvintelor sale.

Teresa o forţă pe Honey să se aşeze.

-Are dreptate, îi şopti ea. Ar trebui să-l ajuţi, în loc să te revolţi împotriva lui.

- Să-l ajut la ce? bombăni surd Honey. Nu înţelegi că încearcă să transforme minele într-un fel de moştenire istorică pe care toţi ar putea-o accepta?

Vocea îi tremura la fel ca trupul când luă din nou cuvântul.

-Proiectul este nesăbuit, domnule Jameson. Nimeni nu va reuşi să definească vreodată cu precizie pericolul pe care-l reprezintă vechile galerii. Soţul meu era un sportiv desăvârşit. Totuşi, n-a văzut venind avalanşa de nisip care l-a dus în prăpastie pe el şi pe cel pe care încerca să-l salveze....

Adunarea începuse să se agite. Gerard Wade lovi în masă cu un ciocan de lemn, pentru a restabili calmul.

- Ţin să-l asigur pe domnul Jameson de colaborarea noastră, spuse el. îi vom furniza informaţiile pe care le avem. Sper că va găsi în regiune destui voluntari pentru prospectarea la care se gândeşte. Cei care doresc să participe la ea, se vor adresa devotatei noastre secretare,

Teresa Stanley. Şedinţa se suspendă. Mulţumesc tuturor pentru prezenţă.

Forţându-şi vocea de bariton, adăugă:

- în camera mea de zi este pregătit un bufet. Pe curând, prieteni.

Mulţimea părăsea încăperea. Teresa o urmă pe doamna Wade. Honey făcu în aşa fel încât să rămână în apropiere de Gerry şi de Turner, care discutau între ei.

în timp ce ea tremura de mânie stăpânită, se miră de calmul aparent al celor doi bărbaţi.

- Cât timp va dura ancheta dumneavoastră? întrebă Gerry.

- Nu ştiu. Totul depinde de sprijinul pe care-l voi obţine de la concetăţenii dumneavoastră.

Gerry îi aruncă o privire de avertisment lui Honey. Evident, se temea de o nouă izbucnire a tinerei femei. I se adresă din nou lui Jameson.

- Pot să vă asigur că doamna Caldwell este persoana cea mai calificată pentru a vă seconda. Cunoaşte amplasarea celor mai mari părţi a minelor. Pe de altă parte, are tot timpul, deoarece ferma sa este condusă de un personal în care are încredere.

Turner se întoarse spre ea. Honey primi direct şocul privirii sale seducătoare. Se înfioră şi, într-o tresărire de revoltă, refuză să cedeze magnetismului pe care-l degaja acest bărbat.

Turner îi ghici eschivarea. Ochii săi o priveau cu răceală.

- Nu vreau ajutorul doamnei Caldwell, declară glacial.

Am nevoie de o colaboratoare care să lase să treacă munca înaintea sentimentelor personale şi care să ştie să-şi stăpânească nervii.

Honey strânse pumnii. Dumnezeule! Cât i-ar fi plăcut să-l pălmuiască!

- Probabil aveţi dreptate, spuse Honey tăios. Dar mă îndoiesc că veţi găsi în această regiune pe cineva la fel de inuman ca dumneavoastră, domnule Jameson. Nu sunteţi decât un robot administrativ, un exemplar unic, deoarece probabil s-a distrus tiparul după ce aţi fost fabricat. Dacă aţi fi solicitat colaborarea mea, aş fi refuzat. Nu lucrez cu roboţi.

Cu aceste cuvinte categorice ieşi din sală, lăsându-l pe Gerry să se încurce în scuze pe care ea nu dorea să le audă.

Capitolul 2

Adâncită în gânduri, Honey îşi bea încet ceaiul cu gheaţă.

- Mai doriţi ceva, doamnă Caldwell?

- Nu, mulţumesc, Jane.

Simţea asupra ei privirea curioasă a chelneriţei. La Pahrump, veştile se răspândeau repede. Cu siguranţă, personalul braseriei aflase despre peripeţiile reuniunii. Dar Honey nu ţinea să vorbească despre asta.

începu să se gândească.

Aşadar, se înşelase asupra lui Turner. Nu venise să-i apere cauza, ci s-o combată. Cavalerul în armură strălucitoare pe care-l visase, nu era în realitate decât un bărbat ca oricare. Femeile îl considerau probabil drept o persoană extrem de seducătoare. Honey n-avusese încredere în el încă de la prima privire.

Soacra sa putea să doarmă liniştită. Rana lăsată de moartea lui Daryl era departe să se cicatrizeze.

Clopoţelul de la uşa principală sună. Honey se afundă mai adânc în scobitura banchetei, sperând să scape de privirea scrutătoare a Teresei. Alesese cel mai întunecat loc din braserie.

Precauţie inutilă. Teresa o reperă imediat.

- Ce faci aici, Honey? De ce n-ai participat la gustare? Ai fi putut cel puţin să te duci acasă.

Honey nu răspunse nimic.

Teresa se aşeză în faţa prietenei sale şi comandă o bere, o pizza enormă şi două farfurii.

- Nu-mi este foame, protestă Honey când, cu

autoritate, Teresa îi servi trei sferturi din ea.

-Ai ratat bufetul doamnei Wade şi nu te condamn; n-avea nimic extraordinar. Dar trebuie să mănânci, Honey. Se gândeşte mai bine cu stomacul plin.

Honey oftă, fericită în fond de atenţia Teresei. După moartea lui Daryl, aceasta fusese singura persoană în stare s-o aducă din nou în lumea celor vii, forţând-o să se îmbrace, să se hrănească, să se ocupe de treburile zilnice. Vorbea despre Daryl într-un mod direct, care deseori o irita pe tânăra femeie, dar o şi stimula. Treptat, datorită devotamentului acestei tinere pline de căldură, Honey îşi simţi durerea diminuându-se la un nivel suportabil.

O privi pe Teresa mâncând cu poftă bucata sa de pizza.

- Sandvişurile doamnei Wade nu te-au săturat?

- Este o veşnicie de când le-am mâncat. De atunci, am examinat amănunţit împrejurimile pentru a te găsi. Să nu-mi spui că erai aici. Am venit de două ori în braserie fără să te văd.

Honey îşi dădu după urechi două şuviţe lungi de păr auriu care-i ascundeau jumătate din faţă.

-Am mers la întâmplare prin împrejurimi, fără să îndrăznesc să mă întorc acasă.

Teresa ridică sprâncenele, uimită.

- Nu te înţeleg.

- Turner este invitatul meu şi mă simt obligată să-l prezint Paulinei. Dar n-am reuşit să mă hotărăsc.

Teresa îşi înăbuşi un râs uşor.

- L-am condus eu însămi pe Jameson la noua sa reşedinţă. Corvoada mi s-a părut mai degrabă plăcută. N-a

trebuit să-l prezint soacrei tale. îl cunoştea deja. Ai uitat că era prietenul lui Daryl?

- Nu-mi vine să cred. Bărbatul acesta este atât de diferit de Daryl.

Privirea i se întunecă, în timp ce o expresie de melancolie i se zugrăvi pe faţă. Teresa luă mâna tinerei femei.

- Turner nu-i seamănă lui Daryl, spuse încet. Oare acesta este un motiv să-i porţi pică?

Honey îşi retrase mâna.

- Tocmai am vorbit îndelung cu el, continuă Teresa. între voi este o neînţelegere. N-a promis niciodată să te ajute. Ceea ce ai sperat tu şi ceea ce propune el sunt două lucruri distincte, dar nu contradictorii. Pentru început, vrea să inventarieze minele dezafectate.

- îi doresc noroc, ironiză Honey.

- Nu va avea niciun noroc, dacă nu colaborezi.

Chipul fin al lui Honey se întunecă. Teresa se încruntă şi-şi dojeni prietena.

- Ai uitat oare munca pe care am făcut-o împreună? Timp de şase ani, sub ferma autoritate a lui Gerry şi Daryl, Organizaţia a făcut o treabă remarcabilă. Tu însăţi ai participat activ. Şi harta aceea pe care, la sfaturile soţului tău, ai început s-o întocmeşti? Daryl cunoştea împrejurimile mai bine decât cea mai mare parte a oamenilor din regiune. Te lua întotdeauna în plimbări lungi. De ce ai abandona lupta? Turner nu cere decât să reia dialogul cu tine.

- Greşit.

- Te înşeli. Dovada: te caută împreună cu mine de ore întregi.

- îl credeam acasă.

Honey se ridicase atât de repede, încât răsturnă restul ceaiului pe masă.

- Nu voi discuta din nou cu acest individ. Şi crede-mă, Teresa, dacă nu-i ofeream găzduire, aş fi făcut o datorie de onoare din a nu-l mai vedea niciodată. Dar lucrurile....

Vocea lui Turner o întrerupse.

- Lucrurile fiind cum sunt, mă vei suporta de bunăvoie sau din obligaţie.

Honey se întoarse brusc şi întâlni privirea arogantă a lui Jameson. Atmosfera dintre ei păru că se încarcă cu electricitate.

- Să n-o condamni pe Teresa că m-a adus aici, continuă el. Cu sau fără ajutor, te-aş fi găsit.

îşi încrucişă braţele cu un aer provocator. Bine aşezat pe picioarele lungi, îi bloca trecerea.

Honey se simţi umilită. Oare de cât timp era acolo? Şi dacă îi auzise cuvintele, cum le interpretase?

Turner o înştiinţă imediat.

- Nu doreşti să mă mai vezi? Foarte bine, tânără doamnă. Atunci, închide ochii. Dar te sfătuiesc să-ţi deschizi urechile şi, dacă se poate, mintea, deoarece ce-ţi voi spune este important.

O împinse şi o obligă să se aşeze din nou pe banchetă. Apoi se instală simplu alături de ea.

Honey nu-şi mai putu stăpâni mânia care o sufoca.

- Nu crezi că ai spus destul pentru astăzi? Ai avut

insolenţa de a-ţi exprima public îndoielile asupra responsabilităţii lui Daryl în accidentul care l-a costat viaţa. Şi crezusem în prietenia dumitale.

Ce greşeală!

Voi să plece, dar mâna lui Turner se sprijini de umărul său, interzicându-i orice mişcare.

- Lasă-mă să plec, bombăni ea.

Vocea, vibrând de furie, rămase totuşi destul de surdă pentru a nu alerta ceilalţi consumatori.

Cum Turner apăsă mai mult asupra ei, Honey exclamă, dispreţuitor:

- Nu eşti la Pahrump decât pentru a-ţi linişti conştiinţa. De la moartea soţului meu, remuşcările te urmăresc. Aşa că ai decis să vezi la faţa locului cum s-au petrecut lucrurile. Dar, în ciuda afirmaţiilor dumitale că nu se comisese nicio imprudenţă, ai realizat brusc pericolul că proiectul dumitale absurd va pune turiştii pe drumuri. Dar în loc să renunţi la planuri, hotărăşti să anchetezi. Când vei avea suficiente documente, îţi va fi uşor, datorită funcţiei, să obţii de la guvern o legislaţie mai strictă asupra siguranţei.

Vocea i se frânse şi-şi înăbuşi un suspin înainte de a încheia:

- Această lege, Gerry şi Daryl au cerut-o în zadar de şase ani. Dacă era votată, soţul meu ar fi trăit încă.

Turner păli şi-şi luă mâna de pe umărul său.

- încetează să te încăpăţânezi şi ascultă-mă.

- Nu.

- Doreşti să ridic tonul, ca toată braseria să profite de

explicaţiile mele?

Teresa consideră potrivit să intervină.

- Locul este prost ales pentru o discuţie. Să mergem acasă la Honey.

- în niciun caz, exclamă Turner.

întoarse spre Honey o faţă crispată de furie.

- Prietenii dumitale dau târcoale în jurul casei. în timpul gustării, am suferit criticile lor. M-au acuzat că am dat dovadă de lipsă de politeţe nerespectându-ţi durerea. Nu ştiu ce mi-ar fi făcut dacă Teresa nu mi-ar fi luat apărarea. La ieşire, s-au îndreptat în grupuri mici spre domeniul Caldwell, pentru a-ţi aduce susţinerea lor. De atunci, te aşteaptă. Dacă eram egoist, ţi-aş fi cerut să mergi şi să-i linişteşti imediat....

Vocea îi deveni ironică.

- .... Astfel, aş putea părăsi oraşul fără să risc să fiu alungat cu lovituri de bâte.

Honey avu intuiţia că ironia sa ascundea o profundă amărăciune. în ciuda animozităţii împotriva lui, simţi o ciudată înţepătură în inimă. Cu gâtul uscat de emoţie, nu reuşi să formuleze întrebarea care-i venea în minte.

Teresa o puse în locul său, pe un ton scandalizat.

- Oare ai intenţia să pleci fără să te fi dus măcar pe teren?

Turner făcu un gest dezinvolt.

- Honey este în stare să obţină ce vrea, fără mine. în fruntea unei delegaţii, cu incontestabilele sale talente de tragediană, va sfârşi prin a emoţiona membrii Congresului şi, de ce nu, pe Preşedintele însuşi. Aşa că, datorită ei şi

numai ei, minele vor fi închise. Astfel nu mă va mai acuza de nu ştiu ce sentiment de vinovăţie. Honey, care-şi recăpătase calmul, protestă:

- Este ridicol. Eşti aici ea să faci o treabă. Fă-o după conştiinţa dumitale.

- Vorbe! mormăi Turner. Prin comportamentul tău de copilă răsfăţată, ai ridicat toată lumea împotriva mea. în plus, eşti singura care cunoaşte amplasarea vechilor mine.

- Mi-ai refuzat ajutorul, remarcă tânăra femeie, cu trufie.

- Şi dacă am discuta din nou? propuse bărbatul, fără să renunţe nici el la aroganţă.

Teresa bătu cu pumnul în masă.

- Ajunge! spuse ea cu severitate. Totul ar merge mai bine dacă v-aţi lăsa deoparte orgoliul prostesc. Calmaţi-vă!

Honey rămase o clipă tăcută. Prietena sa avea dreptate. încă de dimineaţă, tensiunea sporea şi fiecare rămăsese pe poziţie.

- Nu-mi place să discut în faţa unei mese, la cafenea, declară ea, şi n-am curajul să înfrunt compasiunea oamenilor din regiune.

- Am o idee, spuse Turner.

Plăti consumaţia şi le făcu semn celor două femei să-l urmeze.

Complexul conţinea o braserie, un restaurant şi o sală de jocuri.

Dacă primele două săli erau încă aproape pustii, în schimb, a treia nu se golea. Mesele de biliard şi automatele erau ocupate. Clinchetul monedelor acoperea sunetul

muzicii vesele şi jucătorii, foarte absorbiţi, nu dădeau nicio atenţie celor care-i înconjurau.

Cei trei traversară încăperea fără să se facă remarcaţi şi ieşiră pe o uşă de serviciu care dădea spre o străduţă îngustă şi prost pavată.

Turner o luă pe Honey de cot şi o conduse. La atingerea acelei mâini, tânăra femeie se înfioră, dar nu încercă să se elibereze. Trebui să admită că apropierea acestui bărbat îi transforma mânia în valuri de dorinţă. Se strădui să salveze aparenţele şi privi drept în faţă, dezgustată că se descoperea atât de vulnerabilă.

Oare ce fel de femeie era pentru a se simţi atrasă fizic de o fiinţă pe care o detesta?

Teresa îi urma, atentă doar să nu-şi sucească tocurile înalte printre pietre. Se lăsase o tăcere apăsătoare, insuportabilă. Honey era decisă să n-o rupă prima.

Ajunseră curând la locul unde îşi lăsase Land Roverul.

Turner îi aruncă Teresei cheile Mercedesului.

- Eşti în stare să găseşti parcarea în care ne-am oprit? o întrebă.

- Fireşte. Cunosc perfect oraşul.

- Dacă prietenii lui Honey nu l-au demolat, foloseşte maşina mea pentru a te întoarce acasă. Mulţumesc încă o dată pentru ajutor şi pe curând.

Teresa avu înţelepciunea de a nu pune întrebări, chiar când îl văzu pe Turner instalându-se autoritar la volanul Land Roverului.

Honey se sufoca de indignare.

- Nu ceri niciodată permisiunea să împrumuţi ce nu-ţi

aparţine?

- Nu, când ştiu că această permisiune îmi va fi refuzată. Astfel evit piedicile, o ironiză Turner.

Tânăra femeie se aşeză pe scaunul pasagerului, strângându-se cât mai mult posibil lângă portieră.

El râse uşor, dar nu adăugă nimic.

Străbătu oraşul şi ieşi din el fără să ezite. Curând, părăsi şoseaua şi se angajă pe un drum care urca spre platourile înalte.

Regiunea aceea era puţin cunoscută lui Honey şi oamenilor din Pahrump. Aici, pământul era mai ars decât în alte părţi. Nu fusese deschisă nicio mină. Pini şi plante ornamentale se prindeau de sol, dar cu altitudinea, vegetaţia dispărea. Pe terenul ars de soare, nu mai creşteau decât tufe de mărăcini. După rarele averse, acestea înfloreau timp de o zi. A doua zi, îşi reluau înfăţişarea de lemn mort. Coioţii vizitau des aceste locuri pe care nu le revendica nimeni.

Tânăra femeie era tot mai uluită. Oare unde o ducea? Din mândrie, îşi interzise să întrebe despre destinaţie. în cazul în care credea că o va surprinde, se ostenea în zadar.

Când depăşiseră zona de răşinoase, Turner remarcă zeflemitor:

- Prea orgolioasă pentru a-mi pune întrebări, nu-i aşa?

îi ghicea gândurile cu o perspicacitate de temut.

Honey ridică din umeri.

- Presupun că ai motive întemeiate să mă aduci în această regiune pustie.

- Aici nu ne va deranja nimeni, spuse bărbatul pe un

ton ambiguu.

Honey simţi un uşor frison alergându-i de-a lungul spatelui. Plăcere? Teamă? Nu mai ştia ce era cu ea. Pentru a lupta cu tulburarea care o agasa, se aplecă în faţă, concentrându-şi atenţia asupra drumului desfundat. Acesta deveni atât de îngust, încât tijele spinoase ale tufelor zgâriau cele două laturi ale caroseriei.

- Ar fi trebuit să bănuiesc, murmură Turner. De cincisprezece ani, natura şi-a reintrat în drepturi.

Opri brusc maşina, deschise portiera şi sări de pe scaun. Honey îl văzu îndepărtând tufele extrem de dese în acest loc. Acestea ascundeau un gard şi o poartă din grilaj.

Scoase o cheie din buzunar.

Honey i se alătură. De data aceasta, curiozitatea birui.

- Ce faci?

- Ce vezi. încerc să deschid blestemata asta de barieră. Dar lacătul este ruginit. Există un bidon de ulei în portbagajul maşinii tale?

- Da.

- Dă-mi-l. Cufundă în el cheia care apoi se învârti uşor în broască. Poarta scârţâi. în spate, la prima vedere, nu era nimic altceva decât nişte stânci enorme, cactuşi, un pâlc de pini rahitici şi o grămadă de mărăcini.

Turner rupse o creangă dintr-un copac. înaintă încet, lovind solul în faţa lui, pentru a elibera terenul.

- Urmează-mă, spuse întorcându-se spre Honey. Pentru a evita să calci pe un şarpe, păşeşte pe urmele paşilor mei.

Tânăra femeie era gata să urle. Reptilele erau singurele animale care o paralizau de groază. Dar strânse

din dinţi şi făcu ce-i ceru.

Parcurseră câţiva metri şi se aflară brusc în faţa unei construcţii izolate. Varul era crăpat, descoperind cărămida zidurilor. Acoperişul era spart. Obloanele atârnau în balamalele ruginite.

Cu siguranţă, acea casă nu auzise de mult râsete sau sunete de voci.

Honey lăsă să-i scape o exclamaţie de surpriză.

- Cui aparţine această ruină?

- Mie, răspunse Turner.

Un zâmbet subţire îi lumină faţa.

- Da, este a mea, sau mai degrabă a băiatului romantic care a părăsit regiunea acum cincisprezece ani. Atunci, nutream proiecte absurde, visând să irig aceste terenuri şi să transform pustiul în paradis. Am moştenit această construcţie de la un unchi, ca şi hectarele înconjurătoare. Daryl şi cu mine veneam aici de câte ori aveam o clipă liberă.

Au fost vremuri frumoase. Atunci, locuiam într-o fermă vecină cu a sa. Părinţii mei au vândut-o pentru a se stabili la Reno. Au murit anul trecut.

- îmi pare rău, declară Honey.

Tonul era politicos, nimic mai mult. Nu voia să se înduioşeze pentru acest bărbat a cărui inimă părea tăiată în granit.

Turner avu un gest scurt, care refuza orice fel de simpatie şi-şi întări raţionamentul.

- Nu mă înţelegeam cu părinţii mei, care nici ei nu se înţelegeau, explică bărbatul. în parte, pentru acest motiv

am ales să studiez foarte departe de Nevada. Pahrump a rămas pentru mine un univers ireal, în afara timpului.

Honey savura puritatea aerului. Soarele care cobora în spatele munţilor colora stâncile în roz-violet. Orizonul se coloră în roşu-aprins. De aici, vederea se cufunda într-un canion, sub Pahrump. Platourile înalte erau îmbinarea a două lumi: cea a pustiului, avid dar strălucind de culori şi cea a unei văi sau câmpuri de bumbac dungând cu verde pantele fertile. Era un peisaj sublim.

Honey i-o spuse cu convingere şi adăugă cu ironie:

- Găseşti poate mai multă realitate în biroul tău din Washington? Obsesia statisticilor, legile şi decretele ţi-au ucis orice sensibilitate? Nimic nu este mai frumos, nici mai real decât aceste stânci roşii sub cerul albastru.

- Ai dreptate, admise Turner. Regiunea aceasta pare cruţată de influenţa timpului. Natura nu s-a schimbat aici de milenii. Orăşelul Pahrump este aproape la fel ca cel din secolul trecut. Niciun imobil mare şi modern nu-l deformează....

Honey îl întrerupse, tristă:

- Şi pentru a distruge această frumuseţe, eşti gata s-o preţuieşti ca parc natural şi să trimiţi aici mulţimi de turişti.

- Să protejezi un sit nu înseamnă să-l distrugi.

- în unele cazuri, da. Nu încerca să-mi dovedeşti contrariul. N-am să fiu niciodată de acord cu tine.

Agasat, Turner se încruntă. întorcându-se brusc, o luă pe un drum nisipos care se îndepărta de casă.

Tânăra femeie îl urmă şi se opri în timp ce el îndepărta cu bâta un tufiş încărcat în mod ciudat cu frunze verzi. Mici

animale, roşcate şi acoperite cu păr ieşiră de acolo şi atinseră gleznele lui Honey. Aceasta scoase un strigăt de spaimă şi se repezi spontan lângă Turner.

El o înconjură cu un braţ protector.

- Te credeam mai curajoasă, exclamă râzând. Să te temi de veveriţe?

- Veveriţe? Aici, în pustiu?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu teama era cea care o tulbura, ci o emoţie pe care n-o mai simţise de mult şi pe care Turner o trezea în ea.

- Trăiesc în nisip, preciză bărbatul. Şi priveşte ce le atrage.

O obligă să îngenuncheze lângă el. în spatele ramurilor înfrunzite, Honey zări un rezervor mare, cimentat la nivelul solului, pe jumătate plin cu apă cristalină.

- Un izvor cu debit slab alimentează acest bazin, explică Turner. La început, servea la aprovizionarea casei. Dar Daryl şi cu mine îl foloseam ca piscină.

Honey se îndreptă şi se îndepărtă de el. Bărbatul remarcă blând.

- Nu-ţi place să vorbesc despre soţul tău.

- Nu. Prefer să lăsăm la o parte subiectele personale. Am venit să discutăm despre o treabă. Aşa că să studiem problema care ne preocupă.

Se aşezară unul lângă celălalt pe o dală de piatră. Tălpile lui Turner atingeau suprafaţa apei.

Scrută faţa fină a tinerei femei ca şi când căuta să-i pătrundă cele mai tainice gânduri. înţelegând că va rămâne pe poziţie defensivă, spuse oftând:

- Nu-mi uşurezi sarcina. Daryl şi cu mine am crescut împreună. Ne-a legat o prietenie profundă. Ţineam să ştii asta.

Poate va ajuta la înţelegerea noastră reciprocă.

- Până acum, n-a fost evident. Dacă simţeai prietenie pentru Daryl, de ce n-ai reacţionat aflând de.... dispariţia sa?

înşela realitatea refuzând să rostească nişte cuvinte mai exacte. Astfel, avea impresia că-şi alungă durerea.

Turner spuse, cu o voce gâtuită:

- Funcţiile pe care le ocup n-au făcut din mine un birocrat limitat cum mi-ai reproşat adineaori. Călătoresc mult. Corespondenţa mă urmăreşte cu mai multă sau mai puţină exactitate. Pauline afirmă că mi-a fost adresat un anunţ de deces, dar n-am aflat de moartea lui Daryl decât din scrisoarea pe care mi- ai scris-o nu demult.

Se lăsă tăcere. Turner îi lăsă lui Honey timpul de a asimila vestea. Continuă apoi pe acelaşi ton grav:

- N-am ştiut nici de numeroasele voastre petiţii care s-au pierdut probabil în vreun serviciu. Scrisoarea ta se referea la asta, fără să-mi dea amănunte.

Am crezut că aveai nevoie de sfaturile mele în legătură cu dificultăţile cu asigurările. Oferta mea de a examina mina care ţi-a ucis soţul nu comporta niciun alt angajament. Rămânând aici, acceptând să fac o anchetă mai generală, încalc regula pe care mi-am impus-o, de a nu mă amesteca niciodată în conflictele care învrăjbesc o regiune.

îşi îndreptă bustul şi râse încet, arogant.

- N-ai idee de numărul femeilor frumoase care au încercat să mă câştige pentru cauza lor....

Honey îl întrerupse, indignată:

- Nu mi-a venit niciodată ideea să te seduc. Mai întâi, pentru că n-am obiceiul acesta. Apoi.... pentru că eşti atât de sigur de tine, încât nu dai impresia că nu cedezi persuasiunii, indiferent din ce parte vine.

Honey se întoarse spre el, cu obrajii arzând. Turner îşi adânci privirea în a sa, aducând un omagiu tăcut tăriei sale de caracter. Tânăra femeie acceptă acest tribut ca pe un drept cu mândrie, încercând să ascundă emoţia care o tulbura.

Turner zâmbi înainte de a declara:

- Nu-ţi subestima puterea de seducţie, Honey. Eşti foarte frumoasă. înţeleg de ce părul tău blond şi ochii căprui l-au tulburat pe Daryl atât de mult încât, celibatar convins, a fost dus la căsătorie.

Ezită şi adăugă foarte repede:

- Chiar şi eu am fost, acum mult timp, atras de tine. Mai exact, acum trei ani.

Honey tresări.

- Trei ani? Dar nu te-am văzut niciodată înaintea acestei dimineţi, în faţa poştei.

Turner scoase din buzunar un portvizit pe care-l întinse deschis sub ochii tinerei femei. Aceasta recunoscu o fotografie făcută în ziua nunţii ei. Bărbatul preciză:

- Daryl mi-a trimis-o, cu un bileţel plin de elogii asupra ta. Oare nu este un semn al destinului că doar această corespondenţă mi-a parvenit? Honey se încruntă.

- Nu te înţeleg.

- Am păstrat această fotografie. Acum, dacă doresc, nimeni şi nimic nu mă împiedică să te iau în braţe.

Tânăra femeie nu-şi putu stăpâni tremurul buzelor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Totuşi, adunându-şi toată energia, spuse cu ochii aţintiţi asupra oglinzii de apă, care reflecta ultimele raze de soare:

- Daryl nu mai este aici, dar mă consider încă soţia sa.

- Iată o decizie care-mi convine, aprobă el pe un ton neutru. Personal, nu amestec niciodată munca şi plăcerea. Ori, ţii să facem această anchetă împreună, nu-i aşa?

Honey îl privi stupefiată, şi mai decepţionată decât voia să mărturisească.

Ce persoană schimbătoare! Aproape îi făcuse o declaraţie de dragoste şi, în clipa următoare, o anunţa că acceptă foarte bine rezerva sa.

- Doreşti asta, da sau nu? insistă Turner, iritat.

- Nu.... mai ştiu, bâigui tânăra femeie.

Turner avea darul s-o descumpănească. De la moartea lui Daryl, nu se mai gândise decât la blestematele alea de mine; închiderea lor ar fi fost pentru ea un fel de răzbunare. înlăturând riscurile de accidente, ar îndepărta o parte din teama care o măcina. Unul din cei mai influenţi membri ai ministerului îi propunea să-l ajute şi iată că ezita, întrezărind brusc un pericol şi mai îngrijorător decât cele de care se lovea organizaţia lui Gerry.

La capătul răbdării, Turner sări în picioare. îi păru uriaş, distant, inaccesibil.

- Dacă-mi refuzi ajutorul, nu mai am nimic de făcut

aici, exclamă el din vârful buzelor.

- Nu este vorba despre asta, spuse foarte repede Honey. Mă tem doar de lipsă de obiectivitate.

-Voi avea eu pentru doi, replică bărbatul, ajutând-o să se ridice în picioare.

Un zâmbet îi lumină trăsăturile. în ochi îi strălucea un foc straniu.

Honey se întrebă cât timp va fi în măsură să-i reziste.

Nu declarase oare că nimeni şi nimic nu-l împiedica acum s-o ia în braţe? Dar Turner începu să vorbească despre munca ce-i aştepta. Nu încercă nici măcar o dată gestul pe care tânăra femeie îl spera şi de care se temea.

Avea impresia dezamăgitoare că reuşise să câştige o bătălie, fără să lupte.

Capitolul 3

Cerul de-abia începuse să se coloreze la răsărit, când Honey deschise ochii.

în ajun, oprise aerul condiţionat, coborâse storurile, dar lăsase ferestrele deschise, aşa încât căldura cuprinsese deja încăperea, promiţând o zi toridă.

Se răsuci în patul mare şi încercă să mai doarmă. Dar problemele pe care le alungase o noapte de odihnă, reveniră şi nu-i dădeau pace. Se ridică într-un cot şi privi ceasul deşteptător. Ora cinci! Toată casa dormea încă. Incapabilă să mai stea întinsă în timp ce somnul îi fugise, Honey se ridică, îmbrăcă o ţinută de interior şi, fără să-şi dea osteneala să se pieptene, coborî cât mai în linişte în bucătărie.

Turna apa peste cafeaua măcinată, când vocea lui Turner răsună în spatele ei.

- Mă inviţi?

Tânăra femeie tresări, vărsând o parte din lichidul fierbinte pe masă.

- Pentru Dumnezeu, ce faci aici în zori?

îşi duse mâna arsă la buze şi-l privi uluită pe Turner. Hainele păreau ieşite direct de la călcătorie. îmbrăcase un ansamblu mult mai uşor decât costumul elegant din ajun şi totuşi, chiar în blugi şi în cămaşă, era impecabil. Sandalele din piele albă, nu aveau nicio pată. Părul brun, superb, ud încă de la duş, era pieptănat cu grijă.

Honey, care nu era nici spălată, nici pieptănată, simţi un neplăcut sentiment de inferioritate, care nu-i îmbunătăţi deloc dispoziţia.

- Dar te-ai ars! exclamă Turner.

- Ce simţ de observaţie! mormăi ea. Bărbatul nu înţelese nici remarca, nici privirea care-l fulgeră. Văzând-o trecându-şi mâna sub robinetul de apă rece, se apropie de ea.

- Arată-mi, îi propuse.

- Nu-i nimic. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci, deja gata, în timp ce de-abia se luminează de ziuă?

- Oare ai uitat că mi-am trăit copilăria la ţară? Am păstrat din acea perioadă obiceiul de a fi matinal.

Honey se strâmbă.

- Cu ce te poţi ocupa în zori, într-un apartament? îţi stropeşti plantele verzi?

- Privesc răsăritul soarelui.

- Prin pâclă, îmi imaginez. în oraşe este întotdeauna pâclă.

Honey se simţea odioasă, dar incapabilă să acţioneze altfel.
începu să simtă o durere care zvâcnea, căută din ochi un prosop şi, negăsind, scutură braţul pentru a-l usca şi exclamă, încă morocănoasă:

- Prepară-ţi singur cafeaua. Urc să mă culc din nou.

Puţin mai târziu, aşezată pe pat în semiîntuneric, îşi examina umflătura care se formase pe piele, când uşa camerei se deschise.

Turner intră. Ţinea o tavă pe care aşezase o ceaşcă de cafea şi un tub farmaceutic.

- Am găsit în baie un leac împotriva arsurilor, o anunţă.

Avu grijă să închidă uşa după el. Apoi, fără să-i lase

timp să protesteze, îi întinse ceaşca aburind'.

- Bea, îi ordonă. Eşti dintre acele persoane care se scoală cu faţa la cearşaf şi nu-şi regăsesc forma decât după ce au băut un ceai, sau o cafea tare.

Honey se supuse, dominată de autoritatea acestui bărbat.

- Acum, arată-mi mâna, pretinse Turner.

Trecu uşor unguentul peste arsură. Durerea dispăru ca prin farmec.

Honey îşi reproşă agresivitatea.

- Mulţumesc, şi iartă-mă pentru adineauri, spuse.

Turner făcu un gest neglijent, ca şi când toate acestea n-aveau în fond decât mică importanţă. Lăsând-o să continue aplicarea cremei, se duse să ridice storurile. Un soare luminos umplu camera imensă.

Făcu încet turul încăperii. Examină în trecere nişte pistoale dintr-o vitrină, nişte cupe aliniate pe o etajeră.

- Sunt trofeele lui Daryl câştigate cu ocazia competiţiilor sportive, explică Honey.

Turner bombăni nişte cuvinte ce nu se auziră.

- Ce spui? întrebă tânăra femeie.

Bărbatul tuşi pentru a-şi drege glasul.

- Cred că dacă ar trebui să dorm într-un mausoleu, aş fi şi eu supărător de deprimat la trezire.

Honey înălţă capul, gata să-şi scoată din nou ghearele.

- Un mausoleu? protestă.

- Da. Camera lui Daryl nu s-a schimbat de când ne făceam temele împreună.

Tânăra femeie renunţă să protesteze. Turner nu

greşise întru totul. Si ei acest loc îi dădea deseori impresia că era o cutie cu moaşte.

- Nu vin aici decât pentru a dormi, mărturisi, Daryl avea intenţia de a construi propria noastră casă. N-ar fi avut niciun sens să transformăm ceva aici. Mai târziu....

Vocea îi cedă. Turner insistă, încet.

- Continuă, Honey.

- Ei bine! Pauline n-a vrut să schimb nimic. Dis.... dispariţia fiului său a zdruncinat-o psihic. îşi imaginează că dacă obiectele rămân ca pe vremea când eram fericiţi, într-o zi sau alta, Daryl se va întoarce.

Turner o măsură cu o atenţie îngrijorată.

- De ce o laşi să facă asta?

- Dacă n-ar fi decât camera.... începu Honey ridicând din umeri. Dar Pauline refuză să accepte realitatea. Uneori, pretinde să pun tacâmul lui Daryl la masă. Nu pot s-o condamn. Mă înţelegi, nu-i aşa?

- Oh! Foarte bine. Tânăra femeie aprecie răspunsul, fără să perceapă sarcasmul. Aşa că nu reacţionă imediat când el adăugă:

- îmi închipui că hainele lui Daryl sunt încă pe umeraşe.

Se îndreptă spre spatele încăperii. Când se pregătea să deschidă uşile dulapului de haine, Honey îl ajunse din urmă şi se rezemă cu braţele depărtate de dulapul mare.

- N-ai dreptul....

- Nu insist, o întrerupse el, dându-se uşor înapoi. Eşti liberă să joci jocul. Personal, refuz să văd în tine o văduvă dezolată. Eşti femeie, Honey, cu nevoi şi dorinţe care merg dincolo de ce-ţi oferă viaţa. Dar, prizonieră amintirilor tale,

nu vei şti cum să le satisfaci.

Tânăra femeie purta o cămaşă de noapte şi un neglijeu asortat, din muselină.

Mângâind uşor cu un deget ţesătura mătăsoasă, Turner spuse pe un ton glumeţ, ca pentru a schimba subiectul:

- Garnitura ta este foarte elegantă şi culoarea aceasta îţi vine încântător. Văd cu plăcere că n-ai renunţat complet la cochetărie.

Honey vru să se apere şi căzu cu stângăcie în capcana pe care i-o întinsese.

- Este un cadou de la Pauline. Mi l-a oferit la ultima mea aniversare.

- Bănuiam, zâmbi el. Nu înţelegi că te consideră ca pe un fel de amintire vie? Seara, dimineaţa, trebuie să te îmbraci ca o tânără soţie care-şi aşteaptă sau îşi părăseşte soţul. Iar tu, prostuţo, în loc să rezişti, intri în această comedie. Doar dacă....

Un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

- Doar dacă, adineauri, n-ai îmbrăcat această garnitură seducătoare pentru a atrage în braţele tale un bărbat gata să te mulţumească şi să-ţi dovedească faptul că o pagină din existenţa ta s-a întors definitiv...

- Bădăranule!

Aproape fără să vrea, mâna i se ridică şi-i dădu lui Turner o palmă răsunătoare.

Acesta îşi încordă muşchii maxilarului, dar nu se întrerupse decât o clipă. în timp ce pe obrazul său bărbierit cu grijă apărea o urmă roşie, continuă cu o voce gâtuită, dar autoritară:

- Delirul Paulinei nu este nimic pe lângă al tău. De ce te lupţi pentru a interzice accesul în mine? Din motive de siguranţă? Ei aş!
închiderea lor ar fi pentru tine un fel de omagiu care ar perpetua amintirea lui Daryl. O amintire care se stinge tot mai mult cu fiecare zi. Nu pentru a te ajuta m-ai chemat. Ai sperat să găseşti în mine mai mult decât un aliat, un fel de dublură a lui Daryl, fratele lui geamăn, într-un fel. Si te-ai aflat în faţa unui bărbat diferit de cel pe care-l aşteptai. Cu simţurile în alertă, acum te străduieşti să-ţi ascunzi tulburarea. Mărturiseşte că tremuri atât de dorinţă, cât şi de mânie.

- Este inexact, minţi Honey. Nu mai simt acest gen de nevoie.

Turner se sprijini cu toată greutatea asupra ei. Lipită de dulap,
tânăra femeie nu mai putea face nici cea mai mică mişcare. O febră care mocnea în ea i se răspândi pe neaşteptate în vine. O cuprinse o dorinţă imperioasă de a se abandona. Dar în acelaşi timp, îşi reproşa slăbiciunea.

într-un efort dureros, căuta să-şi amintească trăsăturile lui Daryl. Dar nu mai exista nimic, decât faţa aplecată asupra ei. Fascinată de flacăra din ochii lui Turner, încercă să se apere prin cuvinte pe care nu le mai credea.

- Lasă-mă... Nu înţelegi că te detest?.... îi aparţin lui Daryl şi numai lui

Turner îi închise gura cu un sărut în acelaşi timp tandru şi imperios. Honey căzu în adâncul unei ameţeli unde nu se mai controla. Totuşi, când Turner îi dezgoli un umăr şi

întreprinse mângâieri mai îndrăzneţe, simţi un val cumplit străbătând-o. într-o tresărire de revoltă, reuşi să-l respingă.

- Părăseşte imediat această încăpere, îi ordonă.

Tremura. Totuşi, cu preţul unui efort enorm, reuşi să vorbească pe un ton aproape normal. Turner o măsură cu un aer ironic.

- Semeni cu acei smochini, care ascund sub spini un fruct delicios. Cu cât este mai greu de ajuns la el, cu atât este mai bun.

- Ieşi de aici, repetă Honey.

Şi pentru a scăpa de vraja acelui bărbat, alergă până la uşă şi o deschise larg. Palierul de la primul etaj, pe care dădeau cea mai mare parte a camerelor, era pustiu.

- Pleacă, altfel strig, spuse pe un ton gâtuit.

Turner izbucni în râs.

- Hotărât lucru, eşti o actriţă minunată, Honey. Tocmai ai jucat la perfecţie marea scenă a femeii ofensate.

O voce afectată, care urcă din hol, îi făcu să tresară.

- Oh! Turner! Nu-mi cred urechilor. Să fii oare pe cale să îmbini plăcerea cu munca? în clipa următoare, o femeie în taior alb urca repede scara largă din lemn.

Honey, stupefiată, văzu intrând în încăpere o fiinţă a cărei înfăţişare era la fel de sofisticată ca vocea. Cocoţată pe tocuri înalte, cu o pălărie de paie pe cap şi îmbrăcată cu o eleganţă de manechin, se unduia ca o sirenă. Fiecare din gesturile sale era studiat pentru a plăcea.

- Ce faci aici? exclamă Turner surprins.

Şi către Honey, stupefiată:

- Doamna Charlene Mercer, colaboratoarea mea.

Aceasta îşi strecură voluptuos braţul sub cel al lui Turner.

- Secretara ta m-a informat, se fandosi ea. Temându-mă să nu întâmpini greutăţi serioase din partea indigenilor, am cerut şi am obţinut un ordin de misiune.

îl privi languros şi continuă:

-Am mai lucrat bine împreună. De ce n-am lua-o de la început?

Aruncă o privire spre Honey.

- Văzându-te într-o atât de fermecătoare companie, deduc că nici în această regiune sălbatică nu te plictiseşti.

Honey se strădui să-şi stăpânească enervarea. Dintr-o dată, această persoană îi displăcea. Termenii dispreţuitori pe care-i folosea vorbind despre Pahrump şi locuitorii lui o revoltară. Dar pentru că era la ea acasă, Honey se strădui să rămână politicoasă.

- Sunt Honey Caldwell. Domnul Jameson mi-a cerut ajutorul pentru inventarierea minelor. îmi puteţi explica prezenţa dumneavoastră aici?

Charlene continua s-o ignore. Văzându-l pe Tarner îndepărtându-se de ea, era ocupată să-i atragă din nou atenţia.

- Nu-ţi imaginezi greutăţile pe care le-am avut ca să te găsesc. Secretara ta ştia doar că ai luat avionul şi ai închiriat o maşină la aeroport. Pe hartă, Pahrump nu este decât un punct în mijlocul deşertului.

Se înfioră, ca şi cum performanţa pe care tocmai o înfăptuise fusese peste puterile sale.

- Din fericire, primul motel pe care l-am întâlnit sosind,

este bun. Dar a trebuit să fac uz de toată autoritatea pentru a convinge hoteliera că eram asociata ta, şi că trebuie neapărat să mă găzduiască şi să se ocupe de bagajele mele. în zona asta pierdută de lume, trebuie să fie rari clienţii matinali, deoarece sărmana fiinţă nu şi-a revenit încă.

- Descrieţi-mi-o pe acea sărmană fiinţă, ceru Honey, întrezărind adevărul.

Charlene făcu un gest neglijent.

- O femeie fără vârstă, cu părul decolorat. Se agită prin bucătărie cu un servitor pentru a-mi prepara cafeaua.

- Doamna Caldwell, preciză Honey.

Cealaltă păru uluită.

- Vreţi să spuneţi....

- Persoana care v-a primit este soacra mea. Nu sunteţi într-un motel, ci într-o proprietate particulară.

Charlene privi în jur. Ochii de smarald se aţintiră asupra ţinutei tinerei femei.

- Presupun că soţul dumneavoastră lipseşte, sugeră cu insolenţă.

Turner veni în sfârşit în ajutorul lui Honey.

- Ei bine, ajunge, Charlene, exclamă tăios. Coboară şi scuză-te faţă de doamna Caldwell.

Trebuia mai mult pentru a o descumpăni pe aroganta creatură.

- Chiar aveam intenţia. Dar nu ne putem impune prezenţa familiei Caldwell. Trebuie să căutăm găzduire în altă parte decât la ei. Contrariată de faţa întunecată a lui Turner, spuse, prefăcându-se întristată:

- Dumnezeule! Să mă fi înşelat asupra intenţiilor tale? Te-am crezut în misiune oficială, în timp ce poate eşti aici în calitate de persoană particulară?

Honey avu impresia că timpul se oprise. în acea clipă, viitorul depindea pentru ea de răspunsul lui Turner. Dacă mărturisea că nu se afla la Pahrump decât în amintirea lui Daryl, trebuia să renunţe la orice speranţă de a închide minele. Aşteptă cu febrilitate, dorindu-şi cu disperare ca el să nu revină asupra promisiunii.

Charlene insistă:

- Eşti aici ca reprezentant al guvernului?

în vocea sa era o ameninţare surdă.

Honey se lăsă în fotoliul cel mai apropiat. Se străduia să pară străină de discuţie, în timp ce inima îi bătea dureros.

După o tăcere care i se păru că durase o veşnicie, îl auzi pe Turner declarând:

-Am intenţia să întreprind o anchetă. Fie că este oficială sau nu, o voi duce până la capăt. Se întoarse spre Honey.

- Pun mare preţ pe colaborarea doamnei Mercer. Oare ne poţi găzdui pe amândoi?

în ciuda aversiunii sale pentru această fiinţă odioasă, Honey scoase un oftat de uşurare. îi privi pe amândoi şi, străduindu-se să pară amabilă, spuse cât mai calm cu putinţă:

- Bine aţi venit la noi!

- Fireşte, vom plăti, anunţă Charlene.

Honey deveni stacojie şi refuză oferta pe un ton tăios.

-în această regiune sălbatică, noi cunoaştem şi practicăm legile ospitalităţii, doamnă. Domnul Jameson a fost prietenul soţului meu. Aşa că, vă rog, să nu vorbim despre bani.

îl privi pe Turner.

- Presupun că doreşti să te scuzi faţă de soacra mea pentru apariţia lipsită de jenă a prietenei tale. Nu vă reţin.

- Să nu uiţi că trebuie să începem rapid să lucrăm, îi aminti bărbatul. Si adăugă, pe un ton ambiguu:

- Pentru tine va fi singurul mod de a-ţi găsi pacea.

După ce uşa se închise, Honey se rezemă de ea, cu picioarele tremurând.

Pacea? Atâta timp cât Turner va rămâne aici, nu va fi liniştită. Trezise în ea înflăcărări uitate. în acea clipă, era chiar geloasă pe Charlene.

De nouăsprezece luni, trăia cu durerea sa, convingându-se că viaţa i se încheiase odată cu a lui Daryl. Si, în câteva secunde, încă din clipa în care întâlnise privirea lui Turner, ştiuse că totul îi va fi tulburat: suferinţa, obiceiurile, gândurile.

Nu, acum nimic nu va mai fi vreodată ca înainte.

Capitolul 4

- înnebunesc, se lamenta Teresa. Oare ce m-o fi apucat să accept această muncă de sclavă?

Puse pe o canapea din camera de zi un pachet enorm care conţinea raporturile diferitelor salvări.

Honey înălţă capul din hârtiile pe care le sorta.

-Ti-ai propus spontan ajutorul, îi aminti prietena sa. Si dacă am o memorie bună, ai adăugat chiar că-l găseşti pe Turner încântător de romantic.

- Nu este decât un tiran îngrozitor, protestă Teresa. Din această dimineaţă, sub ordinul său, Gerry şi cu mine ne spetim muncind la Centru, cât zece angajaţi. La drept vorbind, administraţia n-a fost principala noastră preocupare, iar dosarele sunt mai degrabă în dezordine. Dar oare unde sunt voluntarii de care avea Turner nevoie? în afară de Wade şi de mine, nimeni n-a răspuns chemării sale.

-Aşteaptă s-o cunoşti pe asistenta sa, pentru a te plânge, declară Honey zâmbind. în această clipă, se restabileşte după oboseala călătoriei. N-am întâlnit niciodată o fiinţă atât de nesuferită.

- Unde este marele şef?

- în bucătărie, unde ocupă cea mai mare masă din casă.

Teresa pufni.

- Si cum frigiderul nu este departe, n-are de făcut decât o mişcare pentru a-şi servi de băut. Ai terminat lista cu ce ar trebui să luăm cu noi?

Honey luă o foaie de hârtie pe care o pusese alături pe

micul birou al Paulinei.

- Scriu lucrurile pe măsură ce-mi vin în minte: provizii, echipament, numai să nu uit nimic! Seful oamenilor din fermă, va merge mâine la Las Vegas să ia ce nu putem să ne procurăm din Pahrump. Ai verificat trusa medicală?

- Nu, de ce? La Wade, este întotdeauna gata să fie încărcată în maşina de ajutor.

- Cu doi orăşeni neexperimentaţi, vom avea nevoie de material dublu faţă de ce iau cu ei salvatorii în mod obişnuit, remarcă Honey.

- Gândeşte-te la containerele cu apă şi cele cu gaz.

- Sunt pline. Am verificat.

- Honey!

Aceasta tresări auzind vocea puternică a lui Turner. O striga a doua oară şi pe un ton mai nerăbdător.

- Sosesc.... O clipă! exclamă ea.

Străbătu culoarul, protestând printre dinţi.

- Dacă aş fi câştigat câte un dolar de fiecare dată când m-ai deranjat de dimineaţă, aş fi bogată.

- Nu te plânge, replică Turner zâmbind. Dacă ţi-aş cere un dolar pentru fiecare oră pe care o voi consacra anchetei tale, ai fi îndatorată pe viaţă.

Soneria de la intrare răsună înainte ca tânăra femeie să fi găsit un răspuns usturător.

Oare cine putea să fie? Wade nu pleca din localul Centrului de Salvare. Teresa făcea naveta între cele două proprietăţi. încă de dimineaţă, mai mulţi concetăţeni veniseră să-i vadă. Oferiseră accesorii şi provizii, dar din nefericire lipsea mâna de lucru.

Honey traversă holul, încrucişând două degete într-un gest superstiţios. îşi dorea ca vizitatorul să-şi aducă numai braţele şi timpul.

încremeni. Cerul îi ascultase ruga, deoarece bărbatul care stătea în uşă era un emisar după mina sa. Foarte în vârstă, părea ieşit de-a dreptul dintr-un western.

Tânăra femeie scoase o exclamaţie de bucurie şi-l îmbrăţişă cu afecţiune.

- De ce ai coborât din munţii tăi? Cine te-a anunţat?

-Agitaţia, răspunse el evaziv.

Turner li se alăturase. Honey se dădu într-o parte pentru a-l lăsa pe bătrân să intre.

-Ti-l prezint pe John, spuse tânăra femeie. Dar aici, toată lumea îi spune Indianul.... El este Turner Jameson. Dar am uitat că Turner a trăit la Pahrump odinioară. Dacă nu v-aţi întâlnit niciodată, probabil aţi auzit vorbindu-se unul de celălalt.

Cei doi bărbaţi se observară în tăcere. Indianul avea un fler extraordinar pentru a deosebi adevărul de minciună, sinceritatea de simulare. Chiar fără să-l cunoască pe Turner, bănuia cine era şi rolul pe care se pregătea să-l joace.

Părinţii lui John muriseră pe vremea când nişte triburi de indieni, neînduplecaţi şi pacifişti, locuiau în munţi şi refuzau să intre în rezervaţie. Nu se ştia cine primise şi crescuse copilul. John crescuse departe de oraşe şi nu cobora decât rareori din cuibul său de vulturi. Vârsta lui era un mister. Pielea sa avea culoarea şi consistenţa unei piei de animal complet crăpate. Purta, peste blugii

zdrenţuiţi, o haină din piele de căprioară, decolorată de soare. O pălărie mare de cowboy îi adăpostea capul cărunt, cu părul lung împletit. Silueta fragilă degaja o energie şi o asprime care dădeau impresia că este imposibil de distrus.

După ce-l examină îndelung pe Turner, Indianul îi întinse palma deschisă, în semn de prietenie.

- Vin să vă ajut, spuse simplu.

Honey conduse toată lumea în bucătărie. Pauline, care se deplasa ca o umbră, servi bere.

Honey explică:

- Indianul cunoaşte deşertul mai bine decât mine. Datorită indicaţiilor sale, un plan precis....

Bărbatul ridică mâna pentru a o întrerupe.

- Timpul este un fir care nu se rupe, spuse privindu-l pe Turner în ochi. îmi amintesc de tine şi ştiu unde îţi sunt rădăcinile, chiar dacă ai încercat să le retezi plecând odinioară la oraş. Pot să te conduc, dar totul depinde de ce vrei să vezi. îţi pot explica multe lucruri, dar totul depinde de ce vrei să auzi....

Atinse colierul de argint în care erau montate turcoaze care străluceau prin răscroiala hainei.

- Te pot duce chiar la mina de unde am extras materialul acestei bijuterii, adăugă, mijind ochii cu un aer poznaş.

Sprâncenele lui Turner se arcuiră.

- Aveţi drepturi asupra acestei mine? îl întrebă.

- în măsura în care un om liber le are asupra pământului care l-a văzut născându-se.

Dar dacă vorbeşti despre concesionare, nici eu, nici ai mei n-am vrut vreodată.

Turner despături o hartă pe masă. încercui cu creionul roşu o vastă întindere. Evident, puţin îi păsa de proveniența colierului Indianului.

- Subsolul care mă interesează se află în interiorul acestui perimetru, explică el.

- Da. Tocmai ai trasat marginile viitorului parc naţional.

- Exact; pentru că se pare că ştiţi, vă scutesc de explicaţii inutile. După părerea dumneavoastră, câte mine există în această regiune?

Cum Indianul nu răspundea, insistă:

- Vreo douăzeci? Mai multe?

- Ti-am dat cuvântul meu, aşa că ai încredere în mine. Ti le voi arăta pe toate.

Indică mai multe locuri pe care Turner le marcă imediat cu un punct roşu.

Sosirea lui Charlene le întrerupse munca. Tinerei femei îi trebuiseră ore întregi pentru a-şi reveni din oboseala călătoriei şi, cu siguranţă, foarte mult timp pentru a-şi alege hainele şi a se machia. în jupă albă şi bluză de dantelă, părea gata să pozeze fotografilor de modă.

Teresa o privi uluită.

După terminarea prezentărilor, Charlene se îndepărtă de bătrânul bărbat al cărui miros îi deranja nările.

Honey surprinse mişcarea şi o detestă şi mai mult.

- Indianul ne va fi de un ajutor preţios, insistă ea. Cunoaşte foarte bine subsolul.

Charlene schimbă o scurtă privire cu Pauline. Doamna

Caldwell stătea la o parte de grup, dar asculta tot ce se spunea.

- Atunci, Indianul te va înlocui, exclamă Charlene spre Honey. Soacra dumitale nu ţine să te vadă participând la o expediţie atât de primejdioasă.

Era adevărat. Honey le bănuia pe Pauline şi Charlene că puseseră ceva la cale. De la moartea lui Daryl, tânăra femeie se supusese întotdeauna voinţei familiei Caldwell. De data aceasta, va trece peste.

- Echipele s-au format deja, anunţă pe un ton hotărât. Nu se pune problema să le modificăm.

- Uiţi că resursele noastre sunt limitate, i-o reteză adjuncta lui Turner. Eu administrez bugetul. Nu ne putem permite.....

Indianul protestă.

- îi ofer ajutorul meu lui Jameson, nu guvernului. Nu cer nicio plată.

întorcând deliberat spatele, Charlene întrebă:

- Cât timp îţi trebuie pentru a pregăti expediţia?

- Aproximativ două zile, spuse Turner.

- Foarte bine.

Poimâine în zori, vă voi aştepta la punctul pe care ţi l-am indicat pe hartă.

Va trebui să muncim cât mai mult posibil înainte ca soarele să ajungă drept peste capete.

- Sunteţi un înţelept, spuse Turner.

Indianul schiţă un zâmbet de mulţumire şi refuză să fie condus cu maşina până la drumul care ducea spre teritoriul său. Ridică unul după altul picioarele încălţate cu

mocasini din piele grosolan tăbăcită.

-Tălpile mele m-au condus mereu atât de departe până unde a trebuit să merg.

Honey îl însoţi până la uşă. De acolo, el îşi îndreptă vârful bastonului noduros în direcţia Mercedesului oprit în apropierea vehiculelor lui Honey şi a grupului Wade.

- Turner Jameson nu şi-a regăsit încă rădăcinile, remarcă bătrânul bărbat. A uitat că acest gen de maşină nu rezistă drumurilor prin pustiu. Pentru expediţie, sfătuieşte-l să-şi lase bijuteria de lux în garaj. Nişte catâri ar fi cel mai bun mijloc de transport. Dar dacă vreţi să fiţi neapărat motorizaţi, folosiţi Land Roverul tău.

Honey îl privi dispărând în spatele eucalipţilor înalţi care despărţeau ferma de animale, de casă. Cuvintele lui o întristară, fără să înţeleagă de ce.

Două zile mai târziu, o voce nerăbdătoare o trezi înaintea zorilor.

-încă în pat? Te credeam gata.

Honey se ridică, se frecă la ochi şi-l privi năucită pe Turner care aprinsese toate lămpile. Impecabil ca întotdeauna, era îmbrăcat cu o vestă din pânză bej şi pantaloni din acelaşi material. Avea sub braţ o cutie din carton, pe care o puse pe pat.

- Ora patru! protestă Honey, după o privire spre noptieră. Am intrat în camere la miezul nopţii. Nu ţi se întâmplă să te odihneşti niciodată?

- Niciodată înainte de a termina pregătirile pentru plecare. Si ai lăsat aceste provizii în bucătărie.

Este vorba despre raţiunea de a supravieţui. De ce nu

le-ai împărţit în rucsacuri?

Honey căscă şi răspunse cu o voce încă somnoroasă:

- Din câte am înţeles, ne vom întoarce în fiecare seară acasă. Sandvişurile ne vor ajunge. Dacă am instala tabăra, ar fi altceva. Ne-ar trebui în acelaşi timp conserve şi alimente deshidratate.

Turner scoase din cutie un sortiment de săculeţe.

- Unde sunt plicurile de supe? Este ceea ce prefer eu.

Honey ridică ochii la cer.

- Si eu prefer hamburgerii, exclamă iritată. Dar ne vom mulţumi cu ce a adus şeful oamenilor din fermă, ieri de la Las Vegas. Oricum, spune-ţi că în cutie sau în săculeţ, bucătăria noastră din deşert nu va avea calitatea celei cu care te răsfaţă Pauline.

Se ridicase. în timp ce îmbrăca un capot destul de gros pentru a nu trezi dorinţele oaspetelui, Honey îşi spuse că acesta n-avea nicio idee de ce-l aştepta. Nu şi-l imagina lipsit de confortul vieţii civilizate.

îl observa de două zile. Evident, muncea din greu şi pretindea de la ceilalţi acelaşi efort. Dar aprecia mâncărurile bune şi făcea un duş la orice oră din zi. Nu făcu totuşi niciun comentariu şi se mulţumi să-l împingă spre uşă.

-Acordă-mi un sfert de oră, îi spuse. Te găsesc jos şi-ţi voi servi cel mai bun mic dejun pe care ţi-ai închipuit să-l mănânci vreodată.

- Prea târziu. Am luat deja micul dejun. Ti-am preparat o gustare pe care s-o mănânci în maşină. Grăbeşte-te. Ar fi trebuit să fim deja plecaţi

Din fericire, înainte să se culce, Honey îşi scosese hainele potrivite: bluză şi pantaloni din pânză uşoară, strânşi pe glezne. Făcu un duş şi se îmbrăcă foarte repede.

Când ieşi din baie, se miră să-l găsească pe Turner în camera sa. O aştepta, măsurând nervos camera în lung şi-n lat.

O luă de braţ şi o conduse afară.

- O clipă, protestă Honey. Trebuie să-mi aleg încălţămintea.

- Am făcut-o eu pentru tine.

îi arătă o pereche de cizme cu carâmb din pânză şi cu tălpi antiderapante, pe care le pusese pe culoar.

- încalţă-le. Le vei lega şireturile pe drum.

Honey coborî scara mult mai rapid decât voia.

- Este absurd, protestă. Nu suntem în întârziere. De-abia se luminează de ziuă.

Trecură în trombă prin faţa bucătăriei. Honey o zări pe Pauline aşezată, tristă în faţa unei ceşti de cafea.

încercă să scape din mâna de oţel al lui Turner.

- Lasă-mă cel puţin să-mi sărut soacra!

Turner nu răspunse, dar o strânse mai tare. Honey ajunse în Land Rover înainte de a înţelege ce i se întâmpla.

Bărbatul acceptă în sfârşit să se explice.

- Dacă te lăsam s-o săruţi pe Pauline, te-ar fi împiedicat să-i spui la revedere. în câteva minute, te-ar fi culpabilizat în asemenea măsură, încât ai fi avut remuşcări toată viaţa. în anumite cazuri, fuga este de preferat explicaţiilor.

- Eşti de o indiferenţă monstruoasă.

- Asta-mi dă putere.

Honey se înfurie.

-Aşadar, suferinţa altora te lasă întotdeauna la fel de rece?

-Nu, dar nu mă folosesc de ea ca de un zid de apărare. Când o sarcină trebuie îndeplinită

Tânăra femeie îl întrerupse, arţăgoasă:

-Vei folosi orice mijloc pentru a ajunge cât mai repede.

-Pentru a ajunge unde, Honey? o întrebă Turner atât de blând, încât nu ştiu ce să spună.

Porni motorul. Honey se întoarse. La lumina zorilor, văzu că maşina era plină cu material. în ajun, tânăra femei hotărâse să se ocupe ea însăşi de încărcare, dar oboseala o doborâse înainte de a-şi ţine promisiunea.

-Ai uitat trusa de prim-ajutor, triumfă ea, încântată să-l prindă în sfârşit în greşeală.

Turner ridică din umeri.

-Au celelalte vehicule. Micul şiretlic pentru a te întoarce lângă Pauline, nu ţine.

-Nu asta era... Oh! Si apoi, crezi ce vrei! Dacă-ţi zoreai preţioasa colaboratoare cu brutalitatea de care dai dovadă faţă de mine, ar fi trebuit să fie bucăţele.

-Charlene ni se va alătura mai târziu.

Tânăra femeie râse ironic.

-Adjuncţii lui Wade vor avea de lucru pentru a o regăsi în deşert.

-Pauline ştie exact unde mergem. îi va da indicaţii Charlenei, care este la fel de capabilă ca tine să citească o hartă.

Cu faţa întunecată, Honey se adânci în scobitura

scaunului său.

- în loc să meditezi la reproşuri imaginare, ai fi mai inspirată să iei punga de hârtie pe care am pus-o în spatele tău.

- Ce este? întrebă Honey, întorcându-se.

- Micul tău dejun: sandviş şi termos cu cafea fierbinte. Bea-o repede; îţi va îmbunătăţi dispoziţia.

Honey se supuse, bău două ceşti de cafea şi se simţi mai bine, dar încă nu era dispusă să capituleze.

- Oare ţi-aş cere prea mult să încetezi să-mi dai ordine ca unei copile?

- De mai mult de un an, ai devenit o fetiţă care se încrede pe deplin în Pauline. Credeam că ţi-ai abandonat orice spirit de iniţiativă.

- Si te-ai înşelat.... Dumnezeule! Ce este aici?

Ţinea în mână un sandviş enorm cu un conţinut cam original.

- Avocado, bacon, ouă tari şi castraveţi, spuse Turner.

Honey scoase ostentativ cele două felii de bacon şi puse restul
în ambalaj.

Maşina părăsise şoseaua şi rula pe un drum drept, acoperit cu nisip, care ducea la primele mine.

De la moartea lui Daryl, Honey n-o mai luase niciodată pe acest drum. Puţin mai sus, sârmă ghimpată interzicea pătrunderea mai înainte. O apărare jalnică, ce nu-i împiedica pe curioşi să treacă. Atunci când Land Roverul ajunse la barieră, aceasta fusese împinsă spre povârnişul cu tufe spinoase. Honey deduse că celelalte maşini ale

echipei îi precedase.

Simţea teama cuprinzând-o.

Munţii îşi detaşau acum crestele pe cerul de un roz diafan. Dar Honey nu vedea decât masa lor întunecată, îngrijorătoare ca zidurile unei fortăreţe.

Capitolul 5

Strălucind în parbrizul jeepurilor, soarele le făcea vizibile de departe. Honey le zări înaintea lui Turner, atent să împiedice Land Roverul să derapeze pe nisip.

Curând, ea descoperi siluetele lui Wade şi Teresei alături de vehicule. Indianul se aşezase la umbră, pe o piatră care ieşea în afară.

Zece minute mai târziu, îşi strângeau mâinile.

- Aşteptaţi de mult? întrebă Turner.

- Nu, spuse Wade. Teresa tocmai prepară cafea pentru toată lumea. Care este programul?

Din politeţe, Turner îl privi pe Indian cu un aer întrebător. Acesta răspunse:

- Tu eşti şeful, Jameson.

Eu nu sunt decât ghid.

Honey se înfioră în sinea sa. Aşadar, soarta lor depindea de un orăşean fără experienţă! Ce putea să ştie despre pericol un bărbat care nu cunoştea muntele şi deşertul decât pe hărţi? în zadar afişa o siguranţă arogantă, nu ştia totul despre mine şi capcanele lor. Honey îl considera pe Wade mult mai calificat decât el pentru a conduce o expediţie de acest gen.

- Trebuie să explorăm cât mai mult teren posibil, declară Turner. Indianul a enumerat vreo patruzeci de mine. Mai întâi, vom căuta puţurile şi deschiderile de pe flancul muntelui. Apoi vom face fotografii, vom stabili relevee şi vom prevela eşantioane din lemnul de susţinere.

- Nimic altceva? îl ironiză Teresa. Cu un program atât de încărcat, s-ar putea să fim încă aici la începutul iernii.

- Este o muncă remarcabilă, admise Turner. Dar trebuie să adune cât mai multe documente posibile. Organizându-ne metodic şi cu inteligenţă, vom ajunge rapid la capătul sarcinii noastre. Toate zăcămintele au fost exploatate după acelaşi principiu. Minele nu diferă decât prin întindere şi adâncimea galeriilor. Fiecare dintre noi va lucra după specialitatea sa. Teresa, tu eşti talentată pentru fotografii şi desene, nu-i aşa?

- Da.

- Atunci, te însărcinez cu releveele. Vei face măsurători şi fotografii la faţa locului. La întoarcerea acasă, vei stabili planuri cât mai exacte posibil.

Gerry anunţă:

- Fiind tâmplar de meserie, voi testa scheletul galeriilor. Indianului i se poate acorda încredere pentru a ne informa asupra amplasării tunelurilor. Cel mai greu va fi să găsim vechile puţuri de acces şi de aerisire. Multe au fost acoperite de surpări.

- Vom forma două echipe, hotărî Turner. Una se va ocupa de explorarea propriu-zisă; cealaltă va rămâne afară. Sunt un bun speolog. Indianul este cu siguranţă la fel de agil ca mine... dar poate preferă să lucreze mai degrabă afară decât în subsol?

- îmi este egal, declară bărbatul.

în sinea sa, Honey tuna şi fulgera. Pe ea nimeni n-o întreba ce prefera. Niciunul din cei care se aflau acolo nu se preocupa de ce simţea în acea clipă.

De la moartea lui Daryl, nu mai revenise niciodată în regiunea minelor. Bănuiau măcar teama care o

cuprinsese?

De pe platoul unde îşi parcaseră maşinile, se zăreau primele exploatări. Văzute în jos şi de la acea distanţă, păreau inofensive. Erau trei, situate la poalele unui munte cu pante roz, pătate pe alocuri de verdele închis al răşinoaselor.

Prima era surpată, lăsând un imens crater de unde apăreau cactuşi mari şi dărâmături de boltă dovedind că o construcţie subterană existase odinioară în acest loc.

Mai departe, spre est, a doua îşi avea intrarea mascată în parte de o îngrămădire de pietre.

Cea mai de temut era a treia. Nu era vorba de cea care-l ucisese pe Daryl, dar mulţi imprudenţi ar fi putut muri acolo. Se deschidea mai sus decât celelalte, ca o grotă pe flancul muntelui şi exercita o tainică fascinaţie asupra rarelor persoane care se plimbau aventurându-se până acolo. Deseori, era refugiu pentru animalele sălbatice.

Daryl şi Honey încercaseră s-o exploreze, dar în faţa riscurilor, Daryl renunţase. Provocase o surpare până în adâncul cavităţii, tocmai pentru a-i descuraja pe curioşii prea curajoşi. Honey cunoştea o trecere de-abia observată, care constituia singurul mod de a se aventura mai departe.

De acord cu Wade, Turner se hotărî să stabilească un releveu exact al acestei mine.

- Este una din cele mai periculoase, remarcă Wade.

Coboară adânc în pământ. Nu poate fi nici măcar dinamitată, deoarece o parte întreagă a muntelui s-ar prăbuşi cu ea.

Era o performanţă să ajungi la ea. Trebuia urmată, pe panta coline, o cărare abruptă tăiată de animale sălbatice şi bolovăniş.

-Am reperat puţuri sub tufele spinoase, pe mai mulţi kilometri împrejur, declară Indianul. întotdeauna m-am întrebat dacă nu aparţin aceleiaşi exploatări.

-Mergem să aflăm, spuse Turner. Du-te cu Teresa şi Wade. Veţi face să explodeze grenade cu gaz. Dacă deschiderile comunică între ele, mirosul se va răspândi în galerii.

Ajunseră la intrarea grotei. Honey îşi şterse fruntea umedă. O cuprinsese teama. Era fericită că nu mâncase sandvişul. în această clipă, stomacul nu l-ar fi suportat.

Niciunul dintre însoţitori nu-şi făcea griji pentru ea. Veniseră să facă o treabă şi o făceau urmând orbeşte ordinele şefului lor.

îşi aminti cuvintele lui Jameson la sfârşitul şedinţei de la Wade.

”... Vreau o colaboratoare care să ştie să-şi stăpânească nervii. Munca trebuie să fie mai importantă decât sentimentele personale...”

Ceilalţi răspundeau întru totul acestei pretenţii. Nicio amintire dureroasă nu-i tulbura. S-ar fi putut teme pentru vieţile lor, dar erau la fel de curajoşi, atât fizic cât şi psihic.

în timp ce Turner repartiza materialul de care avea fiecare nevoie, un vârtej de nisip îi învălui şi se năpusti în grotă cu un vuiet ca de sfârşitul lumii. Honey îşi aranjă casca şi strânse chingile rucsacului. Făcând aceste gesturi repetate nu de mult de atâtea ori, se dojenea în tăcere.

"Curaj, Honey! Stăpâneşte-ţi teama şi durerea. Sentimentele tale nu interesează pe nimeni".

- Gata? întrebă Turner.

Nisipul li se lipise de feţe şi de haine. încuviinţară cu un semn din cap şi plecară sub soarele deja fierbinte, desfăşurându-se în evantai.

Honey se întrebă care din roluri era mai neplăcut: prospectarea sub cerul torid, sau în adâncimea unui sol care ameninţa să se surpe în orice clipă?

Cum nu se mişca, Turner o luă de umăr şi o scutură uşor:

- Cunoşti principiul, spuse el. Când cazi de pe cal, trebuie să te sui imediat înapoi în şa.

- Stiu. Dar mă îndoiesc să mai am curaj. Nu uita că au trecut nouăsprezece luni înainte să urc din nou.... în această şa puţin diferită.

- Dacă vei reuşi, vei fi salvată.

Honey îl măsură. Sub genele cenuşii de praf, în ochii negri strălucea un foc atât de aprins, încât fu complet revigorată. Avu impresia că un sânge nou îi curge prin vine, alungându-i îndoielile şi temerile.

- Sunt gata, spuse ea cu o voce fermă.

Dar nu-şi alungase complet teama. Intrând în grotă, i se făcu atât de frig, încât nu se putu stăpâni să se înfioare. Puţin mai târziu, înţelese că nu numai diferenţa de temperatură îi provocase tremurul. Revedea imagini uitate, care o chinuiau. Trecerea din spatele surpării fusese amenajată de Daryl. Se strecură acolo fără să verifice măcar dacă bolta nu era fisurată.

Turner o urmă în tăcere.

Lampa de pe cască lumina cei doi pereţi ai unei breşe înguste, cu stratificaţii puternic colorate.

Când ajunseră în galerie, Turner remarcă sever:

- Nu ţi-am cerut să-ţi porneşti calul în galop. Dacă vrei să te sinucizi, nu-i antrena şi pe alţii în nebunia ta.

Honey răspunse imediat, cu mândrie:

- Stiu ce trebuie să fac.

- Atunci, fă-o cum trebuie. Ai mai mult decât mine experienţa pericolului şi din acest motiv îţi acord încredere. Dar am suficient bun-simţ pentru a şti că tocmai ai acţionat ca o zăpăcită.

- Ai dreptate, acceptă tânăra femeie după o tăcere.

Pentru a-i evita privirea, îşi plecă ochii spre sol. Numeroase urme îi amintiră că animale sălbatice populau cea mai mare parte a carierelor părăsite. Se temea mai puţin de lincşi şi pume, decât de asaltul propriilor amintiri.

- Ce ştii despre mine? o întrebă Turner.

Honey îi fu recunoscătoare că o obliga să se concentreze asupra sarcinii sale.

Toate documentele oficiale fiind distruse, tot ce ştiu se limitează la informaţii transmise de la o generaţie la alta. Pauline te-ar învăţa mai multe decât mine, dar a devenit imposibil s-o întrebi. Majoritatea filoanelor au fost descoperite aproximativ în 1880. Perforarea galeriilor se efectua întotdeauna în aceeaşi manieră. Apoi, pentru a verifica direcţia filonului, puţurile de sondare erau săpate din exterior.

Serveau de asemenea la aerisire.

în timp ce o asculta, Turner măsura galeria. Privi bolta de susţinere şi lovi cu mâna pereţii.

- Nu este un pericol evident, remarcă el.

- Asta este cel mai grav. Totul pare solid, în timp ce nu este decât o iluzie. Urmează-mă în tunel.... Simţi panta sub picioare?

- Este foarte uşoară.

- Să nu te încrezi în asta. Mai departe se accentuează şi pe terenul pietros se alunecă fără să ai nimic de ce să te agăţi.

- Si spre ce duce?

- Spre breşe sau puţuri astupate.

Rolurile se inversară. Prin experienţa sa, Honey îl domina pe orgoliosul Jameson, bărbatul care pretinsese dimineaţă să-i impună voinţa sa. Simţea o exaltare atât de nebunească, încât ar fi strigat de bucurie.

- Atenţie! îl preveni. La stânga există o prăpastie pe care Daryl n-a putut-o sonda niciodată.

Turner se îndepărtă imediat de ea. Tânăra femeie întinse mâna pentru a-l reţine. Prea târziu. Dispăruse.

- Turner! Se sprijini de zid şi-i strigă de trei ori numele. în acelaşi timp, scotocea în rucsac, pentru a scoate de acolo o lanternă foarte puternică. Niciodată întunericul din jur nu i se păruse atât de ameninţător.

O mână îi alunecă la subsoară, smulgându-i un urlet îngrozit.

- De ce eşti atât de nervoasă? o întrebă Turner.

Aprinse din nou lampa de pe casca sa şi continuă pe un ton sarcastic:

- Ai uitat oare că sunt aici exact pentru a sonda ce n-a fost niciodată?

- Eşti nebun?

- Aş fi, dacă aş avea încredere în tine. Panta este periculoasă. Trecem pe lângă nişte prăpăstii. Si nici măcar nu ne-am legat coarda. Oare nu este prima precauţie de luat? Un începător ar fi înţeles această evidenţă înaintea ta. Bărbatul înfipse un piton în zid şi trecu prin el un cablu dublu de nailon.

- Turner, te rog, este primejdios.

Ţinea coarda cu amândouă mâinile, ca pentru a-şi împiedica însoţitorul să se lege. Acesta protestă.

- Ţi-am spus, Honey. îmi trebuie dovezi despre ce promovezi.

- La naiba cu dovezile! Nu vreau să-ţi rişti viaţa.

Turner, fără să lase să se vadă nicio emoţie, privi chipul tulburat al lui Honey.

- Vorbeşte inima ta, sau eşti încă obsedată de amintiri? în tot cazul, mulţumesc pentru solicitudine. Dar oricare ar fi sentimentele tale personale, nu trebuie să-mi influenţeze deciziile.

Nicio amintire nu dictase cuvintele lui Honey. Nu se gândise decât la Turner, şi numai la el. Fulgerător, evaluă locul pe care-l ocupa brusc în viaţa ei.

Oare-i va ghici gândurile? Cu siguranţă, deoarece simţea pe faţă privirea ochilor negri care scormoneau până în adâncul său. Un acces de revoltă o cuprinse: în niciun caz nu-şi închipuie că era gata să accepte totul de la el!

- Ţi-am vorbit cum ar fi făcut-o un ghid unui turist fără

experienţă, spuse pe un ton tăios.

Turner râse. Din prăpastie, se auzi ecoul râsului său.

- Nu-ţi place să priveşti adevărul în faţă. Vii cu mine, sau trebuie să continuu singur?

Fără să răspundă, Honey se prinse şi ea cu coarda.

Respiră mai puternic când îl văzu căţărându-se pe marginea prăpastiei, pentru a încerca să zărească fundul.

Pitonul care susţinea cablul era solid, dar va ţine oare dacă solul se va prăbuşi brusc, aruncându-i împreună în gol?

- Zăresc mai jos o pasarelă veche, anunţă Turner. Voi încerca să ajung la ea. Asigură-mă, lăsând coarda să alunece.

- Nu. Te voi însoţi, hotărî Honey, eliberându-se de rucsac.

Cuvintele îi scăpară nestăvilite. Nu-şi mai punea întrebări. Era evident. Va merge cu el dincolo de limitele pe care şi le stabilise inconştient.

Când ajunseră la puntea de lemn fragilă, Turner îndreptă spre întunecimi jetul puternic al unei lanterne. Lumina se opri atunci asupra formei alburii a unui schelet care se odihnea la aproximativ o sută de metri mai jos.

Honey crezu că va urla de groază, dar strigătul i se opri în gât. Cuprinsă de ameţeală, se agăţă de însoţitorul său, cu riscul de a-şi pierde amândoi echilibrul.

- Linişteşte-te, Honey. Nu sunt decât resturile unui coiot. Probabil sunt zeci de oseminte asemănătoare în fundul puţului.

Tânăra femeie îi auzi cuvintele printr-un fel de zumzăit.

O ciudată degajare de clor se răspândi în aer. Gata să leşine, Honey de-abia îl simţea. Continuă să-l strângă nervos pe Turner, ca şi când era singurul sprijin real şi solid în acel univers de coşmar.

-Ai încredere în mine, îi spuse el. Rămâi flexibilă.... Aşa, este mai bine

Honey era vag conştientă că o obliga să urce zidul de piatră, apoi să refacă în sens invers drumul parcurs. Nu-şi reveni complet în fire decât când ajunseră în clarobscurul grotei.

în acea clipă, se repezi spre el. Fără să se gândească la consecinţele abandonului său, îi înconjură gâtul cu braţele şi-i căută gura. îşi pierduseră împreună echilibrul şi se aflară întinşi pe jos, încurcaţi. Trupurile se strânseră unul lângă celălalt. Honey simţea gustul buzelor lui Turner răspândindu-se în ea ca un vin dulce, încântător de îmbătător.

Dar simţurile sale trezite pretindeau mai mult. Turner ghici şi-şi reveni la timp. Se ridică şi o obligă şi pe Honey să se pună pe picioare. O ţinu lângă el, iar respiraţia sa caldă alerga ca o mângâiere pe obrajii fierbinţi ai tinerei femei.

Voia să-i spună că era plăcut să nu se mai simtă singură pe lume. O exclamaţie o împiedică.

-Turner! Honey! Sunteţi acolo?

Silueta Teresei se încadra în lumina soarelui care inunda intrarea în grotă.

-Am aruncat grenade cu clor în puţuri, anunţă Teresa. Dacă aţi simţit mirosul, atunci Indianul avea dreptate: tot

situl aparţine aceleiaşi exploatări.

Se opri, uluită, descoperind cuplul.

Honey îşi spuse că prietena sa nu putuse surprinde elanul de pasiune care-i îndemnase unul spre celălalt. Când se venea din exterior, trebuia un oarecare timp pentru ca privirea să se acomodeze cu semiobscuritatea grotei.

Dar, după toate aparenţele, ochii Teresei aveau acuitatea celor ai cucuvelei. îi privea pe amândoi cu stupefacţie.

- îmi pare rău.... Dacă m-aş fi gândit....

- Honey s-a speriat puţin, explică Turner, foarte calm. Mai acordă-ne câteva minute de singurătate.

- Da, da, desigur, bâigui Teresa bătând repede în retragere.

Turner desprinse coarda care-i lega unul de altul. Clipa magică
dispăruse. O tăcere incomodă se instală între ei.

Honey îşi scoase casca. Părul blond şi des, îi căzu pe umeri.

- îmi pare rău, exclamă într-o tresărire de mândrie. Chiar nu ştiu ce m-a apucat. Turner se îndepărtă, râzând ironic.

- Te scuzi? Atunci, îmi pierd iluziile. îmi imaginam un elan sincer şi n-ai avut decât un reflex de uşurare după ce ai crezut că ai trecut pe lângă catastrofă. Am sperat să te eliberez de obsesii şi să-ţi demonstrez că o mină dezafectată nu este decât un loc, nici mai mult, nici mai puţin periculos decât altul.

- Nu m-ai convins, îl întrerupse Honey. în această privinţă, am o altă părere decât a ta.

- Este ridicol. în Kentucky există un parc naţional în care mai mult de două sute de kilometri de grote şi labirinturi sunt deschise publicului. Este suficient să le amenajezi pentru a le face accesibile fără risc. Pentru că refuzi să colaborezi, rămâi acasă, în izolarea plăcută a domeniului Caldwell.

- Nu, protestă tânăra femeie. Vreau să te însoţesc.

- De ce?

Se apropiase de ea, cu mâinile întinse ca pentru a o îmbrăţişa. dar nu-şi duse gestul până la capăt; aştepta un răspuns care întârzia să vină. Insistă, cu o voce nerăbdătoare.

- Ce te îndeamnă să vrei să mă însoţeşti?

Cum ar putea să-i mărturisească nevoia pe care o avea de el? O luă pe ocolite.

- Mi-am luat responsabilitatea venirii tale la Pahrump. Nimeni nu va înţelege de ce nu particip la anchetă.

- Aşadar, te preocupă atât de mult ce se va spune? o ironiză Turner.

Tânăra femeie dădu negativ din cap. Dumnezeule! De ce era atât de greu de înţeles adevărul?

- Atunci, de ce mă urmezi?

Honey mai avea încă pe buze gustul sărutului său. Dorinţa înflăcărată care o împinsese spre el, nu se stinsese complet. Simţea zvâcnindu-i în trup o fierbinţeală de prea mult timp reţinută. Fascinaţia pe care o exercita Turner asupra ei era atât de puternică, încât tremura doar

privindu-l.

Dar în acelaşi timp, îşi spunea că Honey Caldwell nu putea admite asemenea slăbiciuni.

- Trebuie să vin cu tine, repetă pe un ton ferm. Asta nu se explică. Poate am hotărât să scap definitiv de ceea ce tu numeşti obsesia mea. Te mulţumeşte ca explicaţie?

- Nu chiar, dar este totuşi un început. îi văd pe Indian şi pe Wade. Să mergem să vedem ce vor.

Capitolul 6

Turner plecase cu cei doi bărbaţi în adâncurile pământului. Aşezată la intrarea grotei, Honey se străduia să-şi domolească bătăile rapide ale inimii.

Nu-şi amintea să fi simţit vreodată o emoţie comparabilă celei care o copleşise în acea clipă. Vexată, furioasă, nepotolită, nu înţelegea ce i se întâmpla.

Un singur lucru era sigur. Pentru că cedase unei slăbiciuni care nu avea nimic de-a face cu dragostea, se discreditase în ochii lui Turner.

Umbra Teresei se profilă deasupra ei.

- La ce visezi, Honey? La paradis?

Honey ridică din umeri şi afişă un aer degajat.

- Nu-ţi înţeleg aluzia. De mult mi-am interzis să visez.

Teresa râse uşor şi se aşeză alături de ea.

- Te-am văzut adineauri cu Turner. Sunt fericită pentru tine. Amândoi sunteţi liberi, tineri, frumoşi şi singuri. Este normal să cădeţi unul în braţele celuilalt.

Honey îi aruncă o privire indignată.

- încetează să baţi câmpii. Există anumite subiecte pe care numi place să le discut.

- Nu te ascunde de realitate. Este ridicol, Honey. Turner este atras de tine. Ar trebui să fii orb să nu observi privirile pe care ţi le aruncă. Tu nu numai că vezi clar, dar îi răspunzi la provocări cu exact atâta reţinere încât să te dorească din ce în ce mai mult. Acum, că lucraţi împreună

- Te rog, scuteşte-mă de profeţiile tale.

Honey sări în picioare. Strânse materialul, îşi puse ochelarii de soare şi începu să coboare spre maşini.

Trebuia mai mult pentru a o descuraja pe Teresa.

- Am ţintit exact, remarcă aceasta, pornind în urma prietenei sale. Atunci, ce nu este în ordine?

Honey se întoarse.

- Nu spui decât prostii. Mai întâi, nu mă consider liberă.

- Fugi de aici!

- Moral, nu sunt, insistă Honey cu iritare. Pe de altă parte, Turner nu lucrează împreună cu mine, ci împotriva mea.

- Este o idee din mintea ta.

Honey se opri atât de brusc, încât Teresa, care o urma îndeaproape, se opri cu nasul în rucsacul ei.

Cu un gest spre platou, întrerupse protestele prietenei sale.

- Priveşte. Vezi acelaşi lucru ca mine?

- Jeepul alb al soacrei tale. Dumnezeule! Ce vine Pauline să facă aici?

- Ne-o aduce pe doamna Mercer.

Teresa pufni.

- Doamna Mercer în şort şi expunându-şi trupul alb la soare. Dar oare unde se crede? Pe o plajă din California?

De ce n-a sfătuit-o Pauline să îmbrace o ţinută mai adaptată deşertului?

- Pauline trăieşte într-o lume de fantome, spuse Honey. Nu-şi dă seama de ce o înconjoară.

- înainte de sosirea lui Jameson, erai ca ea, preciză Teresa cu maliţie. Datorită lui, ai revenit cu picioarele pe pământ. Dar deschide ochii, Honey. Pentru tine, pericolul este Charlene Mercer. Nu te încrede în frivolitatea

aparentă a acestei creaturi. Pare să aibă un anumit ascendent asupra lui Turner, poate pentru că reprezintă tot ce a lăsat în urma lui venind aici.

- Iar spui prostii, remarcă Honey.

Si pentru a pune capăt discuţiei, îşi reluă coborârea pe drumul îngust. Dar cuvintele Teresei o obsedau.

Puţin mai târziu, Charlene le apostrofă fără să piardă timpul cu formule de politeţe.

- Unde este Turner?

Amândouă făcură un gest vag spre munţi.

- Probabil în interiorul unei mine, sau pe amplasarea sa, răspunse Teresa. Restul echipei este la lucru.

Adăugă, râzând:

- Ca nişte bune soţii de indieni, Honey şi cu mine am revenit în tabără pentru a pregăti masa tribului.

La douăzeci de metri de ele, Pauline aştepta la volanul jeepului. Ochii slăbiţi erau acoperiţi de ochelari de soare.

După o privire arogantă şi uşor dezgustată asupra feţelor şi hainelor pline de praf ale celor două femei, Charlene exclamă scandalizată:

-Aveţi oare intenţia să atingeţi mâncarea cu mâinile alea atât de murdare?

- Linişteşte-te, spuse Honey. Avem canistre cu apă pentru a ne spăla.

Si văzând-o pe Charlene îndreptându-se spre cărare, protestă:

- Nu în această ţinută! Nu se urcă pe un drum de munte...

Cealaltă se întoarse şi o întrerupse cu agresivitate:

- Ce reproşezi ţinutei mele? Pe căldura asta, este mai raţională decât a voastră. De unde ţi-ai cumpărat vesta şi pantalonii? De la materialul armatei, care se vinde la preţ redus?

Honey se abţinu să riposteze. Charlene era oaspetele său; aşa că nu voia să reacţioneze la provocările sale. Dar Teresa, care nu avea aceleaşi motive s-o cruţe pe adjuncta lui Turner, dădu frâu liber sarcasmului.

- Evident, totul depinde de intenţiile tale, dragă doamnă. Dacă urci la mină să lucrezi, cred că picioarele goale, încântătorul ansamblu de plajă şi sandalele uşoare vor avea de suferit. Dacă te duci acolo doar pentru a seduce, atunci este altceva. Deşi, după părerea mea, reuşita nu este sigură, adăugă ea râzând uşor.

Ochii verzi ai Charlenei străluciră.

- Aluziile tale sunt deplasate, ripostă pe un ton acru. Ce insinuezi, când vorbeşti despre seducere şi reuşită?

întâlni râsul ironic al Teresei. întorcându-se atunci spre Honey, aşteptă răspuns. Dar Honey savura situaţia extrem de plăcută şi nu avea deloc intenţia să intervină.

Charlene îi aruncă o privire duşmănoasă.

- Nu triumfa prea repede, spuse ameninţătoare. Să fii oare atât de naivă încât să crezi că guvernul trimite bărbaţi de valoarea lui Turner pentru a face un banal recensământ? Jameson valorează greutatea sa în aur în administraţia superioară şi chiar dacă are funcţie de inginer, nu este plătit pentru acest gen de muncă.

- în acest caz, de ce a acceptat să vină? se miră Teresa.

Charlene zâmbi subţire.

-Am impresia că vrea să-şi dovedească ceva lui însuşi.

Aprinse o ţigară şi trase câteva fumuri, în timp ce continua să
observe chipul aparent impasibil al lui Honey.

-într-un anumit fel, tu eşti răspunzătoare de hotărârea lui. Nu ştiu ce-şi reproşează.

Dar sunt aici pentru a-i aminti care-i este datoria. Este suficient să semneze câteva ordine de misiune pentru ca Pahrump să vadă sosind cei mai buni tehnicieni din lume. Mă voi strădui să ia această decizie.

îşi aruncă ţigara şi o înfundă în nisip cu o lovitură furioasă a tocului.

- Reprezint lumea sa. Acum înţelegi de ce ţin să păstreze distanţa faţă de tine?

Cu aceste cuvinte categorice, se întoarse şi începu să escaladeze cărarea care ducea la poalele muntelui.

-Este nebună, spuse Teresa. Nu-i dau nici cinci minute până îşi va rupe o gleznă.

Honey se repezi pentru a o reţine.

Chemarea Paulinei o opri.

-Honey, draga mea, vino repede. Trebuie să-ţi vorbesc.

îşi aplecase capul prin portieră. îşi scosese ochelarii şi ochii miopi, de un albastru-spălăcit, aveau o expresie rugătoare, la care, de obicei, Honey nu rezista.

De data aceasta, tânăra femeie era decisă să nu cedeze. Se apropie de maşină, dar refuză oferta de a se aşeza pe locul pasagerului. Motorul funcţiona. O ştia pe Pauline în stare s-o ducă forţat acasă.

-Te rog, Honey, am făcut un efort teribil pentru a o

însoţi pe doamna Mercer. Un singur gând m-a susţinut: impresia că-mi ascult fiul adorat. Daryl pretindea să vin să te iau.

- Trebuie să rămân, mamă.

Honey puse în acel ultim cuvânt toată tandreţea pe care o simţea pentru soacra sa. Apoi continuă pe un ton ferm:

- Doamna Mercer comite în această clipă o imprudenţă care o poate costa viaţa. Domnul Jameson contează pe mine nu numai pentru a-l ajuta în munca sa, ci şi pentru a veghea asupra colaboratoarei sale. Poţi să înţelegi asta?

Pauline oftă, privindu-şi lungile mâini de pe volan.

- Mă simt atât de părăsită, se lamentă ea.

Se strânsese şi părea cu zece ani mai bătrână.

- Nu numai că sunt deznădăjduită, reluă Pauline cu o voce tânguitoare, dar sunt slăbită de moarte. Cum voi avea puterea să refac în sens invers drumul lung sub soare?

Honey strânse din dinţi. îi era greu să deosebească partea de prefăcătorie de cea de deznădejde adevărată.

Fu gata să cedeze, dar se răzgândi şi declară pe un ton hotărât:

- Nu te-am părăsit, ştii asta. Acolo jos, ferma are nevoie de tine. Cirezile de bovine sosesc în timpul zilei. Şeful fermei contează pe semnătura ta. Eu am o sarcină de îndeplinit, de la care nu mă pot eschiva.

Pauline închise ochii şi păru că se concentrează asupra celor ce tocmai auzise.

- Foarte bine, spuse ridicând pleoapele. Pe diseară,

Honey. Dacă Dumnezeu mă mai ţine în viaţă.

Honey urmări jeepul cu ochii până când ultima serpentină a drumului îl ascunse în spatele pădurii de răşinoase. O cuprinseră remuşcările. Turner avea dreptate. Pauline se pricepea s-o culpabilizeze.

Dacă această sărmană femeie va fi victima unui accident, Honey nu şi-o va ierta niciodată.

Apoi întoarse capul şi o altă grijă o copleşi. Cărarea care ducea la mine era pustie.

Alergă spre Teresa care, cu o desăvârşită indiferenţă, întindea o prelată între două maşini, pentru a amenaja o zonă de umbră.

- Unde este Charlene?

Teresa făcu un gest de nepăsare.

- Nu sunt însărcinată s-o supraveghez. Rolul meu este să prepar masa.

- Dumnezeule! oftă Honey.

Urcă din nou cărarea îngustă, strigând-o pe adjuncta lui Turner.

Se apropie de cactuşii uriaşi care se înălţau lângă situl primei mine, când vocea lui Turner se prăvăli peste ea ca o furtună.

- Tu eşti, Honey? Nu te felicit. De când refuzi să-i conduci pe cei care-ţi cer ajutorul?

Tânăra femeie era prea ocupată să localizeze vocea, pentru a arăta nedreptatea acuzaţiei. Continuă să înainteze şi curând îi zări pe Charlene şi pe Turner, în jos, în afara cărării. Prima era aşezată pe o piatră. Al doilea, în picioare, îndreptase un deget ameninţător spre cea care

sosea.

- Ce fericire că am auzit la timp strigătele doamnei Mercer, spuse Turner pe acelaşi ton arogant dintotdeauna. Voia să ni se alăture urmărind marginea craterului. Priveşte de ce pericol a scăpat.

Aruncă din toate puterile o piatră la circa zece metri în faţa lui, în direcţia unui lung făgaş care şerpuia prin nisip.

Piatra dispăru, săpând o groapă care aspiră pământul şi tufele spinoase din împrejurimi.

- Tunel fără susţinere de la mina numărul unu, exclamă laconic.

Honey respiră adânc, sufocată de urcuş şi mai mult de mânie. Era revoltată. La ce bun să se justifice? N-o va crede. Expresia de provocare pe care o afişa Charlene era edificatoare în legătură cu puterea pe care o deţinea asupra lui Turner.

O dorinţă puternică de a se încăiera cu ei o cuprinse pe Honey. Deschise gura pentru a-şi exprima părerea de rău că doamna Mercer nu străbătuse distanţa care o despărţea de capcană. Din fericire, sosirea lui Gerry şi a Indianului o împiedică să rostească vorbele care i-ar fi adus dezaprobarea generală.

în timpul mesei, pe care o luară la umbra prelatei, nu se amestecă în conversaţie. Era din nou pradă unui sentiment de deznădejde şi nu întrezărea nicio cale pentru a ieşi din singurătate.

Aplecată deasupra unei folii, Honey îl privea pe Indian urcând peretele abrupt. Refuzase echipamentul de siguranţă. Mâinile şi picioarele sale se foloseau de

asperităţile pietrei cu agilitatea unei şopârle.

După-prânz, Turner repartizase din nou sarcinile. Teresa şi Gerry vor face fotografii în galerii. Indianul îl va conduce pe Turner mai sus pe munte, spre un loc de unde se deschideau alte mine dezafectate.

Charlene şi Honey vor trece pe curat releveele făcute în grabă dimineaţă.

- Refuz, protestă Honey.

Ochii poleiţi cu aur se aţintiră asupra trăsăturilor lui Turner cu o asemenea hotărâre, încât în jurul lor aerul păru şi mai fierbinte.

- Nu sunt calificată pentru o muncă administrativă, continuă tânăra femeie pe acelaşi ton fără replică. încă de la început, s-a convenit că voi merge pe teren.

Nu se va lăsa dată la o parte aşteptând bunăvoinţa maestrului. Turner voia să dovedească ceva, spusese adjuncta sa. Si anume, că începe să aleagă clar între Charlene şi ea!

Indianul venise imediat în ajutorul lui Honey.

- Locul doamnei Caldwell este lângă tine, Jameson. Cunoaşte la fel de bine ca mine locul de prospectat.

Turner arătă că nu se lăsa manipulat de nimeni. Făcu echipă cu Teresa şi Wade. Charlene rămase pe loc. Honey îl însoţi pe Indian. Rolul lor consta în a aduce mai multe mostre de lemn de lucru, care susţineau minele recunoscute ca nepericuloase.

Honey se dădu înapoi pentru a-i permite Indianului să pună piciorul pe pământ.

- Ti-e sete? îl întrebă întinzându-i un bidon cu apă.

- Da, dar de bere.

Honey deschise o cutie. Lichidul călduţ ţâşni, stropindu-i pe amândoi.

- Ptiu! exclamă tânăra femeie. Cum se poate înghiţi o asemenea oroare?

- Numai bărbaţii reuşesc să bea bere caldă.

Aruncă ambalajul în puţ şi o privi pe Honey cu afecţiune.

- Ai reuşit, Honey. întotdeauna ai făcut-o. îmi amintesc de sosirea ta la Pahrump. Nu lucrasei niciodată într-o fermă. După şase luni, ştiai tot atât cât familia Caldwell.

Tânăra femeie zâmbi.

- într-o zi, am fost totuşi gata să te răstorn cu calul.

- L-am speriat. A fost vina mea.

Indianul aruncă o privire admirativă spre silueta fină pe care se mula un combinezon murdar de transpiraţie şi praf.

- Eşti tot la fel de frumoasă, Honey. Mândră, îndrăzneaţă şi mai ales feminină până în vârful unghiilor lăcuite.

- Nu vezi decât aparenţa, Indianule. în sinea mea mă simt ca moartă.

- Spune-i asta Teresei. Nu mie. Sunt indian şi ochii mei citesc în adâncul inimilor. Oh! Desigur, ai pierdut o primă bătălie. Dar nu abandona. Luptă pentru a obţine victoria finală.

Honey se prefăcu că nu înţelege.

-Minele nu vor fi închise. Se vor dinamita cele mai periculoase. Celelalte vor fi amenajate, apoi deschise publicului....

Indianul o întrerupse cu asprime.

- Cine vorbeşte despre mine? Nu există om mai surd decât cel care nu vrea să asculte. Iar tu, Honey, nu numai că-ţi astupi urechile, dar în plus, închizi şi ochii.

Aruncă o privire spre soarele care asfinţea.

- Să mergem să ne alăturăm restului echipei, spuse ridicându-se. Trage linie peste trecut, micuţo.

Este greu, de acord. Dar dacă vei reuşi, îţi vei putea ascuţi armele pentru o luptă nouă.

Honey nu răspunse.

Când ajunseră pe platoul unde erau parcate maşinile, doar crestele se mai încălzeau sub razele apusului.

O umbră mov se lăsa de pe munte şi acoperea valea cu un voal întunecat.

Turner o ignoră pe Honey. Luă rucsacul pe care i-l întinse Indianul şi discută cu acesta din urmă şi cu Gerry despre munca făcută în timpul zilei.

Lăsând pe cei trei bărbaţi să se explice între ei, Honey se apropie de Teresa care aranja o parte din material în Land Rover.

- N-o văd pe Charlene.

- Am ambalat-o într-o cutie pe care am scris "Atenţie! Bibelou fragil!”

- Serios, unde este?

- în maşina lui Wade, întinsă pe bancheta din spate, cu toată gheaţa din cutia frigorifică pe cap. Este roşie ca un homar fiert. Pe la ora patru după-amiază, proasta asta a vrut să facă plajă. Bănuieşti rezultatul.

- Bănuiesc că face pe martira.

- Ei bine, nu! remarcă Teresa, gânditoare. A înţeles că nu plângându-se va atrage atenţia marelui şef. A trecut pe curat releveele din această dimineaţă, apoi a stabilit un plan de lucru de o precizie şi o vigoare.... diabolice.

- Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Turner în spatele lor.

Teresa răspunse printr-o altă întrebare.

- Cât timp vei rămâne aici, domnule Jameson?

Bărbatul făcu un gest de neştiinţă.

- După programul doamnei Mercer, ar trebui să fie totul terminat în două săptămâni.

- Gerry şi cu mine am fi încântaţi, spuse Teresa. Wade nu-şi poate face clienţii să aibă mult timp răbdare şi eu m-am întrebat cine mă va înlocui la şcoala unde predau. Niciunul dintre noi nu are concediu nelimitat.

- Atunci, unde este problema?

- Pretinzi să muncim peste puterile noastre.

Gerry interveni.

- Şi riscă să fie incomplet. Câmpul de cercetat este vast. Nu vom reuşi să-l explorăm în totalitate dacă nu obţinem întăriri.

- Vom merge pe cât posibil până la capătul a ce am hotărât, afirmă Turner cu o convingere şi o autoritate destinate să revigoreze energiile care slăbiseră.

Indianul se apropiase discret de grup. Râse pe înfundate.

- Imprevizibilul contracarează uneori voinţa celor mai întreprinzători oameni, declară pe un ton sentenţios. încrucişaţi degetele, prieteni, şi rugaţi-vă ca zeii să fie de

partea noastră. Astfel, vom evita poate utilajul care sparge, solul care se prăbuşeşte sub picior, sau reptilele încolăcite la intrarea într-o grotă.

Honey se înfioră. Apoi, dominându-şi repulsia, exclamă pe un ton provocator:

- Să nu uităm mai ales că scopul eforturilor noastre este să obţinem de la guvern închiderea minelor.

Capitolul 1

O săptămână mai târziu, cei cinci membri principali ai echipei erau aşezaţi pe terasa acoperită din prelungirea salonului casei Caldwell. Terminaseră de mâncat grătarul făcut la cină.

Indianul refuzase invitaţia lui Honey. în fiecare seară, pleca pe munte lângă membrii tribului său. în fiecare dimineaţă, era punctual la întâlnirea pe care i-o stabilise Turner.

Conversaţia se învârtea în jurul subiectului care le ocupa gândurile: lipsa de timp.

- în opt zile, n-am prospectat decât o treime din minele inventariate, spuse Gerry. Ne-ar trebui un timp dublu pentru a ajunge la sfârşitul sarcinii noastre.

Teresa şi cu mine am discutat. Dacă nu se poate altfel, ne vom face liberi. Ce ne propui, Jameson?

Wade, Honey şi Teresa pândeau expresia lui Turner. Charlene privea în direcţia grădinii. Pauline se prefăcea că supraveghează servitoarea care strângea masa.

Honey ştia că sub aparenta sa indiferenţă, soacra era poate cea mai atentă dintre toţi. De opt zile, Pauline se abţinuse să-i adreseze cel mai mic reproş nurorii sale. Faptul că tânăra femeie se întorcea în fiecare seară, cina şi se culca acasă, părea s-o mulţumească.

Charlene îl apostrofă pe Turner pe un ton relativ ponderat.

- Hotărăşte ce vrei, Jameson. Dar să nu uiţi că aş dori să ne întoarcem la Washington înainte ca soarele ăsta blestemat să-mi ardă complet pielea.

Calmul său ascundea în realitate o iritare din care le oferea uneori câte o mostră. Pe teren, în bascheţi şi pantaloni din pânză, îl urma pe Turner ca o umbră. Nu făcea niciodată mofturi să îndeplinească o sarcină, indiferent dacă aceasta era sub pământ sau în exterior, cu condiţia s-o facă totuşi în compania şefului său. Dar, după ore întregi de oboseală, i se întâmpla să tune şi să fulgere fără ca, aparent, ceva să-i justifice mânia.

Numai Honey cunoştea motivul acceselor sale de furie. Violenţa lor era proporţională cu numărul privirilor pe care Jameson le acorda deseori lui Honey. Aceasta era tentată să-l provoace, doar pentru a vedea rezultatul asupra Charlenei. Dar temându-se să trezească în ea pasiuni care clocoteau şi pe care le interzisese de mult, nu îndrăznea să se joace de-a ucenicul vrăjitor.

Turner îşi luă timp să savureze cafeaua cu gheaţă. Doar cântecul greierilor rupea tăcerea care devenise incomodă.

- Nu voi lăsa în urma mea o treabă neterminată, spuse în cele din urmă. Ar fi un mijloc de a o realiza în timp mai scurt. Mă îndoiesc însă că unora dintre voi le va plăcea.

- Ce mijloc? întrebă Charlene în defensivă.

- Să renunţăm la drumurile zilnice între Pahrump şi munte. Asta ne va scuti de multă oboseală şi timp.

- Să facem tabără pe sit este o idee excelentă, aprobă Gerry.

- Şi eu mă gândisem la asta, întări Teresa.

Personal, sunt de acord. Si tu, Honey?

- întru totul. Maşinile pot transporta materialul până la

cea mai îndepărtată margine a.... viitorului parc şi a zonei miniere. Apoi, vom ridica acolo corturile

- Nu vorbeşti serios, o întrerupse Charlene.

Se ridicase şi-l fulgera pe Turner cu ochii de smarald. Nu i se adresă decât lui, afişându-şi astfel dispreţul pentru restul adunării.

- ... De o săptămână, continuă ea sufocându-se, îţi suport manierele şi îmbrăcămintea ridicolă de cowboy. Am făcut imposibilul pentru a te ajuta. Dar te rog, nu depăşi limitele. Nici nu se pune problema să instalăm o tabără ca indienii, şi chiar să ne culcăm pe pământ, în timp ce acesta mişună de insecte şi de şerpi.

Turner o privea cu un aer amuzat. Era foarte frumoasă. Părul blond-pal, netezit cu grijă, îi punea în evidenţă bronzul pielii; o piele pe care o proteja ungând-o cu creme scumpe şi eficiente.

- Calmează-te, Charlene.

- Nu înainte să-ţi revii în fire. Te-ai schimbat, Turner, şi nu ştiu de ce. Ce cauţi? Oare care sunt adevăratele motive ale înverşunării tale? Pe scurt, de ce parte eşti?

Honey ar fi plătit scump să cunoască răspunsul. Wade şi Teresa, care n-o plăceau pe Charlene, mai degrabă se amuzau de incident.

Turner rămase tăcut şi-şi turnă încă un pahar cu cafea rece.

Oprită la jumătatea drumului dintre camera de zi şi terasă, Pauline aştepta continuarea discuţiei.

Dar nu se întâmplă nimic. Turner bău încet, cu înghiţituri mici. Apoi, înlăturând cu un gest obiecţiile

adjunctei sale, exclamă pe un ton vesel:

- Pentru astăzi, destul cu munca şi cu planurile. Ce aţi spune de o seară la Las Vegas?

Stupefiaţi o clipă, aprobară cu exclamaţii puternice.

- Straşnică idee, admise Gerry. Alerg să mă schimb şi vă regăsesc aici într-o jumătate de oră.

- "Sahora" are acum un show trăsnet. Am putea încerca să mergem acolo. Ce crezi, Charlene? propuse Teresa cu entuziasm.

Tânăra femeie afişă cel mai snob aer pentru a obiecta, cu ochii aţintiţi mereu asupra lui Turner:

- La "Caesar's" nu este mai elegant decât la "Sahora"?

- Toate cabaretele din Las Vegas sunt la fel, spuse el. Totul este să găsim locuri.

Charlene şi Teresa începură imediat să facă rezervări prin telefon. Pauline dispăruse. Honey şi Turner rămaseră singuri.

Tânăra femeie era tăcută. Propunerea n-o privea. De la moartea lui Daryl, nu mai pusese piciorul într-un local de noapte. Dar nu se putu stăpâni să inventarieze în sinea sa rochiile de seară pe care le păstrase. Ar găsi oare una nu prea demodată?

Turner se ridică şi stinse lămpile. Lumina din încăperile iluminate nu acoperea decât o parte a terasei. O obliga pe Honey să părăsească masa şi să se aşeze lângă el, pe o bancă în penumbră.

- La ce te gândeşti? o întrebă.

- La amănunte prea neserioase pentru a fi mărturisite.

Turner râse şi-i înconjură familiar umerii. La atingerea

braţului
său, Honey simţi o asemenea bucurie, încât îşi uită scrupulele. îl va însoţi la Las Vegas. în definitiv, ce era rău în asta?

- Despre ce este vorba? insistă Turner, râzând încă.

- Mă întrebam ce toaletă să aleg.

El o sărută uşor pe tâmplă.

- Aş dori să te văd într-o toaletă îndrăzneaţă, foarte decoltată. Când vom dansa împreună, mâna mea să-ţi mângâie spatele gol.

Tonul vocii era prea senzual şi tânăra femeie se încordă. Se simţea din nou în echilibru instabil între un trecut de care nu se eliberase complet şi un prezent care trezea în ea o stranie exaltare.

Turner o strânse mai tare lângă el şi Honey se lăsă prinsă în capcană. Conştientă de abandonul său, bărbatul o ironiză cu amabilitate:

- Iată-te emoţionată ca o liceană la prima sa întâlnire.

- Este într-adevăr ceea ce simt, murmură Honey.

- Si m-ai ales pe mine! exclamă Turner sărutând-o pe gât. Trebuie să trag concluzia că pentru tine nu sunt doar un oaspete în trecere?

Tânăra femeie râse vesel înainte de a remarca maliţios.

- Singura concluzie de tras este că rămânând aici, vom fi gata ultimii.

Păzeşte-te de mânia Teresei şi a Charlenei!

- Ai dreptate, acceptă el. Să urcăm să ne pregătim.

Se despărţiră. Turner trecu prin camera de zi. Honey

care-şi uitase geanta în sufragerie, străbătu această încăpere în clipa în care Pauline intra acolo.

Se opri, sesizând expresia descumpănită pe care o afişa soacra
sa.

- Ce se întâmplă? se lamentă Pauline. Am crezut că înţeleg că doamna Mercer reţinea locuri la un cabaret din Las Vegas.

Buzele începură să-i tremure.

- Am înţeles greşit, nu-i aşa, draga mea?

Honey oftă.

Oare cum să-i explice Paulinei că nu era nimic grav să petreacă o seară într-un local de noapte?

O sărută pe bătrâna doamnă pe obraz.

- De opt zile, spuse ea, toată lumea a muncit dur în liniştea deşertului. Aşa că Jameson s-a gândit că o escapadă spre luminile şi spectacolele din Las Vegas va reda curajul echipei.....

Se întrerupse, nemulţumită de atitudinea sa. Ce nevoie avea să se justifice? De ce să ceară permisiunea soacrei sale?

Turner se oprise în hol. Honey îi ghicea dezaprobarea şi simţea o jenă care creştea.

Pauline se întoarse spre el şi spuse cu o amabilitate încântătoare:

- îţi înţeleg motivele, dragul meu Turner. Nu uita să iei o cheie de la casă; aşa că vă veţi întoarce la ce oră vă va plăcea. Wade şi Teresa se vor culca aici. Nu vă preocupaţi de noi. Honey şi cu mine suntem obişnuite să rămânem

singure. Vom juca poate cărţi. Apoi, vom asculta un disc bun şi vom privi la televizor.

Nu numai că nu părea tiranică, dar era convinsă că se arătase de o extraordinară toleranţă. Să nu se culce după cină, era în general peste puterile sale.

Turner se întoarse spre ea.

- Honey apreciază serile cu dumneavoastră, spuse înţelegător. Dar în această seară, în mod excepţional, mă va însoţi.

Pauline îl privi cu stupoare.

- Ea n-a.... N-a ieşit niciodată singură noaptea.

- Nu este singură. Vom fi patru pentru a veghea asupra ei.

- Nu, este imposibil.

Răbdarea îl părăsi pe Turner.

- A trecut timpul, Pauline. Trebuie s-o înţelegi pe Honey. Are nevoie să-şi schimbe viaţa.

- Să-şi schimbe viaţa... Vrei să spui că ar putea să aibă o aventură cu tine?

Ochii albaştri exprimau un amestec de spaimă şi de disperare. Simţindu-se în mod inexplicabil vinovată, Honey se refugie în minciună.

- Turner nu s-a gândit vreodată la o cât de mică aventură în sensul în care înţelegi tu.

în acelaşi timp, îi aruncă priviri rugătoare lui Turner.

- Spune-i că am dreptate.

Acesta ridică din umeri.

- N-am să pledez acest gen de cauză. Este rândul tău să-ţi asumi responsabilitatea. Dacă preferi să rămâi, nu te

voi lua cu forţa.

- Da, preferă, afirmă încet Pauline. Ia loc, draga mea. Mă duc să iau cărţile.

Un vânt de revoltă sufla în Honey. Foarte decisă să protesteze, deschise gura pentru a-şi afirma hotărârea. Privirea sa o întâlni pe a Paulinei. Avea atâta încredere şi dezamăgire în ochii spălăciţi, încât tânăra femeie simţi o strângere de inimă.

Mila o copleşi din nou. Cum s-ar fi putut supăra pe Pauline? De nouăsprezece luni înconjurase cu o permanentă afecţiune această sărmană fiinţă zdrobită de durere. Refuzase toate invitaţiile fără să încerce cel mai mic regret. Dimpotrivă, se închisese în izolarea sa, ca o călugăriţă în mănăstire.

Acum, datorită lui Jameson, se simţea reînviind. Dorinţa, mânia, gelozia şi chiar nevoia de a face din nou ceva cu mâinile şi cu mintea, o scoseseră dintr-o existenţă inactivă.

Pauline nu-şi dăduse seama de această transformare. Oare cum să i-o explice în câteva minute? Honey n-ar reuşi fără să provoace o catastrofă. Avea impresia că devenise propteaua unei plante fragile.

Pauline scotocea prin sertare în căutarea unei cutii cu cărţi de
joc.

Turner o trase fără menajamente pe Honey în holul pustiu.

- Până la urmă, voi crede că eşti irecuperabilă.
- încearcă să înţelegi....

Bărbatul o întrerupse cu un râs tăcut şi-şi aplecă faţa atât de aproape de a sa, încât Honey se simţi tulburată. Crezu că o va săruta şi era gata să leşine de emoţie. Turner spuse doar:

- într-o zi, ţi-am mărturisit că te doresc. Din nefericire pentru mine şi pentru tine, nu ştiam că ai devenit complet insensibilă şi doreşti să rămâi.

- Greşeşti, Turner. Ai răbdare.

- Răbdarea nu este una dintre calităţile mele.

O lăsă şi urcă scara fără să se întoarcă.

Pauline era în uşa camerei de zi. Honey avu intuiţia că nu-i scăpase scena.

Totuşi bătrâna doamnă nu făcu nicio aluzie. De la moartea lui Daryl, refuza să vadă sau să audă ce nu-i plăcea.

Animaţia care domnea la parter o trezi pe Honey din somn.

Indiscutabil, echipa petrecuse o noapte veselă. Honey îi auzise intrând înăbuşindu-şi râsetele. Gelozia o sfâşiase. Turner şi Charlene prelungiseră împreună un atât de plăcut moment?

Acum, piscurile străluceau ca nişte bijuterii în aurora orbitoare. Nimeni nu se preocupase că o trezeşte pe Honey. Din zgomotele care urcau din curte, tânăra femeie ghici la ce activitate se dedaseră camarazii săi.

Li se alătură puţin mai târziu. Terminaseră de încărcat cele trei maşini. Cu un sac de dormit sub fiecare braţ, Teresa o sfătui pe tânăra femeie să-şi mănânce liniştită micul dejun. Pregătirile vor mai dura încă o jumătate de

oră

-Am vrut să urc să te cert, adăugă ea. M-a împiedicat Pauline. Se pare că erai foarte obosită.

Pauline, mereu Pauline! Honey fu cuprinsă de un acces de ciudă.

- Unde este Turner?

- Pe acolo, spuse teresa cu un gest în direcţia fermei. A însoţit-o pe soacra ta, care vrea să asiste la marcarea vitelor.

O grădină mare mărginită de un şir dublu de eucalipţi despărţea casa de ferma de creştere a animalelor. Patru generaţii de Caldwell se străduiseră s-o transforme într-un eden ferit de zgomotele şi mirosul animalelor. Arbori acaju, stejari şi magnolii îşi întindeau frunzele bogate.

Se aflau acolo mai multe specii de palmieri, dar, datorită irigaţiei şi grijii constante a grădinarilor, peluze le erau întru totul asemănătoare celor din Anglia.

Toate aleile duceau spre fermă. Honey alese una care se afunda sub bolţile de frunze prin care soarele nu trecea niciodată. Aerul îşi păstrase aici răcoarea nopţii. Honey o respiră cu încântare.

Da, reînvia. în ciuda decepţiei din ajun, se simţea din nou în comuniune cu natura, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult.

- Unde te duci? întrebă Turner în spatele ei.

Honey făcu stânga-mprejur şi-i oferi cel mai încântător zâmbet.

- Te căutam să-ţi vorbesc.

- Ai luat-o pe un drum greşit, o ironiză bărbatul. încep

să mă întreb dacă vei alege într-o zi direcţia bună.

Tânăra femeie străbătu repede distanţa scurtă care-i despărţea şi-i înconjură tandru gâtul cu braţele.

- Oare de data aceasta sunt de partea bună?

Turner nu încercă să se elibereze, dar faţa sa luă un aer nonşalant de superioritate, care o irită pe Honey. Oare nu-i înţelegea chemarea? N-avea nicio idee de obstacolele pe care trebuia să le învingă pentru a ajunge acolo?

Bărbatul îi răspunse pe un ton ironic.

- Nu sunt o torţă pe care o femeie o aprinde sau o stinge după capriciul său. Atitudinea ta contrastează cu cea pe care ai adoptat-o aseară. I-ai cerut Paulinei permisiunea să mă săruţi?

Honey îşi lăsă braţele să cadă. în ochi îi apăruseră lacrimi.

- Eşti la fel de rău, pe cât de nedrept.

- Detest şovăielile, Honey. Când doresc o femeie, nu caut să flirtez cu ea în colţuri întunecoase, la adăpost de priviri. Las aceste jocuri adolescenţilor.

- Mai acordă-mi puţin timp, Turner.

Acesta îi înlătură cererea cu un gest iritat.

- N-aş aştepta decât să se producă o minune. în cel mult două săptămâni, voi pleca din Pahrump.

- Cu Charlene Mercer, spuse ea, tristă.

O scânteie de răzbunare amuzată strălucea în ochii negri ai lui Turner.

- Te-am dorit pentru prima dată acum trei ani, când am primit fotografia ta. Să fi avut oare naivitatea de a crede că, de atunci, am făcut legământ de castitate?

Honey roşi puternic. Aşadar, nu se înşelase. Charlene şi el... De opt zile, ea suferea ca un câine, pândind cel mai mic semn de tandreţe între ei.

O împunsătură intensă de gelozie îi răni amorul-propriu, retrezindu-i agresivitatea.

- De ce m-aş supune capriciilor tale? Nu sunt din categoria acelora care cedează în clipa în care bărbatul care le doreşte are nevoie de ele.

Turner fluieră ironic. Bănuind-o că era gata să fugă, o înşfăcă.

- Dar din ce categorie eşti? o ironiză.

Honey încercă să-l respingă. în zadar. O ţinea strâns lângă el. Nu mai vedea decât ochii lui seducători, buzele senzuale. îi simţea respiraţia foarte aproape şi ameţeala fu atât de puternică, încât avu impresia că inima i se opreşte.

- Ce aştepţi pentru a-mi ceda? Ca Pauline să fie moartă?

Honey îi aruncă o privire cumplită.

- Oare eşti chiar un monstru, pentru a gândi un lucru atât de îngrozitor?

într-o clipă, dorinţa făcu loc unui val de indignare.

- Situaţia noastră este îngrozitoare, o corectă Turner. Oare mă crezi atât de prost încât să visez la o femeie îndrăgostită de o fantomă? De fiecare dată când te ating, faci în aşa fel încât să-mi dai impresia că fac un sacrilegiu sau un adulter. Teresa şi Wade sunt conştienţi de ce ni se întâmplă.

Charlene spumegă de furie. Numai tu, Honey, refuzi să-ţi recunoşti propriile sentimente şi, mai mult, tremuri la

ideea că soacra ta le-ar putea ghici.

- Nu înţelegi nimic.

Honey plecă fruntea, pentru a-şi ascunde lacrimile. Turner o prinse de păr şi-i înălţă capul. Gemu de durere. Dar în acelaşi timp, atracţia puternică pe care o simţea faţă de acest bărbat se răspândea în ea ca o umbră magnetică.

îl lăsă să pună stăpânire pe buzele ei, să-i exploreze gura, să-i mângâie cu înflăcărare pieptul. Aveau certitudinea, care sporea, că trupurile lor erau făcute exact unul pentru celălalt...

- Turner! Honey! Unde sunteţi?

Vocea Paulinei.... apoi Pauline însăşi, venind de pe altă alee.

Turner se îndepărtă uşor de Honey, dar păstră un braţ în jurul taliei sale.

- Du-te şi-i vorbeşte, îi ordonă el. Nu ne-a descoperit încă. Este rândul tău s-o înştiinţezi.

- Honey! strigă din nou Pauline înaintând cu un pas şovăitor spre cuplu. M-am înşelat asupra ochelarilor de soare. I-am luat pe ai tăi şi nu mi se potrivesc. La umbră, nu văd nimic.

- Atunci, scoate-i, ripostă Turner răspicat.

Honey se smulse din îmbrăţişarea sa. Oare ce nebunie o cuprinsese? Bărbatul acesta avea inima la fel de uscată ca un lemn mort.

- Nu fi stupid, murmură. Pauline suferă de miopie. îi trebuie lentile speciale.

Si cu voce mai puternică:

- Nu te mişca, mamă. Alerg să-i caut.

îi trebui un timp pentru a-i descoperi pe o mobilă din camera de zi.

Când ieşi pe terasă, Pauline şi Turner se alăturaseră restului echipei. Pauline întoarse spre nora sa un chip îngrijorat.

- Honey, să nu-mi spui că mă părăseşti şi tu, timp de mai multe zile! Honey se simţea prinsă în capcană. De ce Pauline, Turner şi Charlene căutase să-i facă viaţa atât de complicată?

- Nu mă lăsa singură, draga mea, o rugă Pauline întinzând mâinile spre ea.

Teresa se înşelă asupra îmbujorării prietenei sale. Crezând-o gata să cedeze din nou, interveni fără să ezite.

- Avem nevoie de Honey, doamnă Caldwell. Si cum îndrăzniţi să vorbiţi de singurătate, atâta timp cât în casă aveţi trei angajaţi pentru a vă servi şi a vă fi devotaţi? Pe de altă parte, cunosc la Pahrump cel puţin zece rude şi prieteni ai dumneavoastră, gata să alerge la apelul telefonic.

- Da.... da, ai dreptate, admise Pauline, întorcându-se grăbită în casă.

Puţin mai târziu, Turner se apropie gânditor de Honey.

- într-o zi, te-am felicitat pentru curajul tău. îmi retrag cuvintele. în fiecare clipă a vieţii tale, ai nevoie de un avocat pentru a lua decizii în locul tău.

Tânăra femeie înălţă capul cu mândrie.

- Si tu nu eşti avocat.

- Chiar dacă eram, refuzam să apăr o cauză dinainte

pierdută.

Capitolul 8

Asfinţind la orizont, soarele colora peisajul într-o paletă strălucitoare.

De opt zile, echipa prospecta la altitudine, într-o stepă accidentată, unde se înălţau piscuri cu forme ciudate.

Seara alungea umbrele. Honey era impresionată de splendoarea naturii. Extenuată, se aşeză lângă o piatră, exact la intrarea în tabără.

Afară, temperatura era mai suportabilă decât în corturile care înmagazinaseră toată căldura zilei.

Când Turner se apropie de ea, îl anunţă:

- Nu voi lucra niciun minut în plus. Chiar şi Dumnezeu s-a odihnit în a şaptea zi când a creat lumea. Sunt epuizată. Oare poţi înţelege asta?

- Foarte bine.

îi arătă pe camarazii lor care mergeau unul după celălalt pe o cărare în pantă. Teresa mărşăluia în frunte.

- N-ai exclusivitate la oboseală, spuse pe un ton sarcastic. Toţi suntem o apă şi un pământ şi nimeni nu se plânge.

Parcă pentru a-l contrazice, Teresa declară când fu lângă ei.

- Asta nu mai este viaţă. Mi-am distrus rinichii.

Lăsă rucsacul care-i tăia umerii şi se prăbuşi lângă prietena sa. Cele două femei înălţară capul spre Turner. Acesta îşi scotea combinezonul de lucru. Apăru, impecabil, în şort kaki şi o cămaşă ecosez cu mâneci scurte.

Teresa exclamă:

- Nici praful, nici epuizarea nu te ating. Oare din ce

specie faci parte?

- Din cea a seniorilor, afirmă Charlene fără să râdă.

Ea nu căra decât un aparat de fotografiat şi-şi şterse faţa cu un şerveţel de hârtie, îmbibat în apă de colonie.

Dacă Turner muncea la fel de dur ca şi camarazii săi, nu se putea spune acelaşi lucru despre adjuncta sa. Rolul Charlenei se limita la a clasifica şi a înscrie într-un registru mostrele pe care le aduceau bărbaţii.

Rămânea în exterior, găsind întotdeauna un colţ de umbră pentru sarcina sa de arhivar.

Teresa şi Honey îi recunoşteau totuşi un merit: cel de a merge mult, fără să se plângă, nici să încetinească ritmul celorlalţi.

Relaţiile sale cu Honey erau cu fiecare zi tot mai tensionate.

- Mi-e o foame de lup, anunţă Gerry, lăsându-şi la rândul său hainele murdare. Fetelor! Ce avem la cină?

- Piure de alimente deshidratate, spuse laconic Teresa.

- Iar! se lamentă Wade.

- Ah! Nu, protestă Charlene. Nu voi mai înghiţi nicio îmbucătură din acele orori.

Honey îi aruncă o privire amuzată lui Turner.

- Tiranul ar trebui să fie atent. Sclavii bombăne revoltaţi.

Indianul interveni.

- Le dau dreptate. în pungă sau în cutie, hrana este de nemâncat. Lăsaţi-mi puţin timp şi vă voi aduce un adevărat festin.

- Mi-e o poftă de un pui prăjit, sugeră Charlene.

Fără să răspundă, Indianul dispăru în linişte în spatele unui grup de cactuşi uriaşi.

Se întoarse o oră mai târziu cu patru iepuri din rezervaţie atârnaţi la centură.

Teresa şi Honey aprinseră focul. Bărbaţii îl ajutară pe Indian să-i jupoaie, apoi să prăjească vânatul.

Curând, un miros înţepător de carne prăjită se răspândi în aer.

La distanţă de grup, Charlene observa pregătirile cu silă. Făcu un salt înapoi când Wade îi prezentă o spinare de iepure în vârful unei ţepuşe.

- Mai degrabă mor de foame, protestă ea.

Se apropie de Turner. Acesta jongla cu o bucată pe care tocmai o scosese din jar şi care-i ardea degetele.

în pragul unei crize de nervi, urlă:

- îmi ajunge, ajunge, ajunge! Sub pretextul că raţionalizează apa, Teresa ne-a interzis duşurile. Si acum, mi se întoarce stomacul pe dos. Ajunge, Jameson. Ai suficiente elemente pentru ancheta ta. Aşa că, ce cauţi rămânând aici?

Aşteptă un răspuns care nu veni. Ceilalţi încremeniseră, îngrijoraţi şi jenaţi în acelaşi timp.

Tăcerea devenea apăsătoare. Charlene o tulbură din nou prin vociferări:

- Continuă să te joci singur, Turner Jameson. Eu renunţ să împart cu tine viaţa asta sălbatică. Mă întorc.

Adăugă pe un ton încărcat de ameninţări:

- Si crede-mă, voi acţiona în aşa fel încât să nu pierzi din vedere motivul esenţial al misiunii tale în această parte

a Nevadei.

Wade, care o măsura cu stupoare, nu se putu stăpâni să întrebe:

- Cum intenţionezi să te întorci în oraş?

Charlene râse, exasperată.

- Cu maşina, fireşte, cel puţin până în Pahrump. Cea a lui Honey fiind cel mai uşor de condus, o iau pe aceea.

Aţinti asupra lui Turner o privire strălucind de ranchiună. Văzându-l că nu se mişca, întoarse spatele grupului şi se îndreptă cu un pas hotărât spre Land Rover.

Honey vru s-o urmeze. Cu o apăsare pe umăr, Turner o împiedică.

- Las-o, îi ordonă pe un ton fără replică.

- Riscă un accident.

- Nu mai mult decât pe şosea. Stie perfect unde suntem şi cunoaşte drumul pentru a ajunge în Pahrump.

- O parte a echipamentului şi a raţiilor de urgenţă este în maşina mea, mai obiectă Honey.

Bărbatul făcu un gest indiferent.

- Ne vom mulţumi cu ce rămâne.

După o ezitare, adăugă:

- Probabil nu este decât un mod de şantaj.

Motorul zbârnâi. Zgomotul lui păru ciudat în liniştea deplină a pustiului.

Land Roverul făcu perfect stânga-mprejur. Farurile străpunseră umbra violetă a apusului.

Honey se simţea transpirată de teamă. Oare Jameson v-a accepta provocarea Charlenei?

Aparent, nu avea această intenţie.

încruntat, se mulţumi să observe manevrele şoferiţei. Când vehiculul ajunse la drum, dispăru într-un nor de praf. Zgomotul motorului răsună mai mult timp decât ar fi trebuit.

"A încetinit special pentru a ne lăsa timp s-o ajungem eventual din urmă", gândi Honey.

Când liniştea îi învălui din nou, Turner le făcu semn camarazilor să se aşeze. Dar cina fu repede terminată. Plecarea Charlenei crease o stânjeneală. Pentru a o risipi, Turner se duse să-şi ia chitara. Cântă vechi melodii de jazz, pe care Wade şi Indianul le ritmară bătând din palme.

Curând, o atmosferă de indulgenţă puţin nostalgică îi învălui. Aşezată lângă Turner, Honey îşi puse capul pe genunchii vecinului său. Gestul era tandru şi prietenos, fără provocare. Turner îşi înfăşură în jurul degetului arătător o şuviţă de păr lungă şi blondă, apoi îi mângâie uşor faţa obosită.

Nu-i însoţea nicio dorinţă. Erau doar fericiţi să fie împreună, în jurul focului, cu prieteni buni.

Honey spuse, visătoare:

- Nicăieri în lume cerul nu este atât de pur. în oraş, nu vedeţi niciodată atâtea stele.

Teresa făcu să răsune un ultim acord.

- La Las Vegas, stelele sunt pe scenă, exclamă râzând. Nu-i rău nici acolo.

- Te plictiseşti repede, remarcă Gerry. Honey are dreptate. Nimic nu este mai frumos decât o noapte în deşert.

Indianul întări cu vocea sa gravă:

- Lumina lunii are chiar o strălucire specială.

- Mă întreb de ce am părăsit această regiune, murmură Turner, strecurându-şi o mână sub ceafa lui Honey.

Regret? Glumă? Tânăra femeie nu îndrăzni să întrebe, de teamă să nu distrugă vraja clipei.

Gerry declară, cu bun-simţ:

- Ai căutat să-ţi îmbunătăţeşti situaţia, Jameson. Mulţi au făcut ca tine, dar foarte puţini au găsit adevărata fericire. Cu toate funcţiile tale importante poate şi tu simţi nişte nostalgii.....

- Destul! protestă Honey îndepărtându-se. Să nu facem pe evangheliştii.

Turner are suficientă minte pentru a şti dacă regretă sau nu că a plecat din Pahrump.

Indianul decretă pe un ton pedant:

- Nu eşti întotdeauna stăpân pe destinul tău.

- Nu întotdeauna, este adevărat, fu de acord Jameson. Dar te poţi afla în faţa unei alegeri şi să eziţi s-o faci, de teama consecinţelor.

- Ce consecinţe? întrebă Honey fără să se gândească.

Turner se abţinu să răspundă. Tânăra femeie îşi regretă
întrebarea şi păstră la rândul său tăcerea.

Oare voise să vorbească despre munca sa? Despre legătura cu Charlene? Poate de amândouă. Oricum, era doar în trecere prin Pahrump. Viaţa sa era în altă parte.

îl privi în timp ce se îndemna în mintea sa să reziste fascinaţiei pe care o exercita asupra ei. Turner aruncase rămurele peste jar. Lumina flăcărilor care dansau se juca

pe trăsăturile colţuroase, accentuându-i cutele de pe frunte, gropiţele din obraji şi linia nasului. Semăna puţin cu Indianul. Cei doi bărbaţi aveau acelaşi mod trufaş de a-şi ridica bărbia, aceeaşi expresie gravă şi în acelaşi timp sălbatică. Nu se destăinuiau niciodată complet, în afară poate de celor care ştiuseră să le câştige încrederea.

Honey oftă. Să-l îmblânzească pe Turner i se părea o sarcină imposibilă.

întoarse ochii de la frumosul chip enigmatic şi contemplă munţii care se conturau în lumina argintie a lunii. Acest tablou sublim nu-i reţinu mult atenţia. Gânduri melancolice o obsedau. Oare ce nume să dea emoţiei care provoca în ea atâta confuzie şi agitaţie?

Suci şi răsuci această întrebare toată noaptea, fără să găsească un răspuns mulţumitor.

Oare îl iubea pe Turner? Nu crezuse decât într-o atracţie fizică. Dacă era vorba într-adevăr de dragoste, atunci era cuprinsă de un sentiment nou, copleşitor şi mult mai complicat decât cel pe care-l simţise pentru Daryl.

A doua zi, nu ridicară tabăra imediat, cum avuseseră intenţia. Turner găsi mii de motive pentru a întârzia plecarea. Părea la fel de relaxat ca prietenii săi. Dar Honey îl surprinse deseori privind spre vale; aşa că preferă să abordeze ea subiectul care părea să-l preocupe.

- Viitoarea etapă se situează la marginea cea mai îndepărtată a viitorului parc naţional, spuse. Dacă Charlene îşi schimbă ideea, cum va face să ne găsească?
- Nu va veni cu noi, exclamă repede Teresa.
- Cum poţi să fii atât de sigură? se miră Honey.

- Intuiţie feminină, glumi Turner.

Teresa are mai multă decât tine.

Dacă Charlene va reapărea, nu va fi pentru a lucra, ci pentru a conduce o echipă de tehnicieni. în orice caz, are totuşi posibilitatea să ne cheme prin radio.

- Care este programul pentru astăzi? întrebă Wade.

- Am modificat itinerarul, anunţă Jameson. Aţi lăsat deoparte un sit pe care aş fi vrut să-l examinez.

întinse o hartă pe care încercuise un punct cu creionul roşu.

Wade aruncă rapid o privire, tresări şi strecură o privire îngrijorată spre Honey. Tânăra femeie o ajuta pe Teresa să strângă un sac de dormit. După toate aparenţele, nu-i asculta.

- N-are niciun interes, îl asigură Wade. Mina a fost dinamitată.

- Despre ce mină este vorba? întrebă Indianul.

- “Doamna de argint”.

Honey lăsă să cadă sacul care se rostogoli la picioarele celor trei bărbaţi. Ochii ei căprui păreau imenşi pe faţa albă ca varul.

Turner, care stătea cu spatele, nu-i văzu expresia.

- Presupun, continuă el, că la originea acestui nume este o legendă.

- într-adevăr, confirmă Indianul pe un ton grav. La sfârşitul secolului trecut, un gentleman venise din Montana sa natală, pentru a face avere la Pahrump.

După câteva pahare de whisky, crezu că vede apărând o zână, înfăşurată într-o manta de argint, care-i indica

unde să sape pentru a găsi metalul preţios.

Urmarea a dovedit că în lipsa viziunii feerice, străinul avusese un noroc extraordinar.

Brutal adusă la realitate, Honey se gândi că Daryl nu fusese ajutat de destin. Se odihnea pe fundul faimoasei mine, cu imprudentul turist pe care voise să-l salveze. Sub ochii îngroziţi ai unor voluntari de la agenţia Wade, tone de nisip şi de piatră îi înghiţise pe cei doi bărbaţi.

Honey înghiţi în sec. Avea oroare să evoce acele imagini de coşmar.

- Wade are dreptate, spuse ea cu o voce gâtuită. Situl nu egalează legenda.

Turner o auzise oare? Strigat de Teresa, verifica nivelul uleiului de la una dintre maşini.

- De ce-i ascunzi adevărul? îi murmură Wade tinerei femei.

Ea făcu un gest învins.

- Este drama mea personală. Nu ţin să vorbesc despre asta. Pot conta pe tăcerea voastră?

- Fireşte, o asigură Indianul. Dar ce vei face dacă persistă în decizia sa?

Gerry Wade era optimist.

- Va renunţa, declară el. Mina fiind complet în afara accesului, locul nu prezintă niciun interes pentru el.

Nu-l cunoşteau bine pe Turner Jameson.

Nu mai vorbi despre planul său. Dar câteva zile mai târziu, la volanul jeepului Teresei, o luă pe drumul care ducea la sit. Alături de el, Teresa moţăia, ca şi Honey pe bancheta din spate.

Celălalt vehicul îi urmă, condus de Wade, având-l ca pasager pe Indian.

Charlene nu mai dădu niciun semn de viaţă, iar echipa nu mai coborâse în oraş şi trebui să se mulţumească să aranjeze materialul în două maşini în loc de trei.

Turner frână brusc şi roţile derapară în nisip.

-Wade avea dreptate! exclamă el.

Legenda este mai frumoasă decât realitatea. Oare "Doamna de argint" nu este decât un câmp accidentat şi steril?

Honey tresări, cu impresia că primise un duş rece. îşi reproşa că fusese neinteresată de itinerarul pe care o luase Jameson. De ce ceilalţi nu-l făcuseră să-şi schimbe părerea de a veni până aici?

Avea un nod în gât, care o împiedica să vorbească. Ieşi din vehicul şi înaintă câţiva paşi pe ceea ce fusese un teren de aterizare.

Mina existase mai departe, sub platoul vast care se ondula până la munţi. Honey revedea evenimentele ca pe un film de groază. Auzea încă vuietul elicopterelor, vacarmul celor care forau.... Ore întregi, Pauline şi cu ea crezuseră într-un miracol. Apoi, cu menajamente, li se anunţase că nu mai era nicio speranţă.

Mai târziu, specialiştii dinamitară galeriile.

Exploziile înghiţiseră vegetaţia.

Nimic nu mai crescuse din nou. Nu mai rămăsese decât o întindere mare de pietre, de unde apăreau câţiva pinteni stâncoşi de un gri-tern.

Honey adună un pumn de nisip şi-l lăsă să curgă

printre degete. Avea în acelaşi timp impresia că i se scurgea şi viaţa. Odinioară, “Doamna de argint” avusese reputaţia de trăinicie.

"…. A fost forată în stâncă tare", pretindeau oamenii din Pahrump.

Ce greşeală! Nimic nu era solid în această lume de miraje. Nici măcar braţul care o susţinea şi de care nu-şi dădu seama decât auzind vocea Teresei lângă ea.

- Ce s-a întâmplat? Honey este bolnavă?

- Cu siguranţă oboseala, răspunse Turner fără să-i dea drumul. Cred că munca şi căldura i-au învins rezistenţa. O noapte bună de somn o va pune pe picioare. într-o oră, apune soarele. Locul ăsta este urât, dar ariditatea îl pune la adăpost de rozătoare şi de reptile. Mi se pare ideal pentru a instala corturile.

- Să nu facem tabăra aici, protestă Teresa…. Honey spune ceva. Dar Honey, care-şi venea încet în fire, avu un gest de
indiferenţă.

- Aici sau în altă parte, murmură.

- Se încrede în judecata mea şi are dreptate, triumfă Turner. Wade! Indianule! Ajutaţi-mă să scot materialul.

Turner se întoarse lângă maşini. înainte de a i se alătura, Gerry le apostrofă pe cele două femei.

- Pentru Dumnezeu, de ce nu l-aţi avertizat?

- Honey trebuia s-o facă, se apără Teresa.

- M-am temut de reacţiile sale, mărturisi Honey. Indiferenţa sa m-ar fi rănit.

Dar n-aş fi suportat nici să simuleze tristeţea….

Se întrerupse, adunându-şi puterile pentru a rezuma într-o manieră coerentă sentimentele care o frământau.

- în douăzeci de zile, am întâlnit mai multe mine închise definitiv în urma unui accident. Nimeni n-a făcut comentarii. Turner le-a şters de pe listă, cum o va şterge şi pe aceasta. La ce bun să revii asupra trecutului?

Mâinile îi tremurau. Le strânse una lângă alta, în timp ce Wade, puţin convins, obiectă:

- Amintirile continuă să te chinuiască, Honey. Dovada: ţi-e teamă să discutăm despre asta.

- O minciună prin omisiune nu te va ajuta la nimic, aprobă Teresa. încă de la începutul expediţiei fugi din faţa realităţii.....

- Wade! strigă Turner.

Teresa îl privi pe Gerry alăturându-se camarazilor lor.

Considerându-i pe toţi trei destul de departe, îi vorbi mai liber prietenei sale.

- Să rămâi aici în această noapte nu va face decât să-ţi sporeşti chinul. Un singur lucru îl va convinge pe Turner să plecăm: să-i spui adevărul.

- Nu.

- îi datorezi asta, afirmă Teresa, nemulţumită. Te iubeşte şi....

- Si eu nu-l iubesc, minţi Honey, care adăugă cu un fel de furie. Cum îndrăzneşti să abordezi acest subiect acum şi în acest loc?

Teresa ridică din umeri.

- Care va fi diferenţa dacă îl evocăm mâine, sau în altă parte? Indianul, Wade şi cu mine am ghicit-o din prima zi.

Chiar ai un mod ciudat de a-ţi conduce problemele sentimentale.

- Nu este vorba de nicio problemă sentimentală.

- Atunci cum defineşti săruturile pe care le-ai schimbat cu Turner în grotă, apoi mai târziu, sub copacii umbroşi din grădina Caldwell? Oare erau frăţeşti? Prieteneşti? Vrei impresia mea, Honey? Eşti îndrăgostită pentru prima dată în viaţa ta şi asta te sperie.

- Mi-am iubit soţul, protestă Honey, roşie de indignare.

- Formaţi un cuplu perfect, o corectă Teresa. Dragostea este altceva decât ai cunoscut cu Daryl. încearcă să fii cinstită cu tine însăţi.... Se întrerupse. Se apropia Turner, cu mâinile în buzunare şi cu trăsăturile luminate de un zâmbet larg.

- Ei bine, femei indiene, staţi de vorbă în loc să munciţi? Sper că n-aveţi nimic împotriva acestui amplasament. Indianul pare să-l considere blestemat.

- Nu sunt surprinsă.... începu Teresa.

înţelese privirea pe care i-o adresă prietena sa şi continuă pe un ton intenţionat vesel:

- Indianul preferă să se oprească în locuri bogate în vânat.

- Pentru o seară, ne vom mulţumi cu conserve, ripostă Turner.

Le luă pe cele două femei de câte un braţ şi le conduse mai
departe, spre tabără.

- Vă rezerv o surpriză, anunţă vesel. în seara aceasta, vom deschide două sticle de vin roze de California. Le-am

adus întâmplător, după ce le-am împrumutat din beciul Paulinei.

Honey nu se putu împiedica să zâmbească. Era fericită că nu spusese nimic, să-i vadă în sfârşit pe faţă o altă expresie decât milă sau dezaprobare. Era convinsă că procedase bine. "Nu te aperi de trecut făcându-l să apară", se gândi.

De obicei, grupau corturile într-un spaţiu restrâns, de preferinţă într-o depresiune adăpostită de coline. Focul era destinat prăjirii alimentelor, dar şi îndepărtării animalelor sălbatice.

Aici, nu aveau a se teme de nicio surpriză neplăcută. Chiar puricii de nisip, care bântuiau prin deşert, păreau absenţi.

Pentru a-i lăsa fiecăruia o intimitate pe care n-o mai avusese de la plecarea din Pahrump, Turner şi Wade hotărâseră să monteze corturile destul de departe unele de altele. Pietrele chiar le protejau pe fiecare de privirile vecinilor.

- Este un camping de "patru stele", ironiză Teresa.

Bărbaţii terminară instalarea. Un copac uscat le dădu lemnul pentru foc. Honey şi Teresa preparară mâncarea.

în ciuda vinului roze, cina se desfăşură într-o atmosferă apăsătoare. Wade, Indianul şi mai târziu Teresa, puseră pe seama oboselii refuzul de a sta treji.

Honey şi Turner rămaseră aşezaţi turceşte în faţa jeraticului roşiatic.

Nu era prima dată când prelungeau momentul de singurătate.

Dar în celelalte seri, vecinătatea camarazilor îi obliga la o anumită rezervă. în acea noapte, aveau impresia că sunt singuri pe lume.

Turner vorbi mai liber despre el, despre munca sa, despre Charlene.

- ... Nu simt pentru ea nimic profund, mărturisi Turner. O consider o angajată de valoare şi aş minţi afirmând că ne-am limitat colaborarea doar la munca de birou. Dar Charlene nu este interesată decât de cariera sa.

- Nu se poate! Ţine la tine.

- Da, în măsura în care pot s-o ajut să urce treptele pe care le râvneşte.

- Este o mentalitate pe care n-o înţeleg.

Turner râse.

- Inima ta, Honey, este curată ca a unui miel nou-născut.

- Este un compliment? întrebă tânăra femeie cu maliţie. Poate insinuezi că nu sunt decât o fată de la ţară, puţin prea naivă?

Bărbatul se aplecă şi o trase lângă el. în mişcarea pe care o făceau, nişte rămurele căzură peste jar, aţâţând focul care dădu un ton roşcat părului său.

Honey îi întâlni privirea. Deja pusese stăpânire pe ea. Tulburată de strălucirea ochilor lui, ştiu că inevitabilul se va împlini. în acea clipă de beţie, uită trecutul şi pierdu noţiunea de viitor. Locul în care erau îi apărea ca unul lipsit de amintiri, de regrete şi de ameninţări.

Flacăra pâlpâi, apoi se stinse. Dar Honey era prinsă în capcana a două braţe care o strângeau.

Cu gura lângă urechea sa, Turner murmură:

- Oare nu sunt şi eu un bărbat de la ţară?

Mă simt mult mai aproape de tine decât de o femeie ca Charlene.

Mai aproape? Cu siguranţă, cel puţin pentru moment.

Vru să-l provoace, spunându-i că nu era uşor de păcălit, dar dorinţa o copleşi cu violenţa unui uragan. Rămase tăcută.

Turner îi parcurgea buzele într-o succesiune de mici sărutări fierbinţi, cărora ea le răspundea cu mângâieri stângace. Nu era expertă în jocurile dragostei.

îşi strecură o mână sub cămaşa descheiată şi zgârie uşor bustul musculos al bărbatului.

Oh! Să se topească în el, să se modeleze după fiecare formă a trupului său...

Simţi că Turner o ridicase în braţe. Curând, cerul se întunecă deasupra capului său. Nu mai vedea decât faţa lui Turner aplecată asupra ei.

O sărută profund, senzual. Apoi, în timp ce ea tremura din cap până-n picioare, se îndepărtă.

- Turner!

Se aşezase şi căuta disperată pe pipăite în întuneric. înţelese că nu se îndepărtase decât pentru a se dezbrăca.

Honey îşi scoase puloverul şi tricoul, dar, fără să-i lase timp să continue, Turner se întinse din nou lângă ea şi-i dezgoli pieptul, mângâindu-l uşor. Tânăra femeie gemu când vârfurile sânilor se întăriră sub palma abilă care-i atingea.

Străbătută de un fior puternic, îl luă pe Turner după

gât, pentru a se lipi de el.

Acesta încremeni.

- Opreşte jocul când vrei, Honey.

- Nu, Turner, nu este un joc, murmură ea.

Buzele sale urmăreau cu dragoste conturul feţei aplecate deasupra ei. Turner puse stăpânire pe ele cu gura avidă. Honey răspunse pasiunii sale cu o violenţă aproape sălbatică.

- Honey, dragostea mea, am aşteptat această clipă luni de zile. Te doresc ca un nebun.

Tânăra femeie îşi înăbuşi un râs uşor. Mărturisirea era inutilă: dorinţa lui Turner era palpabilă. Pentru a-l simţi mai bine, îşi arcui şoldurile lângă coapsele lungi musculoase.

Dar în timp ce încerca să-şi scoată blugii, Turner îi prinse amândouă mâinile, îi îndepărtă braţele şi se lăsă asupra ei pentru a o forţa să stea nemişcată.

- N-ai înţeles, Honey, te iubesc. Dragostea este cu totul altceva. între noi, vreau mai mult decât o simplă satisfacere a simţurilor.

Tânăra femeie respira greu, doborâtă de nevoia aproape dureroasă pe care o avea de el.

- Mai mult?.... Ce.... Ce vrei să spui?

O teamă imprecisă îi umbla prin minte. Pentru a o alunga, cunoştea un remediu: să-şi mărturisească dragostea. îl iubea pe Turner cum nu iubise niciodată în viaţa sa.

Dar el nu-i lăsă timp să vorbească.

- înţelege-mă, Honey, spuse cu oarecare tristeţe. Nu sunt un drog pe care să-l iei pentru a uita, un talisman pe

care-l strângi cu forţă pentru a te apăra de fantome. în această clipă şi în acest loc, trebuie să ştergi trecutul şi să faci o alegere.

în acest loc!

Aşadar, ştia. Si ea, ca o proastă, timp de o clipă binecuvântată, uitase unde era şi că trăda.

Simţi o suferinţă atât de acută, încât o crezu o pedeapsă a cerului.

într-un efort disperat, se ridică şi se îmbrăcă în grabă.

- Ce faci? se miră Turner

Ca şi când avea dreptul s-o întrebe după ceea ce tocmai spusese!

Stăpânindu-şi lacrimile, se repezi afară din cort.

Răcoarea nopţii o pătrunse până la os. Cornul subţire al lunii nu reuşea să străpungă tembrele şi acestea şterseseră orice reper, dar Honey cunoştea regiunea pe dinafară.

întorcând spatele locului numit “Doamna de argint”, alergă mult timp, apoi se lăsă să cadă într-o încreţitură a terenului, care era adăpostită de stânci abrupte.

Atunci, în culmea suferinţei, plânse.

Capitolul 9

- Honey!

Ore întregi, îndepărtându-se sau apropiindu-se, acelaşi apel răsunase pe diferite registre. Tânăra femeie nu răspunsese. Nimeni n-o va găsi acolo unde se ascunsese. Nu voia. în culmea disperării, îşi dorea să moară de foame şi de frig.

întunericul o proteja. Totuşi, datorită opacităţii nopţii o descoperi Teresa ezitând şi se prăvăli literalmente peste ea.

- Tu eşti, Honey? Eşti rănită?

Lumina unei lanterne o linişti pe Teresa, care dădu frâu liber mâniei.

- M-am îndoit uneori de bunul tău simţ. Acum am dovada că-ţi lipseşte cu desăvârşire.

Eşti liberă să-ţi placă singurătatea, dar nu este un motiv pentru a-i înspăimânta pe toţi.

- Pe toţi? râse ironic Honey ridicându-se. Este un timp de când n-am mai auzit voci masculine.

- Evident. Jameson, Wade şi Indianul au plecat.

- Unde?

- în oraş, chemaţi printr-un S.O.S. Pauline i-a telefonat doamnei Wade, care a transmis mesajul prin radio. Cum era vorba de un apel de urgenţă, Gerry n-a putut obţine niciun detaliu.

Honey lăsă imediat la o parte temerile sale personale.

- Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Sunt probleme la Pahrump. Jameson refuza să coboare înainte de a te găsi. L-am liniştit, spunându-i că ai obiceiul acestor fugi nocturne.

- Dar nu-i adevărat.

- Adevărat sau nu, argumentul a ţinut. Acum, dacă ţi-ai terminat meditaţiile, să pornim şi noi pe drumul spre Pahrump.

Când fură aşezate în jeep, Teresa îşi deschise geanta şi scoase de acolo sutienul lui Honey.

- L-am găsit în cortul lui Turner, când îi împachetam lucrurile după plecare. Am oare dreptul la o explicaţie?

Honey îşi sprijini obosită ceafa de spătar.

- N-ai să crezi.

- Prietenia noastră s-a bazat pe o sinceritate reciprocă, spuse Teresa. Presupun că n-a mers între tine şi Turner.

- Dimpotrivă, exclamă repede Honey, uşurată să se poată destăinui fără reticenţe. Am fugit.... înainte.... în sfârşit, înţelegi.

- Nu.

- Mă bănuia că nu caut decât uitarea în braţele lui. Am vrut să-i mărturisesc ce simţeam pentru el. Mi-au lipsit cuvintele. Brusc, am realizat unde eram. Nu numai că reuşisem să uit drama, dar iubeam ca niciodată înainte. Am avut impresia că trădez memoria lui Daryl. Aşa că, am fugit ca o nebună.

- Sunteţi la fel de proşti amândoi, decretă Teresa. Turner, pentru că a confundat actul dragostei cu o şedinţă de psihanaliză.

Tu, pentru că ţi-e teamă să întorci definitiv o pagină din viaţa ta.

- Ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi realizat jurământul pe care l-am făcut la moartea lui Daryl.

- Da, ştiu, să obţii închiderea tuturor minelor.

- Mă gândesc la asta de atât de mult timp...

- Gândeşti prea mult, Honey. Uită-ţi o dată pentru totdeauna himerele şi priveşte lucrurile în faţă. Deocamdată, realitatea se rezumă la faptul că vom porni la drum, pentru a ne întoarce la Pahrump. Prinde-ţi centura.

în acea clipă, jeepul străbătea un teren care-i permitea rareori să rămână stabil. Farurile luminau un drum, făcut în grabă cu nouăsprezece luni mai înainte şi care nu mai fusese folosit.

Honey ştia că Wade o considera pe Teresa ca pe una dintre cele mai bune conducătoare auto din societatea de salvare. Dar nu-şi asuma totuşi prea multe riscuri?

Tremurând de teamă, îşi exprimă neliniştea.

- îmi ascunzi adevărul, sughiţă ea între două zdruncinături. I s-a întâmplat ceva lui Turner.

Teresa tocmai evita o piatră. într-un nor de nisip, maşina se înclină periculos pe o parte.

- Ti-am povestit tot ce ştiam şi consider atitudinea ta cel puţin surprinzătoare, spuse Teresa, îndreptând vehiculul. Dacă ar trebui să mă îngrijorez, aş face-o mai degrabă pentru Pauline, decât pentru Turner.

Honey rămase încremenită. Nu se gândise nici măcar o dată la soacra sa.

După o tăcere, observă cu bun-simţ:

- Pentru că Pauline i-a telefonat doamnei Wade, nu sănătatea sa este în discuţie Oooh!

în elanul lor, cele patru roţi părăsiseră solul pentru a sări cinci metri mai departe, pe cealaltă margine a unei gropi.

- Te crezi cascador, se lamentă Honey. încă o performanţă ca aceasta şi ne vom întoarce la Pahrump pe o targă.

- Saltul a fost involuntar, dar destul de reuşit, recunoaşte.

Adoptă totuşi o viteză mai rezonabilă.

Cerul se lumină la est. Când ajunseră în şosea, era strălucitor. Curând, localurile şi casele din lemn din vechiul oraş minier apărură ca un decor de western.

Honey se miră de direcţia în care o luă Teresa.

- Nu mergem la agenţia Wade?

- Nu. întâlnirea este la bufet.

- Ce?

Niciuna dintre ele nu frecventa localul. Acolo se serveau la orice oră băuturi şi mâncăruri la minut. La distanţă de case, deschis toată noaptea şi prevăzut cu câteva camere, avea o reputaţie îndoielnică în societatea bună din Pahrump.

Cu aproximativ un kilometru înainte de a ajunge, cele două prietene înţeleseră că într-adevăr se întâmpla ceva anormal în Pahrump.

Tractoare şi buldozere uriaşe erau garate pe două şiruri pe şosea. Jeepul, care nu ajungea nici la înălţimea roţilor lor, părea o jucărie fragilă alături de aceste maşinării monstruoase. Teresa rulă cu precauţie şi găsi un loc în parcarea bufetului.

- Dar, ce se întâmplă? mormăi ea.

Honey ghicise răspunsul.

în interior, mesele fuseseră apropiate pentru a forma una singură, în jurul căreia discutau vreo cincizeci de muncitori în salopete de lucru.

La unul din capete stăteau Wade şi Jameson.

Indianul îşi fuma pipa în cel mai îndepărtat colţ al barului. Ridică un deget la pălărie şi le făcu cu ochiul celor două femei. Ridică din umeri, arătându-le astfel că era depăşit de evenimente.

Pentru că nimeni nu le rugase pe nou-venite să participe la dezbatere, Teresa şi Honey îşi apropiară două scaune şi-şi făcură loc cu forţa.

Vocea distinctă a Teresei domină vacarmul.

- Dacă este o reuniune de muncă, nu văd de ce am fi excluse.

Se făcu linişte. Muncitorii observară prezenţa celor două femei.

Unii zâmbiră.

Turner bătea cu două degete în masă şi evita privirea lui Honey.

Unul dintre şefii de echipă i se adresă:

- Domnule Jameson, la ce oră vom avea hărţile şi planurile de lucru?

- înainte de prânz. Adjuncta mea se ocupă de asta. Dacă vă preocupă vreo problemă, i-o veţi încredinţa pe viitor doamnei Mercer. Orbită de furie, Honey se ridică pe jumătate. Teresa o obligă să se aşeze.

- Calmează-te, îi spuse aceasta. Te vei explica mai târziu cu el. Probabil n-are niciun amestec în ce se întâmplă.

- Cum? o mustră Honey. Uiţi că are puteri depline.

Bărbaţii se ridicară şi trecură în restaurant, după ce strânseseră mâinile lui Wade şi Jameson.

Honey îl privi cu atenţie pe Turner. O barbă de două zile îi

acoperea obrajii şi bărbia. Hainele îi erau şifonate; avea părul lipit pe frunte de transpiraţie şi de praf. Din dandiul sosit cu trei săptămâni mai înainte, la volanul unui Mercedes, nu mai păstra decât aroganţa.

Honey strânse din dinţi. Inima îi bătea nebuneşte. De ce oare această emoţie? Personajul o trădase şi totuşi, prezenţa sa continua s-o înflăcăreze ca în prima zi când se întâlniseră. Cu un nod în gât, îi fu recunoscătoare Teresei că puse în locul său întrebarea care o frământa.

- Are oare unul dintre voi curajul să ne lămurească?

Cum nici Wade, nici Jameson nu răspunseră, Honey îşi regăsi toată combativitatea. Se ridică şi se apropie de Turner.

- Lucrările de amenajare ale parcului naţional nu pot începe înainte de terminarea anchetei.

- Ancheta s-a terminat, spuse tăios bărbatul. îmi pare rău, dar asta este.

Honey nu-şi plecă ochii. îi venise o idee. Oare renunţase la investigaţii pentru că ea îi părăsise patul? Respinse această bănuială. Turner fusese chemat prin radio, aşa că altcineva luase hotărârea în locul său.

- Charlene, bineînţeles, murmură cu ostilitate. O credeam sub ordinele tale.

- Mă supun guvernului, se eschivă Turner. N-am obţinut decât un răgaz pentru deschiderea şantierului şi nu suprimarea lucrărilor. Ţi-am explicat asta încă de la sosirea mea.

- Exact, aprobă Teresa. Dar de ce nu s-a mai aşteptat două zile? Rămâne o mină de explorat.

- O cunosc, declară Gerry. Nicio problemă. Este în stare bună. Va fi suficient să se întărească scheletul pentru a o face accesibilă publicului.

- Nu este situată în afara teritoriului care va fi protejat? întrebă Teresa.

- Este la limită, precizează Gerry.

Honey se sufoca de indignare. Aşadar, chiar cei mai buni prieteni se uniseră împotriva ei.

- La naiba! izbucni ea. Aţi devenit inconştienţi.... sau criminali?

- Ne acuzi fără să cunoşti sfârşitul întâmplării, îi reproşă Gerry. Mai mult de o oră, prietenul nostru a telefonat la administraţie....

Neîncrezătoare, Honey îşi privi ceasul şi ridică din umeri.

- Cunoaşteţi multe administraţii care deschid înainte de ora şapte dimineaţa?

- Uiţi decalajul orar, o corectă Gerry. La Washington, este ora zece.

Se întoarse spre Jameson.

- Spune-i ce-ai obţinut.

- închiderea a mai mult de jumătate din minele inventariate, declară Turner.

Se încruntă, dar păstră bărbia sus.

Ochii lui Honey aruncau fulgere.

- Doar jumătate? Ei bine, bravo! Presupun că este o manieră de a permite agenţiei Wade să continue căutările de salvare. Numai dacă.... n-aţi acţionat din răzbunare personală?

- Honey, stăpâneşte-te, o întrerupse Teresa, şocată.

Indianul se apropiase tiptil. Honey tresări când îi puse mâna pe
umăr.

- Trebuie să consideri această decizie ca pe o victorie, o asigură el. Exploatările periculoase vor fi astupate. Celelalte, amenajate. Locul va fi închis publicului îndată ce încep lucrările. Aşa că, nu vom mai avea accidente regretabile.

Vorbise cu blândeţe, ca pentru a încerca să convingă o copilă extrem de încăpăţânată.

Honey îi privi unul după altul.

Feţele lor reflectau o dezaprobare ascunsă. Evident, nici Teresa, nici Wade, nici Indianul nu-i înţelegeau revolta. Ce sperase ea? Un miracol?

Turner lovi cu pumnul în masă. Tânăra femeie avu impresia că în acea clipă ar fi putut s-o bată.

- înţelege-mă, Honey. Nu sunt preşedintele Uniunii, tună el. Ce am obţinut, reprezintă enorm şi maximum din ce ai dreptul să aştepţi. Totuşi, ştiind că vei rămâne pe poziţie, am refuzat misiunea care mi se propunea.

Honey îşi simţi inima oprindu-se.

- Ce misiune?

- De supraveghere a amenajării parcului. O va prelua Charlene. Formaţia sa de geolog o face aptă să-şi asume acest gen de responsabilitate. Eu mă voi mulţumi să supervizez rapoartele pe care mi le va transmite.

- Când... când pleci?

- îndată ce voi termina formalităţile indispensabile.

Honey se rezemă de masă. Picioarele n-o mai ţineau. O parte din ea îl ura pe Turner. Cealaltă, căuta cu disperare un

mijloc să-l reţină.

Wade se scuză. Dorea să se întoarcă acasă. Honey îl prinse de mânecă.

- Mina pe care aţi exclus-o cam uşor de pe lista noastră, este situată în apropiere de frontiera cu Arizona, nu-i aşa?

El încuviinţă cu un semn din cap.

- Când ai vizitat-o?

- Acum câţiva ani.

- Atunci, cum poţi afirma că este în stare bună?

Honey se întoarse spre Jameson.

- O ştiu. Este extrem de periculoasă, minţi ea. Trebuie astupată.

- Imposibil. Lista minelor de închis a fost oprită o dată pentru totdeauna.

Nemulţumirea îi scofâlcise trăsăturile. Timp de câteva secunde, o expresie de ezitare îi întunecă strălucirea ochilor negri. Honey profită pentru a-şi aduce ultimul argument.

- Vei fi răspunzător pentru accidentele care se vor produce acolo.

Teresa deschise gura, dar renunţă să protesteze. înţelesese tactica prietenei sale.

- Ah! Nu, protestă Wade, nemulţumit. Să nu speri că ne vei antrena într-o nouă expediţie prin deşert. Pentru a ajunge la sit, trebuie luate în calcul două ore bune de drum prost şi tot pe atât de mers pe jos. Toate astea degeaba, deoarece mina este sănătoasă.

- Foarte bine, exclamă Honey, sfidându-l pe Turner cu privirea aurie. Pentru că nimeni nu are curajul să mă însoţească, voi pleca singură şi voi aduce dovada a ce spun.

- Ce dovadă?

- Mostre de lemn de lucru. Este complet putrezit.

- Dacă te tentează isprăvile imposibile, de ce nu? o ironiză Turner. Eu unul prefer acum, în locul vieţii de tabără, o baie şi o masă copioasă.

Teresa îi dădu o palmă amicală lui Honey.

- în niciun caz să nu te avânţi într-o nouă aventură fără să anunţi agenţia Wade.

Nici Indianul nu lua în serios afirmaţiile tinerei femei. îşi scoase pălăria veche, deformată, şi desprinse pana de vultur pe care o reţinea o panglică din piele de şarpe.

- Ti-o ofer, Honey, spuse întinzându-i obiectul.

Mi-a purtat întotdeauna noroc. Dacă te duci singură acolo, pune-o în păr, că vei avea nevoie de un noroc al naibii pentru a nu te pierde.

Honey nu răspunse nimic. Şiretlicul său dăduse greş. Nu mai avea nicio speranţă să se mai afle o dată în tabără cu Turner. Se simţea părăsită de toţi, foarte nefericită.

Turner o duse cu Indianul la Pauline. Pe tot timpul drumului, nu schimbară o vorbă.

Atras de un miros plăcut de cârnaţi prăjiţi, Indianul intră direct în bucătăria unde Pauline se agita împreună cu o servitoare. Turner, care voia să se spele înainte de a mânca, urcă în camera sa.

Honey făcu înconjurul casei pentru a intra pe verandă. Nu se înşelase. Charlene se instalase în locul cel mai plăcut. Ocupase cu dosarele sale masa lungă lăcuită, la care familia Caldwell avea obiceiul să mănânce.

La sosirea lui Honey, se ridică şi un zâmbet îi lumină faţa.

Nu era nici urmă de prietenie, nici de sfidare în acel zâmbet. Era cel al unei femei triumfătoare, pe deplin mulţumită şi care ţinea să-i înştiinţeze şi pe ceilalţi de fericirea sa.

Honey nu se încurcă de niciun preambul.

- Felicitări! spuse ea. Ai obţinut ce căutai de la sosirea ta la Pahrump.

Cealaltă se umflă în pene.

- Văd că eşti la curent.

- Nu chiar. Turner ne-a mărturisit doar că refuzase o misiune pentru a ţi-o lăsa. Sunt sigură că n-a avut posibilitatea să aleagă. Ai obţinut în spatele lui, prin intervenţii, postul pe care-l râvnea el.

Deşi camerele şi bucătăria se deschideau spre cealaltă faţadă, Honey îşi stăpânea vocea, pentru a nu fi auzită decât de Charlene.

Aceasta îşi modifică expresia. Colţurile gurii i se lăsară în jos, în timp ce în ochii verzi apăru o licărire periculoasă.

- Turner n-a râvnit niciodată sarcina pe care am obţinut-o eu. De fapt, nu visează decât să se întoarcă în oraş. Îţi supraestimezi puterea asupra lui, Honey. Este adevărat că, la început, argumentele tale l-au tulburat. Ori, postul pretinde ca titularul să fie întru totul imparţial. Turner nu este. A trăit aici, unde mai are un teren. Unul din prietenii săi din copilărie a murit într-o mină. Sentimentele sale personale s-ar putea să-i influenţeze deciziile. La Amenajarea Teritoriului, s-a înţeles asta. Si cum sunt specialistă în geologie...

- ... Sau mai degrabă în comploturi, o întrerupse Honey. Ai uneltit admirabil pentru a obţine ce doreai. Totuşi, sunt mirată nu de arivismul tău, ci de brusca ta pasiune pentru

Nevada. Nu este mult timp de când considerai că Pahrump nu este decât un sat mizerabil.

Charlene ridică din umerii frumoşi. Purta un elegant costum din două piese şi părul blond era răsucit într-un coc netezit cu grijă. Cu un dispreţ ironic, o măsură pe Honey. Privirea i se opri asupra vestei şi a blugilor plini de praf ai tinerei femei.

- N-ai înţeles nimic. în tot timpul lucrărilor, postul de comandă va fi la Reno. O oră cu avionul de Las Vegas. Fireşte, Jameson are răspunderea asta. Se va instala definitiv acolo. Eu, voi servi într-un fel de agent de legătură între şantiere şi direcţie. Nu voi locui decât ocazional la Pahrump, unde Pauline mă va primi întotdeauna cu plăcere...

Apropo, soacra ta este o femeie fermecătoare. Ne înţelegem de minune. Tratând-o ca pe o bolnavă, îi înăbuşi personalitatea. Cu mine, trăieşte din nou...

Honey consideră că auzise destul. Se întoarse şi urcă grăbită în camera sa.

Nu se simţise niciodată în largul ei acolo. Dar în acea dimineaţă, avea impresia că este străină în propria sa casă.

Furioasă că se simte atât de dezamăgită, Honey căuta adevăratele motive ale deziluziei sale. Sperase că Turner va renunţa pentru ea la viaţa de orăşean?

Ce greşeală! Pentru că se jucase de-a exploratorul timp de trei săptămâni, tânăra femeie îl crezuse în căutarea rădăcinilor. Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că le retezase definitiv cu ani în urmă.

Un spasm de durere o îndoi când ieşea de la duş, cu apa şiroind. Tocmai îşi aminti de ultima lor noapte în cort. Oare

nu-i mărturisise că se simţea mai aproape de ea, decât de o femeie ca Charlene?

Auzea încă ecoul vocii sale pasionate.

”... Am aşteptat această clipă luni de zile.... Te doresc ca un nebun...”

Regretul îi aduse lacrimi în ochi. Fusese artizanul propriei nefericiri. Turner fusese sincer când îi mărturisise dragostea. în loc să se agaţe cu disperare de amintiri, dacă şi-ar fi acordat pasiunea cu a sa, acum probabil situaţia ar fi fost diferită. Turner ar fi avut un motiv să rămână la Pahrump, sau cel puţin, să revină acolo foarte des.

Charlene la Reno şi Turner însărcinat să supravegheze lucrările.

"Nu", hotărî Honey.

Va avea o întâlnire între patru ochi cu el, chiar dacă pentru a o obţine, va folosi un procedeu lipsit de onestitate.

O jumătate de oră mai târziu, după ce o anunţase pe Pauline că Wade şi Jameson o însărcinaseră să meargă să fotografieze situl unei ultime mine, Honey scoase Land Roverul din garaj. O privire rapidă în spate o linişti. Sacii de echipament erau încă depozitaţi acolo. Probabil nimeni nu folosise maşina de când Charlene pusese cu dezinvoltură mâna pe ea pentru a coborî în oraş.

Ridică apoi capota, părând absorbită în verificarea nivelului de ulei şi de apă. în realitate, bănuind agitaţia pe care o va provoca în mod sigur informaţia sa, era la pândă.

Turner ieşi din casă. Honey avu impresia că leşină. în şort, cu o cămaşă cu mâneci scurte de aceeaşi culoare uşor descheiată pe piept, strălucea. Pielea aurie părea

impregnată de lumină.

Honey îşi recăpătă răsuflarea şi înconjură vehiculul. Când deschise portiera, o mână de oţel îi strânse încheietura.

- N-ai să pleci singură prin deşert.

Honey îi ţinu piept.

- Am fost complet singură în aceste ultime luni, fără ca...

- Posibil, o întrerupse Turner, dar nu eram eu răspunzător de prostiile tale. Aşa că, renunţă la această idee stupidă. Ancheta este închisă. Nici Wade, nici eu nu ţi-am cerut s-o reiei.

- O continuu pe cont propriu. Mi-am jurat să obţin închiderea tuturor minelor. Tu ai găsit un compromis. Pentru mine, este un eşec; va fi mai puţin dureros dacă voi reuşi să adaug o unitate în plus pe lista exploatărilor de distrus.

Honey ştia că nu trebuia în niciun caz să-l contrarieze pe Turner. în timp ce fierbea de necaz, vocea i se făcuse blândă şi privirea rugătoare.

Bărbatul şovăi şi-i aruncă o privire suspicioasă.

- Lasă-mă, te rog, îl imploră, prefăcându-se admirabil că-i tremură buza inferioară.

Turner îi dădu drumul.

Tânăra femeie se înfioră de-a binelea. Va da greş?

Nu, Turner avu reacţia pe care o sperase.

După ce aruncă o privire furioasă spre un pneu, îi arătă lui Honey scaunul pasagerului şi se urcă la volan.

- Nu văd decât două soluţii, bombăni el. Să te zăvorăsc în pivniţă, sau să te însoţesc.... La ce distanţă de Pahrump se află această ultimă mină?

- Nu, Turner, n-am luat-o în direcţia bună. Ti-am spus: al

doilea drum la stânga şi ai luat-o pe primul.

-Ăsta sau altul!

De o oră, descleşta pentru prima dată buzele. Nu întorsese vreodată capul spre ea. La fiecare încercare de conversaţie, Honey se lovise de o tăcere ostilă. Nu vedea la vecinul său decât un profil greu de înţeles, dur, ca cioplit în piatră.

Protestă.

- Câţiva kilometri mai departe, un grohotiş taie drumul. Nu duce nicăieri şi nimeni n-o ia vreodată pe el.

- Cu atât mai bine, declară Turner. în afară de şopârle şi de veveriţe, nu ne va deranja niciun curios.

Frână la umbra unui pâlc de pini şi opri motorul. Apoi îşi privi pasagera.

- Bine jucată mica ta comedie, Honey. Dar ea îmi confirmă părerea despre tine.

- Care?

- Te cramponezi atât de puternic de trecut, încât îţi trebuie un alibi de fiecare dată când crezi că faci o acţiune nepotrivită cu imaginea de văduvă fidelă. în loc să mă anunţi deschis că doreşti să-mi vorbeşti, inventezi o poveste întreagă, amestecând desigur amintirea lui Daryl. Nici vorbă! Mina este solidă şi ştii asta.

- în acest domeniu, nu eşti sigur de nimic.

Imediat, Honey se consideră absurdă. Oare nu avea dreptate? Doar în parte, deoarece nu se gândise nici măcar o dată la Daryl.

Turner râse scurt.

- în ce priveşte teatrul, mai ai de învăţat, o ironiză. Textul

este bun, dar te-ai înşelat asupra costumului. Nu te-am văzut niciodată plecând în deşert în sandale, şort şi bluză albă.

- Charlene a făcut-o înaintea mea şi te-ai abţinut s-o critici.

îi văzu maxilarele crispându-se. Dumnezeule! Ce stângace era! N-ar fi trebuit să-şi arate gelozia. De ce nu reuşea să dea dialogului lor turnura pe care o dorea?

- Pentru a aminti de Charlene m-ai atras atât de departe de Pahrump?

Tonul o înfurie din nou.

-Atras? Nu inversa rolurile. Nu ţi-am cerut nimic. Tu ai decis să mă supraveghezi

Se întrerupse. Copleşită de un val de amintiri, hotărî să-şi lase mândria şi ranchiuna la o parte.

- Oh! Turner, este atât de greu să ne comportăm ca doi prieteni?

- Doi prieteni? repetă el după o tăcere. Nu cred ca prietenia să fie exact sentimentul pe care-l simţim unul pentru altul. Te doresc şi mă doreşti.

- Nu, protestă Honey. Te înşeli.

- Haide! Să fi uitat deja ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Feţele lor erau atât de aproape, încât tânăra femeie îi sorbea
respiraţia. Lupta împotriva dorinţei de a se cuibări lângă el, de a-şi înnoda braţele în jurul gâtului lui, de a se abandona în îmbrăţişarea sa. Micul rid ironic pe care-l văzu apărând în colţul pleoapelor lui Turner o ajută să-şi stăpânească emoţia.

Remarcă un amănunt care-i scăpase până atunci: soarele decolorase vârful sprâncenelor negre ale lui Turner. în mod

curios, un val de tandreţe se îmbină cu dorinţa sa. Cuprinsă de un elan irezistibil, depăşi distanţa scurtă care-i despărţea şi-l sărută.

Turner o luă în braţe. Gustul sărutului său se răspândea în ea, făcând-o să scoată mici gemete de plăcere.

Bărbatul îşi strecură o mână sub ceafa sa. Pe cealaltă, o folosea pentru a-i descheia bluza. Când îi dezgoli pieptul, Honey protestă mai întâi.

- Nu, nu aici.

Turner se îndepărtă doar pentru a murmura:

- Linişteşte-te, nu voi pretinde şi nu voi lua nimic mai mult decât mi se datorează.

Oare ce voia să spună?

Honey încercă să-şi adune gândurile. în zadar. Dorinţa o copleşea, o împiedica să gândească limpede. Totuşi, ciudata promisiune îi rămăsese întipărită în minte.

în timp ce Turner îi acoperea gâtul, apoi umerii cu mici sărutări înflăcărate, bâigui:

- Despre ce.... despre ce datorie vorbeşti?

Bărbatul râse şi-i muşcă vârful unui sân. Atingerea dinţilor produse frisoane puternice pe pielea lui Honey.

Totuşi, o îndoială continua să-i întunece fericirea.

- Nu.... mi-ai răspuns, gâfâi ea.

Turner îşi opri brusc mângâierea excitantă, o sărută pentru ultima dată între sâni şi începu s-o acopere cu bluza.

Apoi, privind în ochii căprui ai lui Honey, spuse:

- Nu sunt uşor de păcălit. Am înţeles de mult ce obstacol ne desparte. Ai jurat să faci să se închidă toate minele. Era vorba de o datorie în memoria lui Daryl. Dacă reuşeam s-o

plătesc, poate aş fi avut vreo şansă cu tine. N-am plătit decât jumătate, aşa că.....

Honey îi puse mâna pe gură pentru a-l împiedica să continue.

- Nu m-ai înţeles, Turner. Te iubesc.

Bărbatul se eliberă încet, clătinând din cap de la dreapta la stânga.

- Confunzi dragostea cu senzualitatea. Adormit de nouăsprezece luni, trupul tău s-a trezit. Un sărut, o mângâiere, îl aprinde ca pe un lemn uscat. Dar nu este decât un foc de paie, Honey. Nici mintea, nici inima ta nu participă la sărbătoare. Vrei dovada? Dacă într-adevăr mă iubeai, ai fi fost a mea din această noapte. Dar a fost suficient să-ţi apară imaginea lui Daryl în minte, pentru ca totul să înceteze.

Nu era întru totul adevărat. Mai mult decât amintirea lui Daryl, cea a vechii tragedii o înspăimântase, aproape dându-i impresia că ar comite un sacrilegiu.

Dar cum să-l facă pe Turner să înţeleagă că nu putea şterge definitiv trecutul de azi pe mâine?

- Eşti gelos pe o umbră, remarcă ea cu amărăciune.

- Şi am dreptate să fiu. O fantomă dă târcoale în jurul nostru. încă de la începutul relaţiilor noastre, nu numai că ne-a ridicat neîncetat unul împotriva celuilalt, dar în plus te împiedică să priveşti problema minelor cu obiectivitate.

N-ai decât o idee în cap, ca o copilă capricioasă.

Honey se strecură în cealaltă margine a scaunului, cât mai departe de el şi-şi îmbrăcă bluza, pe care o încheie până la gât.

Turner nu încercă niciun gest pentru a o lua din nou în braţe.

Vexată, decepţionată, dar încă înfierbântată, încercă o ultimă reconciliere.

- Ieri, ducându-mă împotriva voinţei mele pe situl "Doamnei de argint" şi vrând să-ţi aparţin tocmai în acel loc, m-ai pus într-un fel în faţa unei alegeri:

Daryl sau tu. Exista totuşi altă soluţie. Pentru că suntem puternic atraşi unul de celălalt, nu trebuie să uit căsătoria cu Daryl. A fost fericită.

Mi-am iubit mult soţul şi m-am înţeles bine cu familia lui. Nu poţi fi mai tolerant şi să admiţi că păstrez în inimă un sentiment de tandreţe pentru cel care ţi-a fost prieten?

Turner o măsură cu o privire arzătoare şi spuse cu o voce răguşită, ca şi când mărturisirea îl costa:

- Nu admit nicio împărţire, Honey. Mult timp l-am invidiat pe Daryl şi am visat să te ţin lângă mine. De când te-am văzut, sentimentul acesta s-a amplificat. Acum, te iubesc mai mult decât viaţa.

Dar nu accept niciun compromis. Pretind din partea ta un angajament la fel de total ca al meu.

Honey îşi simţi inima tresărind. Cuvintele lui Turner o adânceau într-o lume de lumină şi speranţă.

Gata să se sufoce de fericire, de ce păstra în sinea sa un rest de ranchiună?

- Dacă ce afirmi este adevărat, îl sfidă ea, n-ai fi acceptat să pleci la Reno şi să te stabileşti acolo.

- însoţeşte-mă.

Propunerea o lăsă mai întâi uluită. Dar foarte repede,

spiritul său combativ se trezi. De ce să fie singura care să facă nişte concesii?

- Detest oraşul.

Ai uitat că sunt o fată de la ţară?

îi percepu dezamăgirea. Punând repede mâna pe încheietura lui, adăugă:

- Există un mijloc de a aranja totul. Să schimbi postul cu Charlene.

Ea rămâne la Reno şi tu te întorci în fiecare săptămână...

Turner se eliberă şi protestă cu violenţă.

- Unde să mă întorc? La ferma Paulinei? La o adică, să ne culcăm în camera lui Daryl, cu toate amintirile primului tău soţ? Eşti nebună sau ce?

Un val de sânge o îmbujoră pe Honey.

- Singura mea nebunie este că am crezut în tine, exclamă cu o violenţă egală cu a sa. Te-am idealizat, Turner. De-a lungul zilelor, am remarcat că eşti insensibil, egoist şi dominator. Incapabil să iubeşti cu adevărat, nu cauţi de fapt decât să-ţi satisfaci necesităţile de bărbat.

Turner o fulgeră cu o privire plină de dispreţ şi lipsă de înţelegere.

Tânăra femeie ghici că totul se terminase între ei. Nu-i va ierta niciodată faptul că se îndoise de sinceritatea sa. îşi înăbuşi un suspin.

Ce bramburească! Ratase totul, chiar şi ultima întâlnire de la care aproape sperase un miracol. învinsă, îşi puse ceafa pe rezemătoarea de cap şi închise ochii. La naiba cu acest Turner! îşi
va înăbuşi dragostea pentru el, şi-l va alunga definitiv din

gândurile sale.

Dar în acelaşi timp în care se îndemna la indiferenţă, dorea cu ardoare să simtă din nou buzele dragi peste ale sale.

Turner se mulţumi să decreteze pe un ton glacial:

- Nu mai avem nimic să ne spunem.

Să coborâm în oraş. Pentru că tu cunoşti acest drum, ştii dacă, mai departe, avem posibilitatea să întoarcem?

Capitolul 10

înainte de a junge la o terasă unde puteau executa manevra, trebuia urcată o pantă din ce în ce mai abruptă.

Honey se strădui să privească drept în faţă, ca şi când n-o interesa decât drumul plin de pietriş, care se strecura acum printre cactuşi şi plante ornamentale tropicale. Regiunea era aridă, căldura înăbuşitoare.

Razele soarelui ardeau. Dădeau stâncilor o culoare arămie şi nisipului o reflectare aurie aproape insuportabilă. în spatele ochelarilor de soare, ochii clipeau.

Cei ai lui Honey se înceţoşaseră de lacrimi pe care şi le stăpânea cu greutate.

La disperarea sa se adăuga şi o nelinişte neplăcută. De câteva minute, un miros de cauciuc ars se răspândea pe ascuns în maşina ale cărei geamuri erau ridicate din cauza prafului.

Aruncă o privire spre tabloul de bord. Niciun semnal nu clipea. Dar era singura în măsură să ştie că asta nu dovedea nimic. Termometrul radiatorului, ca şi manometrul de ulei, dădeau deseori semne de lene. Cunoscând că nu putea avea încredere în ele, Honey nu pleca niciodată fără să ia cu ea bidoane de ulei şi de apă.

îşi reproşă că nu le verificase nivelul. întorcând capul, privi materialul din spatele maşinii.

Dumnezeule! Nu se vedea nicio canistră. Charlene sau un servitor le scoseseră probabil pentru a le umple, apoi le lăsaseră neglijent în garaj.

- Se încălzeşte motorul, spuse Turner pe un ton laconic.

Nu acuza pe nimeni. Dar Honey, care se simţea

vinovată, se înfurie.

- Şi ce-i cu asta? ripostă. Conduci un Land Rover, nu o bicicletă!

Drumul nu mai era decât o panglică desfundată între dunele de
nisip.

- Drumul acesta blestemat se va lărgi cândva? bombăni Turner.

- în aproximativ doi kilometri. După un ultim urcuş, chiar înainte de grohotiş, dăm pe un platou îngust unde vom putea întoarce.

- Ne vom prăji repede înainte de a ajunge acolo, râse el ironic.

Se opri râcâind partea din dreapta a drumului pentru a avea
suficient loc pentru a deschide portiera pe jumătate.

Când reuşi să ridice capota, rotocoale de fum îl înconjurară.

Honey îl urmase.

- Nimic grav, decretă Turner.

Din fericire, am oprit la timp. Radiatorul este uscat şi o ţeavă începe să se topească. Dă-te la o parte să mă duc să iau un bidon de apă.

Tânăra femeie continua să blocheze trecerea îngustă dintre maşină şi taluzul de nisip.

- Cred.... că n-am adus nicio canistră de rezervă.

Turner îşi scoase ochelarii de soare şi o privi ca şi când se îndoia de raţiunea sa. Apoi o trase afară din drum, fără bruscheţe, dar cu fermitate.

Scotoci în portbagaj.

Honey auzi o serie de înjurături. Apoi Turner se întoarse spre ea, remarcând pe un ton arogant:

- Şi-ţi spui membră a unei echipe de salvare în deşert! Sărmanul Gerry. A găsit aici o straşnică recrută.

Honey se încordă.

- Daryl era cel care lucra cu Gerry, îl corectă. Desigur, îmi însoţeam soţul în expediţii, dar între moartea sa şi sosirea ta, nu m-am mai întors vreodată pe teren.

O tăcere penibilă se lăsă între ei. Turner strânse maxilarele în efortul de a-şi stăpâni mânia. Honey îl bănuia atins în plin de această revenire în trecut.

"A căutat-o, îşi spuse furioasă. în definitiv, n-are decât ce merită".

- Ce faci? îi strigă ea.

Turner se instalase din nou la volan. într-o străfulgerare de panică, Honey crezu că va pleca în marşarier, cu motorul oprit. Manevra era imposibilă, aproape sinucigaşă.

Dar el desprinse microfonul aparatului cu unde scurte.

- Nu, strigă Honey.

Turner trânti portiera. Tânăra femeie îi bătu cu degetele în geam.

- Nu face asta, Turner. Wade se va speria inutil. Cunosc un alt mijloc

Dar pentru a-i acoperi vociferările, bărbatul dăduse la maximum volumul sunetului.

Honey percepu răspunsurile nazale, fără să înţeleagă cuvintele.

- Ei bine? îl întrebă când ieşi din maşină.

- Wade s-a alăturat muncitorilor care au deschis primul şantier. Soţia sa pleacă imediat să-l caute. Dacă nu-l găseşte, o va alerta pe Teresa, sau un alt membru al echipei. Dar nu vom primi ajutor înainte de două ore. Sub arşiţa asta, riscăm....

Honey îl întrerupse cu mânie.

- Oare unde te crezi? în oraş? Pe o şosea naţională? îţi închipui că este suficient un simplu apel pentru ca o maşină de depanare să vină să te remorcheze? Suntem în deşert, la două ore de un orăşel care nu are decât un modest service. Wade nu este nici proprietar de garaj, nici servitor la ordinele tale. înţelegi asta?

- înţeleg mai ales că radiatorul este gol şi că din vina imprudenţei tale, nu avem nicio picătură de apă. în plus, ai împins inconştienţa până la a folosi o maşină ale cărei semnale de control nu se aprind.

- Este apă în împrejurimi.

- Ce?

Mulţumită să aibă în sfârşit avantaj, se rezemă cu spatele de taluz. Dar nisipul era atât de fierbinte, încât se îndreptă imediat.

Turner o privea ca şi când îşi pierduse minţile.

- Aici, în acest pământ uscat unde, în afară de câteva plante cu sevă, nu creşte nicio vegetaţie?

- Ai şi tu în regiune un izvor pe care l-ai moştenit de la un unchi. Deţii exclusivitatea puţurilor din Nevada?

Turner ridică din umeri.

- Proprietatea pe care o am este opusă acestui loc şi în

afara zonei de amenajat. Izvorul are un debit prea mic pentru a fi exploatat, dar geologic, se explică. Aici, situaţia este diferită. După relevee, subsolul este împănat cu mine. în secolul trecut, era exploatat pentru filoanele de argint pe care le ascundea. Singura apă pe care am întâlnit-o vreodată a fost cea care rămânea în galerii, după ploi.

- Există totuşi şi în altă parte, declară Honey. într-o zi, Daryl a văzut-o în fundul unei gropi cu pereţi pietruiţi. Aceasta se află la intrarea unei grote pe care o prăbuşire de teren a scos-o la lumină şi pe care am descoperit-o din întâmplare. Nu există nicio mină în împrejurimi. Cei care au forţat excavarea, cu siguranţă nu căutau metal preţios.

- Atunci, despre ce este vorba?

- După Daryl, este un puţ foarte vechi, cum construiau odinioară unele triburi de indieni apaşi.

- Indianul ştie?

- Nimeni nu ştie. Indianul n-a pus niciodată piciorul aici. Consideră regiunea malefică, probabil deoarece, cu secole mai înainte, tribul căruia îi aparţine a fost pe jumătate decimat de cel al apaşilor.

- De ce n-a vorbit Daryl despre descoperirea lui?

- N-am avut posibilitatea să sondăm puţul. înainte de a anunţa o veste atât de răsunătoare, Daryl voia să revină în acel loc pentru a se asigura că era vorba într-adevăr de o pânză freatică şi nu de un rest rămas de la ultimele averse.

Lăsă capul în jos şi adăugă pe un ton slab:

- A murit înainte de a avea timp să-şi realizeze proiectul.

Cu un deget sub bărbie, Turner o obligă să-l privească

din nou.

- Oare eşti conştientă că apa într-o regiune care va primi numeroşi turişti este o bogăţie la fel de importantă ca un nou zăcământ de petrol în Texas? Ai fi în stare să regăseşti poziţia grotei?

Tânăra femeie fu străbătută de un pic de ranchiună. Oare Turner era lipsit de milă? în fiecare clipă o afunda în durerea sa pentru a o acuza apoi că refuză să iasă din ea.

- Ai luat iniţiativa de a alerta agenţia Wade, nu-i aşa? îl ironiză. Aşa că nu văd de ce m-ai obliga acum să fac un pelerinaj în plus.

Turner mângâie uşor obrazul tinerei femei.

- Bănuiesc ce simţi, Honey. Aşa că îţi propun un târg. Plecăm imediat în căutarea acestei ape. Dacă există cu adevărat, mă voi strădui pe urmă ca izvorul să poarte numele soţului tău.

Tânăra femeie simţi lacrimi de emoţie în ochi. Ah! Nu, nu se va lăsa impresionată. Pentru a-şi alimenta mânia, nu reţinu decât scepticismul care se întrezărea în vorbele lui Turner.

- Nu există nicio îndoială asupra existenţei acestui puţ. Era gata să cad în el. Daryl a astupat orificiul cu mărăcini.

- Este departe de aici?

- Greu de estimat.... Am lăsat maşina pe platou, lângă grohotiş. Apoi m-am lăsat condusă.

Turner o privi atent, cu un zâmbet stupefiat. Tânăra femeie se gândi că n-o credea şi izbucni din nou:

- Eşti ca sfântul Toma. Nu accepţi cu adevărat decât ce vezi şi ce atingi. Dacă ţii neapărat să faci insolaţie, bine!

Să mergem să verifici la faţa locului exactitatea informaţiilor mele.

îl lăsă să adune materialul de care vor avea nevoie. Turner luă o coardă de rapel, un rulou de fir de nailon, un bidon gol şi o lanternă....

în timp ce aranja lucrurile într-un rucsac, bombănea:

- N-ai luat nici măcar căştile de protecţie. După cele uitate, îndrăzneşti să spui că voiai să cobori în mină!

Honey refuză cu dezgust berea caldă pe care i-o întinse.

-în loc să te gândeşti să bei, îl critică ea, ar fi mai chibzuit să-ţi schimbi ţinuta. Urcuşul care ne aşteaptă n-are nimic comun cu o partidă de tenis.

- Era furioasă pe el, dar îşi păstra capul pe umeri. Ea însăşi îmbrăcase un trening uşor peste şort şi-şi schimbase sandalele cu bocanci solizi de munte. Pe cap îşi puse pălăria de pânză.

- Ai dreptate, încuviinţă Turner. Necazul este că n-am găsit nimic pe măsura mea în sacii cu echipament.

Honey îi aruncă o privire rapidă în care, în ciuda ranchiunei, se zărea o strălucire de admiraţie. Frumuseţea sa bărbătească era incontestabilă, dar superbul său trup atletic nu era ferit de accidente. Picioarele şi braţele goale puteau fi arse de soare, sau muşcate de un şarpe.

După o ezitare, propuse:

- Ridică bancheta din spate. Vei găsi în lada pe care o ascunde un echipament curat şi bascheţi cu tălpi speciale. Nimeni nu s-a gândit vreodată să-i scoată de acolo.... Era echipamentul lui Daryl, adăugă cu un efort. Ţi se va potrivi,

deoarece eşti cam de talia lui.

Turner rămase o clipă stupefiat. Tânăra femeie susţinu sclipirea întunecată, aproape ameninţătoare din privirea sa, apoi făcu un gest care însemna:

"Atunci, fă ce vrei. îmi este egal”.

în acea clipă, fără să spună nimic, Turner se supuse.

în timp ce el se pregătea, Honey scrise un bilet pentru cei care vor veni să-i depaneze. Deşi Daryl afirmase contrariul, tânăra femeie bănuia că-i vorbise lui Wade despre descoperirea sa. Dar va veni însuşi Wade? îndoindu-se, dădu echipei câteva indicaţii care va permite totuşi să-i localizeze. Apoi vârî hârtia sub unul din ştergătoare.

***

Pe măsură ce urcau, deşertul devenea din ce în ce mai arid. Cactuşilor şi agavelor, le succedau acum rare tufe spinoase. Căderi de pietre modificaseră aspectul peisajului pe care Honey nu-l mai recunoştea.

- Platoul pe care pretinzi că lăsase Daryl maşina este mult sub noi, remarcă Turner, aşezându-se pe o piatră. Iar între nisipul din dreapta şi zidul din pietre din stânga, nu zăresc nicio grotă la orizont.

Se debarasase de rucsacul care-i contuziona umerii.

- Aş.... bea cu plăcere ceva, mărturisi Honey, prăbuşindu-se lângă el.

Picioarele îi tremurau de oboseală. Dezamăgirea, ca şi oboseala, o copleşiseră. Dacă nu găsea locul acelui puţ blestemat, Turner o va bănui că a inventat toată povestea.

- Bere sau coca-cola? o întrebă el.

- Coca. Indianul pretinde că doar un bărbat poate aprecia berea caldă.

Turner deschise o cutie. Lichidul ţâşni stropindu-i pe amândoi cu o spumă brună. Băutura era greţoasă; totuşi, Honey o bău până la ultima picătură.

- Niciodată n-aş fi crezut că voi simţi atâta plăcere înghiţind această grozăvie.

Era un efort să vorbească. încercă să zâmbească, dar buzele, crăpate de căldură, o dureau.

Turner remarcă, ursuz:

- în lipsa unei ape de izvor, proaspătă şi cristalină, turiştii care vor veni aici în doi sau trei ani, vor trebui să se mulţumească şi ei cu acest gen de băutură.

- La naiba cu turiştii! exclamă Honey.

Si cu un gest de abandon, îşi puse capul pe genunchii lui Turner.

Acesta o obligă să se ridice.

- Nu sunt într-o dispoziţie alintătoare, o anunţă. Te-am prevenit deja că nu sunt o torţă pe care o femeie s-o aprindă sau s-o stingă după capriciul său. Dacă pentru tine seducţia este un mijloc de a obţine ce vrei, sau în cazul de faţă pentru a te face iertată, ai ales o cale greşită.

Dintr-o săritură, Honey fu în picioare şi-şi scoase ochelarii de soare pentru a-l privi mai bine pe Turner. îl măsură, cu braţele încrucişate şi privirea întunecată de furie.

- N-am încercat niciodată să te seduc.

Se sufoca de indignare. înţelegând că mânia sa nu avea asupra lui mai multă influenţă decât focul asupra

unui bloc de granit, se străduí să-şi controleze vocea.

- Si după tine, de ce ar trebui să mă simt vinovată?

- De minciuna ta.

- Cum îndrăzneşti....

Turner o întrerupse.

- Mi-au ajuns uneltirile tale, Honey. Cu tine, nimic nu este simplu. Dorinţa devine un joc, dragostea, o crimă... admiţând că simţi într-adevăr aşa ceva pentru mine. Oh! Desigur, o afirmi, dar când îţi propun să te căsătoreşti....

- N-ai vorbit niciodată de căsătorie.

- Iată din nou mica ta latură conformistă, atât de exasperantă. îţi trebuie formele convenţionale, cu cuvinte exacte. Cerându-ţi să vii cu mine în oraş, îţi propuneam o viaţă de cuplu şi o ştii. Ai refuzat cu vehemenţă, obiectând că nu-ţi place decât la ţară...

Râse cu amărăciune şi continuă:

- în schimb, mi-ai oferit o soluţie intermediară. Tu nu-ţi părăseşti mausoleul din Pahrump, iar eu voi veni să te întâlnesc aici, pentru a-ţi domoli trupul lipsit de mângâieri.

Tânăra femeie vru să-l pălmuiască. Turner opri gestul din zbor. Prinzându-i încheieturile mâinilor, o obligă să îndepărteze braţele. Trupurile li se atinseră.

- Adevărul răneşte, nu-i aşa? o ironiză. Chiar când nu iese dintr-un puţ.

- Eşti odios.

- Lucid, o corectă el.... şi teribil de îndrăgostit, ceea ce nu este neapărat incompatibil.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, îi înăbuşi protestele sărutând-o. Sărutul îi era avid, înflăcărat, posesiv.

Transformată de mânie şi ură, Honey se împotrivi, refuzându-i buzele.

Cum bărbatul dădu drumul mâinilor sale pentru a-i înconjura talia, îi lovi umerii cu pumnii strânşi. Apoi, treptat, trupurile lor deveniră mai puţin violente. în ciuda voinţei sale, i se trezi dorinţa. învinsă, cedă. în acea clipă, Turner se îndepărtă. Tânăra femeie îi întâlni privirea. Sub pleoapele pe jumătate închise, ochii îi străluceau teribil de negri şi reci ca nişte cuţite.

Honey respira greu, jignită până în adâncul sufletului.

- Tu, îndrăgostit? Fugi de-aici! exclamă ea dispreţuitoare.

Nu ştii ce este dragostea adevărată, cea care nu este făcută doar din senzualitate, ci şi din tandreţe şi încredere.

îşi puse din nou ochelarii de soare şi adăugă, străduindu-se să fie degajată:

- Dar n-are importanţă! N-am urcat până aici pentru a discuta un subiect al cărui esenţial îţi scapă. Căutăm o sursă de apă. Si tocmai mi-am amintit două amănunte. în loc să mergem de-a lungul grohotişului, trebuie să-l înconjurăm sau să-l suim, pentru a trece pe celălalt versant. în plus, Daryl....

Accentuă asupra numelui şi apoi făcu o scurtă pauză care se voia elocventă.

- Daryl, reluă ea, notase un reper. Nişte stânci în formă de arc protejau intrarea grotei. Cum n-am zărit nimic asemănător împrejur, ne vom întoarce din drum şi vom încerca să vedem ce este în spatele acestui zid.

- Să mergem, spuse Turner laconic.

Tânăra femeie se aplecă pentru a-şi pune rucsacul. Bărbatul i-l luă din mână în ciuda protestelor sale.

- N-am fost de acord să-l cărăm pe rând?

- Nu suntem de acord cu nimic, replică tăios Turner.

Si cu aceste ultime cuvinte, coborî cu paşi mari cărarea pe care o urcaseră cu greu câteva clipe mai înainte.

Urcuşul următor fu lung şi greu. Atenţi să-şi păstreze echilibrul, niciunul dintre ei nu vorbea. în ciuda încărcăturii, Turner înainta cu o agilitate impresionantă. Honey îl urma, fiind atentă să nu cadă. Nu voia să-i dea ocazia s-o ironizeze pentru paşii greşiţi.

Ajunşi în vârful grohotişului, se opriră. La picioarele lor se întindea un peisaj la fel de dezolant ca cel pe care de-abia îl părăsiseră. Dar aici, deşertul devenea o vastă depresiune, mărginită de munţi mai mult sau mai puţin abrupţi. Fundul ei semăna cu nişte valuri pietrificate. Vârfuri stâncoase şi cactuşi ieşeau din nisip.

Honey arătă la dreapta lor, jos, o încâlceală de blocuri enorme, în echilibru unele peste altele.

- Acolo.... Priveşte.... Recunosc locul. Trebuie să trecem pe sub aceste stânci. Grota se afla chiar în spate, pe flancul muntelui.

Turner se încruntă, ca şi când evalua soliditatea edificiului.

- Arcade, ai spus? în acest caz, diavolul le-a făcut.

- De sus, ansamblul este impresionant, admise ea. Dar când te apropii

- Ei bine, să coborâm să le examinăm de aproape, o întrerupse bărbatul. Honey avea dreptate. Blocurile păreau

stabile.

-Această parte a muntelui s-a prăbuşit acum mai multe secole, remarcă Turner, probabil în urma unei erupţii vulcanice. Ai crede că este intrarea în iad. Dar, să mergem. Straturile de roci sunt solide. Trecură pe sub bolta din gresie roşie şi dădură curând într-o grotă imensă. Lumina zilei intra suficient pentru a lumina grămada de ramuri care ascundeau orificiul puţului.

Honey radia.

-Ei bine, te-am minţit?

Turner nu răspunse nimic. Scosese o lanternă din rucsac şi aţintise fascicolul luminos spre pereţi.

Tânăra femeie protestă.

- Să fii oare prea orgolios pentru a recunoaşte că ai greşit îndoindu-te de cuvântul meu? Ce cauţi? Nu există o altă ieşire...

Turner îi făcu semn să se apropie şi-i arătă nişte desene bizare pe pereţi.

- Cei care le-au gravat au trăit aici la începutul erei noastre, declară el cu o emoţie pe care şi-o stăpânea cu greu. Am studiat etnologia şi-ţi pot afirma că nu suntem într-o grotă banală, ci într-o locuinţă foarte veche. Această descoperire fericită poate pune în discuţie amenajarea parcului. Săpăturile arheologice ne-ar putea arăta că în acest loc trăia odinioară un popor de troglodiţi.

Ofensată că Turner făcea atât de puţin caz de propria sa descoperire, Honey obiectă:

- în această regiune aridă nu creşte nimic. Din ce ar fi trăit oamenii despre care vorbeşti? Cu dragoste şi apă

proaspătă? Cu apă din puţul meu, desigur.

Turner izbucni într-un râs zgomotos, al cărui ecou răsună îndelung sub bolţi.

- Cred că în vremurile preistorice, vasta cuvetă pe care am zărit-o adineauri era umplută de un lac. Atunci, locul era fertil. Treptat, izvoarele au dispărut şi cu ele orice specie de vegetaţie. Popoarele au emigrat în alte părţi. La indieni, legenda se transmite din gură în gură, de la o generaţie la alta. Şi se poate ca, secole mai târziu, nomazii care cunoşteau existenţa acestei grote să fi săpat puţul. Din felul în care este construit, chiar l-aş putea data cu aproximaţie. Ajutat de Honey, degajă deschiderea unei găuri circulare, cu diametrul de aproximativ doi metri. Lumina lanternei nu ajungea la fund. Honey îşi ţinu respiraţia şi aruncă o piatră în orificiu. Un "poc" caracteristic îi smulse un strigăt de victorie.

- Am avut dreptate, jubilă.... Există apă.

Turner o îmbrăţişă. împărtăşindu-i bucuria, vru s-o sărute. Honey îl îndepărtă.

- Nu atât de repede. încă nu ne-am împăcat.

- Ai dreptate. Cu atât mai mult, cu cât nu sunt pe deplin convins.

- N-ai auzit zgomotul pietrei în apă? protestă tânăra femeie.

- Da, dar la ce adâncime se află pânza freatică? Mai mult, poate fi vorba de apă sărată, neexploatabilă.

- Adineauri pretindeai....

- Nu emiteam decât ipoteze. Vor trebui verificate.

îngenunche şi plimbă fascicolul lanternei de-a lungul

zidului
interior.

- Incredibil! exclamă. Pietrele sunt aranjate fără mortar, cu o regularitate perfectă. La prima vedere, lucrarea datează de cel puţin şapte sau opt secole. Se găsesc construcţii asemănătoare în Parcul Naţional din Mesa Verde, în Colorado.

Vocea îi răsuna lugubru, părând că urcă din adâncurile pământului. îngrozită de imprudenţa sa, Honey se aplecase şi se agăţase de el, pentru a-l împiedica să cadă.

Turner se ridică şi o linişti.

- Nu risc nimic. Marginea puţului este solidă. Să agăţăm bidonul gol de firul de nailon şi să-l coborâm. Vom avea o idee despre adâncimea nivelului pânzei freatice.

Pe burtă, umăr lângă umăr, derulară încet firul. Nu vorbeau, pândind un zgomot cât de mic.

Dar Turner desfăşură tot sulul fără să se audă nimic.

- Prea scurt! exclamă înciudat. Va trebui să ne întoarcem cu o sfoară mai lungă.

Honey îi împărtăşea dezamăgirea. Să aşueze atât de aproape de ţintă! Niciodată nu se simţise în acord atât de deplin cu Turner.

- Există un alt mijloc de a şti imediat ce avem, spuse Honey după o tăcere. Să ne folosim de coarda de rapel.

- Este prea groasă pentru toarta bidonului.

- Desigur, dar mă gândeam la altă manevră. Să ne legăm. Tu rămâi sus şi mă asiguri. Voi ţine bidonul şi voi coborî să-l umplu cu apă.

- Nu te voi lăsa niciodată să faci o asemenea

imprudenţă.

- Nu este mai mare decât când exploram cu tine o galerie de mină.

- Eram mai mulţi pentru a veghea la siguranţa ta.

- Te-ai fi ocupat fără dificultate singur de protecţia mea.

Râse uşor ironic şi-l sfidă:

- Mărturiseşte mai degrabă că nu te simţi în stare să mă ţii în braţele întinse. Turner ridică din umeri.

- Nu fi stupidă. Am ţinut-o deja pe Teresa la un capăt de coardă. Prietena ta cântăreşte mai mult decât tine. Dar pentru asta, n-am scăpat-o. Nu aceasta este problema.

- Atunci, care este?

Cum el nu răspundea, Honey se înşelă asupra tăcerii sale.

- Te gândeşti la accidentul lui Daryl, murmură. Condiţiile erau diferite

- Nu este vorba de Daryl, o întrerupse cu violenţă Turner. Revii mereu la amintirea soţului tău. Oare pentru a-i aduce un omagiu ţii atât de mult să cobori în acel hău? Ţi-am făcut o promisiune. O voi ţine. Dacă este vorba de o pânză de apă dulce, îi va purta numele. Ar trebui să-ţi ajungă.

Lui Honey îi veni să plângă. Cu stângăcie, tocmai îi întărise, o dată în plus, ideea că se agăţa cu disperare de trecut. Dar de ce oare cel mai mic dezacord dintre ei lua mereu proporţii atât de dramatice?

Prea ofensată pentru a se apăra, atacă:

- Nu mai cred în promisiunile tale. Eşti decis să pleci

din Pahrump cât mai repede cu putinţă, nu-i aşa? Ei bine, nu mai este decât ziua de mâine pentru ca să vii înapoi, aici, ca să testezi calitatea apei. Haide, să terminăm imediat. Ne legăm şi eu cobor. Dacă refuzi, prind coarda de un colţ de stâncă. N-am nevoie de tine.

Turner nu răspunse, dar mânia care-i lucea în ochii negri era elocventă.

Văzând-o gata să meargă până la capătul isprăvii sale, o ajută să-şi aranjeze legăturile şi trecu coarda prin inel. Apoi, îi prinse lanterna în jurul gâtului şi se echipă la rândul său.

înainte ca ea să înceapă să coboare, o strânse lângă el cu o pasiune aproape sălbatică.

- Pentru ultima dată, Honey, îţi cer să renunţi.

- De ce?

îl sfida cu privirea. Oh! Doar să răspundă "Pentru că te iubesc" şi va accepta totul de la el. Teama o gâtuia. Se simţea vulnerabilă şi nu mai visa decât la refugiul acelor două braţe protectoare.

Dar o iubea Turner atât de mult cât pretinsese?

Aştepta cu respiraţia tăiată, sperând că în acea clipă, sfărâmându-şi platoşa de orgoliu, uitând disensiunile lor, îşi va lăsa inima să vorbească. Dar umbra lui Daryl se strecură între ei.

- De ce? repetă Turner cu amărăciune. Pentru că te consider stupidă să-ţi rişti viaţa pentru prestigiul familiei Caldwell. Dar poate vrei să-ţi asociezi numele cu cel al soţului tău?

îi înfipse în păr pana de vultur de la Indian.

- Ia-ţi fetişul cu tine. îţi va aduce noroc, o ironiză.

Atunci, un sentiment de disperare puse stăpânire pe ea şi Honey îndură sarcasmul fără să spună o vorbă. îşi promise să înăbuşe pentru totdeauna pasiunea care o mistuia.

Când începu să coboare, Turner strigă:

-Atenţie, Honey. Nu te rezema de perete. Pare solid, dar ştii că o piatră care se desprinde poate antrena o alta...

Capitolul 11

Honey auzea zgomote curioase, pe care nu reuşea să le identifice. Era ca un murmur de voci venind de foarte departe.

Cine vorbise despre iad şi despre bolţile diavolului?

Trecuse de porţile unei lumi din care nimeni nu se întorsese vreodată. Oare de câte secole era acolo? Un cerc de metal îi strângea capul. Apa îi umplea urechile.... Apa în care se muiase mai întâi cu încântare şi care o înghiţise apoi ca o piatră.

Dar nu, apa nu se închisese asupra ei. Honey trebuia să iasă din coşmarul îngrozitor... Oh! Dumnezeule! Dacă ar putea măcar prelungi această clipă de luciditate, poate ar descoperi un mijloc de a urca din nou în lumea celor vii.

Fiecare efort pentru a păstra frânturi de amintiri îi sporea vacarmul clopotelor care-i băteau în cap. Dar trebuia să înţeleagă ce se întâmplase.... Apa avea un gust plăcut de izvor. Umpluse bidonul. Apoi...

O imagine străbătu tenebrele în care se zbătea: treptele... Le văzuse în timpul coborârii sale lente... "Nu te sprijini de perete!"... Oare cine rostise acest avertisment?

Totul i se înceţoşa în minte. După un timp căruia îi pierduse noţiunea, ceaţa se risipi şi Honey găsi răspuns la întrebare.

Turner... Turner fusese cel care o avertizase. Ca şi când era o începătoare! Honey nu se încredea niciodată în soliditatea unei construcţii. Dar acolo, treptele erau cioplite în piatră. Urcând, o luase pe ele, pentru a-l uşura pe cel care, treizeci de metri mai sus, o trăgea cu braţele

întinse...

- Oh! Capul meu! gemu ea.

în zadar îşi chinuia memoria, amintirile i se opreau în clipa în care începuse să urce scara.

Un gând îngrozitor o străbătu. Turner căzuse cu ea în adâncul prăpastiei. Amândoi i se alăturaseră lui Daryl în imperiul morţilor.

Adunându-şi forţele, încercă să-l strige pe Turner. Dar avu impresia că niciun sunet nu-i ieşi din gură.

Vocile se apropiau.

- Redevine conştientă. Răul a trecut.

- Nu te agita.

Tânăra femeie reuşi să deschidă ochii. Oare unde era? Se înnoptase şi o veioză de-abia lumina locul în care se afla. Avu mai întâi noţiunea unui pat moale sub trupul său, apoi o strălucire de metal îi atrase privirea încă înceţoşată.

Trofeele lui Daryl... Camera sa de pe domeniul Caldwell.

O recunoscu pe Pauline şi o infirmieră, prietenă a familiei Caldwell, care locuia în vale.

Vru să se ridice. Tânăra femeie o împiedică.

- îţi voi administra un calmant. Mâine vei avea dreptul să te ridici.

- Turner.... Ce i s-a întâmplat lui Turner?

Simţi acul intrând în braţul său. Ideile i se înceţoşară din nou.

- Turner.... Turner....

Acest nume îi răsuna în minte fără să ştie foarte bine de unde venea vocea. Voia să pună o mulţime de întrebări,

dar limba refuza să-i asculte creierul.

O clipă după aceea, se adânci într-un somn fără visuri.

O trezi o rază de soare pe chipul său. Cineva deschisese obloanele şi ferestrele. Se frecă la ochi, ridică pleoapele şi întâlni ochii cenuşii ai soacrei sale.

- Cum te simţi, draga mea?

-Turner.... Vorbeşte-mi despre Turner Jameson. Este şi el rănit?

O expresie contrariată contractă trăsăturile Paulinei.

- De ce "şi el?" o luă pe ocolite. în afară de câteva cucuie, n-ai nimic grav, draga mea micuţă. în urma unei lovituri la cap, o comoţie cerebrală te-a adâncit timp de patru zile într-o comă uşoară. Spitalul a fost categoric: n-ai nicio fractură. în aceste condiţii, am hotărât să te aduc acasă, sub supravegherea permanentă a unei infirmiere.

O servitoare intră cu tava cu micul dejun. Pauline o trimise înapoi, după ce o eliberase de povara sa, de unde se degajau mirosuri apetisante de cafea şi pâine caldă.

-Mulţumesc lui Dumnezeu! Ai dreptul să-ţi reiei viaţa normală, continuă Pauline. După ce ai fost alimentată prin perfuzii, vei aprecia cu atât mai mult gustul lucrurilor bune. Ti-am preparat brioşele care-ţi plac; sunt ieşite din cuptor.

Honey o întrerupse.

- Teresa are diplomă de infirmieră. De ce nu i-ai cerut mai degrabă prietenei mele să vină, decât să deranjezi pe cineva din vale?

- Te-a vizitat în fiecare seară, după cursuri. Concediul i s-a terminat şi şi-a reluat munca de învăţătoare. Este doar membră a societăţii de ajutorare a accidentaţilor. Pentru a

veghea, am preferat să angajez o adevărată profesionistă.

Honey se ridică. Pauline se grăbi să-i aranjeze pernele. Apoi, puse tava pe pat.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Honey reţinând privirea soacrei sale.

O cunoştea suficient pentru a ghici că Pauline se eschiva de la
orice întrebare directă referitoare la Turner. Pentru a obţine adevărul, trebuia s-o ia pe ocolite.

Pauline făcu un gest de neştiinţă.

- Cum să-ţi răspund cu precizie? Stiu doar ce Wade şi Jameson au binevoit să-mi spună.

"Wade şi Jameson"; aşadar, Turner trăia. Honey îi mulţumi în tăcere lui Dumnezeu. Se folosi de un nou şiretlic.

- Doamna Mercer mai este pe domeniu?

- Nu.... sau mai degrabă da, dar îl părăseşte dimineaţa devreme şi nu se întoarce decât când se înnoptează. Pornirea lucrărilor necesită prezenţa sa şi a lui Turner pe şantier.

Oftă şi schiţă un zâmbet uşor trist înainte de a adăuga:

-Am acceptat în sfârşit ideea unui parc naţional. Dar crede-mă, draga mea, a fost greu. Charlene a reuşit să mă convingă. Regret că trebuie să mă părăsească.

Honey îşi simţi inima tresărind. Dacă Charlene pleca, nu era oare dovada că Turner rămânea la Pahrump?

Făcându-i-se subit foame, muşcă dintr-o brioşă.

- Charlene va pleca definitiv? întrebă cu gura plină.

- Nu. Asigură supravegherea lucrărilor, dar va merge

din când în când la Reno. în schimb, Turner, care nu mai are nimic de făcut aici, pleacă mâine la Reno. Va instala acolo o nouă bază administrativă, un birou care va servi la legătura între ministerul parcurilor şi statul Nevada.

Dezgustată, Honey lăsă pe tavă brioşa începută.

Pauline era dezolată.

- Am vorbit prea mult şi te-am obosit, când aveai nevoie de odihnă. Bea cel puţin o ceaşcă de cafea, draga mea.

Ziua fu interminabil de lungă. Infirmiera plecase după ce-i recomandase tinerei femei cea mai mare prudenţă. Honey avea permisiunea să se ridice, dar la primul semn de ameţeală, trebuia să se întindă din nou.

Dispreţuind aceste sfaturi şi refuzând calmantele, profită de clipele în care nu era sufocată de solicitudinea Paulinei, pentru a pleca şi a veni în camera sa. Făcu un duş, singură. La prânz, se strădui să mănânce cum trebuie.

La sfârşitul după-amiezii, când sosi Teresa, dacă nu se simţea încă în deplină formă, era cel puţin în măsură să întreţină o conversaţie lungă.

întrerupând brusc demonstraţiile de afecţiune ale prietenei sale, Honey pretinse adevărul.

- Un accident cu totul prostesc, spuse Teresa. S-a desprins o piatră din zid şi te-a lovit. Gerry şi cu mine am sosit la timp pentru a-l ajuta pe Turner să te scoată din puţ. Era nebun de îngrijorare. Temându-se de o fractură la cap, a pretins ca Wade să cheme jandarmeria prin radio. Aceasta a trimis imediat un elicopter. Cel mai greu a fost să escaladeze cărarea din piatră pentru a te transporta

până la platoul de aterizare.

Fericită s-o vadă pe Honey pe calea cea bună a vindecării, anunţă cu exuberanţa obişnuită:

- Când ţi-ai pierdut cunoştinţa, ai scăpat bidonul. Chiar a doua zi, Wade şi Jameson s-au întors la grotă. Este într-adevăr vorba de o pânză de apă dulce. Este formidabil, nu?

Honey nu răspunse imediat. îi era greu să-şi ascundă amărăciunea.

- Nebun de îngrijorare? Turner? spuse în cele din urmă. Lasă-mă să râd. Eram pe jumătate moartă şi în acest timp, singura lui grijă era să evalueze calitatea apei descoperite.

- Nu fi nedreaptă, protestă Teresa. în ziua accidentului, a vrut să rămână la căpătâiul tău. Medicii din spital l-au făcut să-şi schimbe părerea. Când i s-a permis Paulinei să te aducă aici, cu ambulanţa, a fost liniştit. Nu întru totul, totuşi, pentru că şi-a amânat cu trei zile plecarea la Reno. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi. Te iubeşte, Honey. După părerea mea, ai greşit agăţându-te de amintiri.

- Dar n-am făcut nimic, protestă ea.

- Doar în aparenţă. I-ai rămas profund ataşată lui Daryl. Dovada: în timpul comei n-ai încetat să-ţi strigi soţul.

Honey se încruntă şi se adânci într-o profundă meditaţie. Era ciudat. Avea impresia că nu se gândise decât la Turner, cel puţin la limita de semiconştienţă care-i precedase trezirea.

Probabil Teresa avea dreptate. Honey se gândi că natura umană era de neînţeles. O oarecare analogie între cele două accidente îi putuse trezi în subconştient imagini

pe care pasiunea sa pentru Turner aproape le ştersese.

întrebă, distrată:

- M-ai auzit delirând?

- Nu. îţi repet ce mi-a destăinuit Pauline. Nimeni altcineva decât prietena sa n-a avut dreptul să rămână în camera ta. Seara, când intram să te sărut, dormeai. O dată, ai rostit nişte cuvinte de neînţeles. Imediat, dragonul de infirmieră a pretins să ies. Am avut impresia că exagera dozele de somnifere şi calmante.

O bănuială puse stăpânire pe Honey. Pauline era în stare se inventeze această poveste şi s-o istorisească pentru a înşela anturajul. Teresa, Charlene şi mai ales Turner, vor afla astfel în ce măsură văduva lui Daryl rămăsese fidelă amintirii soţului său.

- Cum să aflu adevărul? oftă Honey.

Teresa, care nu-i urmărise drumul gândurilor, o sfătui să nu se frământe cu întrebări inutile.

- Eşti prea complicată, Honey. în locul tău, nu m-aş întreba dacă-l iubesc sau nu pe Turner. I-aş sări de gât şi l-aş ruga să mă ducă oricât de departe posibil de Pahrump.

- Excelent sfat, aprobă Honey zâmbind.

Avea intenţia să-l urmeze. Dar cum să-şi declare dragostea unui bărbat care refuza s-o vadă?

în zadar pândise Honey cu disperare zgomotele din spatele uşii, nici măcar o dată aceasta nu se deschisese în faţa lui Turner. în seara aceea, se simţea încă prea slăbită pentru a părăsi camera.

A doua zi, forţele îi reveniră şi, cu ele, voinţa de a-şi trăi viaţa cum înţelegea ea. îl iubea pe Turner. Doar asta

conta. El refuzase să-şi planteze rădăcinile în Pahrump? Le va smulge ea pe ale sale. Era cât se poate de simplu.

Ştia de la Pauline, foarte fericită să-i anunţe vestea nurorii sale, că Turner lua avionul de ora şaisprezece spre Reno.

- Fireşte, va veni să-şi ia rămas-bun, draga mea.

Dar Honey n-avea încredere în ea. Pentru a-l împiedica pe Turner s-o vadă pe Honey, Pauline era în stare de orice. Poate îi povestise că tânăra femeie era prea slăbită pentru a suporta oboseala unei vizite.

Pahrump era la o oră de mers cu maşina de aeroportul din Las Vegas şi Honey considera că Turner va pleca de pe domeniu la sfârşitul dimineţii.

îşi luă cuminte micul dejun în pat. Servitoarea îi mărturisi că doamna Caldwell îl însoţea pe veterinar la fermă. Honey era încântată de absenţa soacrei sale. Va fi mai liniştită pentru a-şi duce la capăt planurile.

La ora zece, fu gata. într-o rochie din pânză albastră, încălţată cu sandale elegante şi părul blond înnodat în coadă de cal, aştepta clipa potrivită pentru a-şi părăsi camera.

Cel mai greu fusese să se pieptene. Fiecare periere o făcuse să geamă. îngrămădise nişte haine de schimb într-o valiză şi-şi pusese cecurile şi cărţile de credit într-o poşetă.

De la ferestrele sale, vedea garajele. Supraveghea pe cel care adăpostea Mercedesul. îndată ce Turner va scoate maşina pentru a o încărca, Honey îşi va părăsi postul de observaţie.

Dar poate va veni totuşi s-o sărute înainte de plecare?

Fără să se mişte, Honey îşi acorda o ultimă şansă de a-l vedea făcând un pas spre ea.

La ora unsprezece, se bătu la uşa ei.

- Sunt eu, Charlene. Pot să intru?

- O clipă.

Honey se panică. N-o mai văzuse pe Charlene din acea dimineaţă în care lucra pe verandă. Ce voia femeia aceasta? S-o reţină în timp ce Turner părăsea domeniul?

Honey vârî valiza în baie. Se descălţă rapid şi afişă apoi o poză istovită în balansoar. Charlene nu trebuia să-i bănuiască planurile.

- Intră!

Honey tresări. Charlene nu era singură. O însoţea Turner. Cu o servietă pentru documente în mână, erau îmbrăcaţi cu aceeaşi eleganţă ca la sosirea lor la Pahrump. Charlene etala cu ostentaţie un taior elegant din mătase imprimată. Turner era în costum bej, cu cămaşă albă şi cravată în dungi.

Honey măsură într-o clipită prăpastia care o despărţea de acest cuplu perfect potrivit. Veneau dintr-o lume care-i era străină. Se întorceau acolo cu uşurinţă şi, se pare, cu oarecare mulţumire.

Cu inima sfâşiată de dezamăgire şi tristeţe, Honey nu mai trebui să simuleze slăbiciunea. Palidă, tremurând, nu avu decât puterea să le indice două fotolii vizitatorilor. Refuzară amândoi cu acelaşi gest înduioşat, uşor protector.

- Nu vreau să te obosim, spuse Charlene. Turner voia să te salute înainte de a pleca definitiv din Pahrump.

- Pleci.... şi tu?

Honey evita să-l privească pe Turner.

- Oh! Doar o săptămână, răspunse Charlene. Cât timp rezolv nişte probleme administrative. Pauline având gentileţea să-şi pună casa la dispoziţia mea, voi avea plăcerea să te revăd curând, adăugă cu prefăcută amabilitate.

Turner înaintă şi se aplecă spre Honey.

- Cum te simţi? Am impresia că nu eşti încă restabilită.

O examină cu intensitate, cu o licărire puţin tristă în adâncul ochilor negri, pe care Honey nu ştia cum s-o interpreteze, dar care o tulbură.

- Mă simt din ce în ce mai bine.

Dar emoţia îi frânse vocea.

Turner puse mâna pe umărul său. Cu cealaltă, urmărea uşor conturul feţei sale. Peste tot unde se aşezau degetele dragi, Honey simţea nervii zvâcnind.

- Păcat, spuse visător bărbatul. Ne-am întâlnit prea târziu.

Apoi se îndepărtă şi adăugă pe un ton politicos:

- Accidentul tău m-a tulburat. Din fericire, nu te prezinţi prea rău.... poate datorită îngrijirilor sârguincioase ale Paulinei. Timp de patru zile, în afară de Teresa, nimeni n-a avut dreptul să intre în camera ta. Linişteşte-te, dimineaţa şi seara, Charlene şi cu mine eram ţinuţi la curent cu starea ta.

- Si cu divagaţiile mele?

Turner o privi în adâncul ochilor. Un zâmbet scurt îi lumină faţa, dar privirea îi devenise tristă şi acuzatoare.

- Delirul nu este decât o poartă deschisă spre

adevărurile care se ascund. Toţi anesteziştii cunosc acest fenomen.....

- Ne aşteaptă elicopterul, îi aminti Charlene.

- Ce elicopter? întrebă Honey.

- Cel pe care ni-l pune la dispoziţie administraţia pentru a ajunge mai repede la Las Vegas, explică Turner. Vom prânzi la aeroport.

Se aplecă din nou şi o sărută pe Honey pe păr.

- Adio, doamnă Caldwell.

Accentuase spunându-i numele.

Charlene întinse mâna tinerei femei.

- Pe curând, dragă. Sper că într-o săptămână vei fi complet vindecată.

O clipă după aceea, dispăruseră. Honey le auzi mai slab paşii pe culoarul de la primul etaj.

Rămase zdrobită, năucită, incapabilă să se mişte. După ce plânse înnebunită de durere, întoarse capul spre marginea măsuţei de toaletă. înainte de plecare, infirmiera pusese acolo tuburile de medicamente. Sigură că fusese drogată, Honey refuzase cu înverşunare de două zile calmante şi somnifere. Dar poate până la urmă remediul era acolo, la îndemână?

Undeva în casă o pendulă suna ora douăsprezece.

Honey se gândi că Turner şi Charlene mâncau împreună de prânz, vorbeau, râdeau

Se ridică brusc. în minte îi apăru o certitudine. Cu siguranţă, Turner stătea de vorbă, dar nu râdea. Ochii săi fuseseră cei ai unui bărbat profund rănit. Acum înţelegea semnificaţia licăririi care strălucea în ei.

Honey îşi reproşă amar atitudinea sa. De ce nu îndrăznise gestul pe care-şi promisese să-l facă? Prezenţa Charlenei o paralizase? Ce prostie! Dragostea sa era destul de profundă, destul de puternică pentru a înlătura constrângerile.

Dar nu era totul pierdut. Avea două ore în faţa ei. Pornind imediat la drum, va ajunge înainte de plecarea avionului pentru Reno.

Se spălă pe faţă, se machie uşor. După ce scrise un bilet pentru Pauline, coborî şi se furişă în garaj.

Dumnezeule! Uitase că Land Roverul era în reparaţie. Jeepul Paulinei? Prea lent.

Se aplecă în interiorul Mercedesului. Un noroc: cheia rămăsese în contact.

Câteva minute mai târziu, părăsea domeniul. îi trebui un timp pentru a se familiariza cu cutia de viteze automată. Când fu sigură de ea, goni, cu speranţa în suflet.

Dar vai! Cu câţiva kilometri înainte de a ajunge, se împiedică de primele gâtuiri ale traficului intens. Calculase exact. Avionul decola într-o jumătate de oră. Va eşua atât de aproape de ţintă?

în faţa aerogării, abandonă maşina pe un al doilea şir. Se repezi în hol, unde anunţurile de plecări din difuzoare dominau vacarmul unei mulţimi extrem de dense.

- Iertaţi-mă.... Lăsaţi-mă să trec...

Pe tabloul de afişare, zborul pentru Reno se ştergea, înlocuit de altul pentru Los Angeles.

Prea târziu! Avionul părăsea pista. Viitorul zbor pentru

Reno pleca peste două ore.

Honey nu şovăi. îşi reluă cursa, dar de data aceasta în direcţia ghişeurilor.

- Vă rog, v-a rămas un loc la zborul 316 pentru Reno?

- Eram aici înaintea dumitale, doamnă, spuse o voce în spatele
ei.

Honey făcu stânga-mprejur şi nu-şi crezu ochilor.

- Turner!.... Oh! Turner, eşti aici!

Se prăbuşi la pieptul său. Bărbatul o strânse cu o violenţă egală cu a ei. O clipă, amândoi surprinşi, se crezură singuri pe lume.

Călători nerăbdători îi împingeau, obligându-i să coboare din nori.

Se îndepărtară de mulţime. Honey îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Turner, oferindu-i o faţă radiind de fericire.

- Dragostea mea, prin ce miracol ai pierdut avionul?

Bărbatul râse. în ochii negri strălucea o flacără vie.

- Nu este un miracol, iubita mea Honey. Văzându-mă foarte nefericit, Charlene mi-a mărturisit totul.

- Ce ţi-a mărturisit?

- Viclenia Paulinei pentru a mă descuraja. Nicio clipă, cât timp ai fost inconştientă, n-ai rostit numele lui Daryl. Pe mine mă strigai. Atunci, am lăsat-o pe Charlene să plece şi am început din nou să sper. Ti-am acordat două ore pentru a avea curajul să mi te alături după ce ai tăiat definitiv legăturile cu trecutul. Dacă într-adevăr mă iubeai...

- Te îndoieşti de asta?

Tânăra femeie îi zâmbi şi iubirea profundă care le

strălucea în ochi era atât de elocventă, încât niciunul nu avu vreo ezitare faţă de sentimentele lor reciproce.

- Dacă trebuie, te voi urma până la capătul lumii, murmură ea.

Buzele li se apropiară. Turner le atinse uşor pe cele ale lui
Honey.

- Nu aici, protestă tânăra femeie. Nu în mijlocul tuturor acestor oameni.

Turner râse şi o sărută cu o pasiune stăpânită, dar cu extremă tandreţe. Apoi, mână în mână, se apropiară de ghişeu. Fără să se preocupe de ceilalţi pasageri care îşi aşteptau rândul, Turner ceru două bilete pentru zborul 316.

- Două doar dus, preciză Honey strângându-se cu dragoste lângă el.

Sfârşit